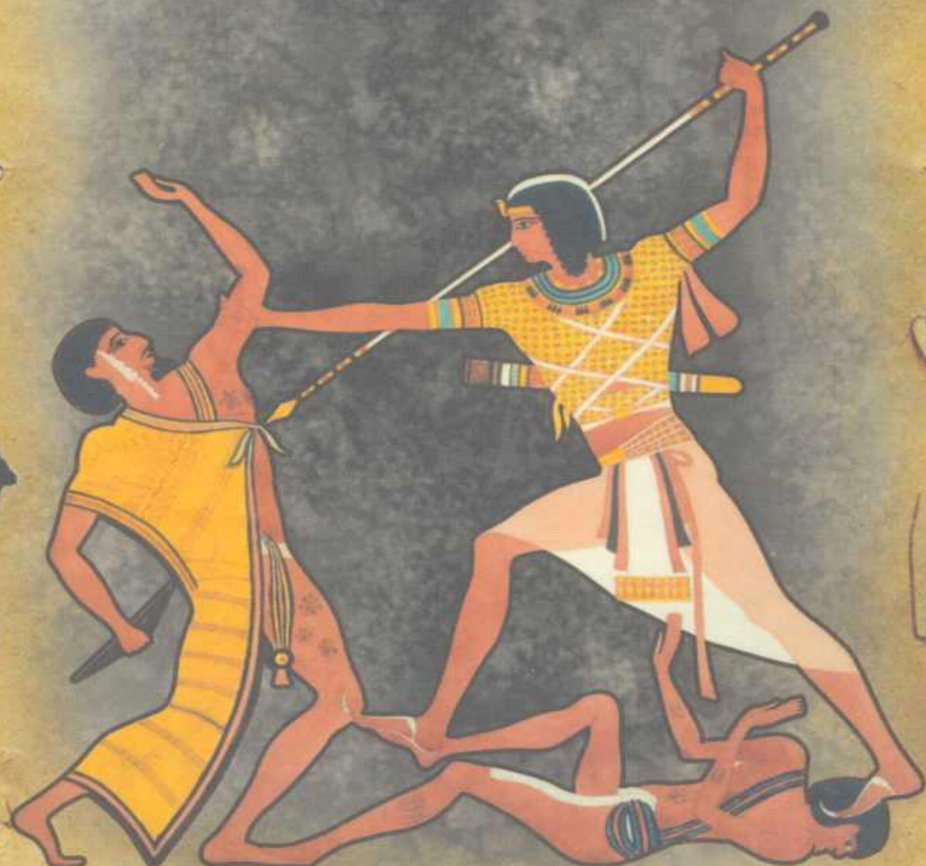
CHRISTIAN JACQ

RĂZBUNAREA ZEILOR

FUGARUL

Christian Jacq – Fugarul

Seria Răzbunarea zeilor

Volumul 1

Traducere din limba franceză
MIHAELA STAN

Editura RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com

www.rao.ro

CHRISTIAN JACQ
La vengeance des dieux Chasse a l'Homme

2012

ISBN 978-606-93182-5-6

PROLOG

Oamenii trădaseră iarăşi.

De cele mai multe ori, apusul aducea clipe de pace şi seninătate. Dar astă-seară soarele era roşu ca sângele, iar Divina Adoratoare simți cum i se strânge inima.

Domnind peste oraşul sfânt Karnak, preoteasa împlinea ritualurile regale, înălța edificii şi cârmuia un grup de credincioşi pe care faraonul Amasis, deşi îndrăgea cultura greacă, îl respecta. Încă de la întemeierea dinastiei saite[1], Egiptul de Jos se deschidea spre lumea din afară şi accepta pe zi ce trecea decăderea idealurilor şi a obiceiurilor.

Dându-şi seama pe de-a-ntregul de gravitatea împrejurărilor, Divina Adoratoare încerca să apere valorile moştenite de la străbunii întemeietori. Doar respectarea temeinică a ritualului ferea încă țara de haos şi, în această privință, o cât de mică neatenție ar fi avut urmări cumplite. Aşa că cerea seriozitate deplină din partea ritualiştilor şi a slujitorilor ei, devotați cu toții soției pământene a zeului ascuns Amon.

Dar acest echilibru firav păstrat la Theba amenința să se strice, căci soarele dogoritor vestea o perioadă grea.

Neputând să îndure nici rătăcirile, nici

---

[1] Dinastia saită – înființată de Psammetic I, fiul lui Nechao I.

nevolnicia oamenilor, zeii nu vor întârzia să se răzbune. Însă, chiar şi în toiul furtunii, Divina Adoratoare va ține piept vitregiilor până în ultima clipă.

Dinastia saită – înființată de Psammetic I, fiul lui Nechao I.

Fără să schimbe cu nimic obiceiurile sau cuvenita celebrare a sărbătorilor şi a ritualurilor, va aştepta. Vântul nenorocirii îi va aduce oameni dornici să lupte cu soarta potrivnică şi să înlăture urgia. Iar dacă se vor dovedi vrednici, ea le va oferi comoara adăpostită la Karnak.

Dar oare, grație comorii, vor scăpa de răzbunarea zeilor?

1

Scribul Kel deschise ochii tresărind şi se repezi la fereastra odăii sale.

Soarele răsărise de mult, judecând după locul unde ajunsese acum pe cer.

El, strălucitul tânăr, socotit peste măsură de înzestrat şi hărăzit unei frumoase cariere, va fi găsit vinovat de o greşeală grosolană: o întârziere groaznică şi de neiertat la Casa tălmacilor!

Primit cu şase luni în urmă datorită aplecării sale ieşite din comun pentru limbile străine, Kel trebuia să facă în fiecare zi dovada harului său şi să îndure invidia anumitor colegi. Însă, fericit că a dobândit o slujbă la care mulți jinduiau, Kel nu se plângea niciodată şi muncea cu atâta

râvnă şi pricepere, încât îşi atrăsese preţuirea Mai-marelui său, un învăţat bătrân, aspru şi neîngăduitor.

Şi tocmai când acesta îi încredinţase primul dosar pentru care era nevoie de mare băgare de seamă, Kel uitase să se trezească!

O năprasnică durere de cap îi apăsa tâmplele.

Iar coşmarul ce-i bântuise somnul reveni: se făcea că dăduse greş la examenul de scrib regal, neputând să traducă un text din greacă în egipteană şi să întocmească aşa cum se cuvine o scrisoare administrativă! Cârmuirea îi retrăgea ajutorul dat ca să-şi continue învăţătura şi-l trimitea înapoi în satul în care se născuse şi unde ţăranii, în bătaie de joc, îi încredinţau cele mai anevoioase munci.

Cu fruntea îmbrobonată de sudoare la gândul unei asemenea năpaste, Kel se spălă iute, se rase stângaci şi se îmbrăcă în grabă.

Vai, poate că visul cel urât se va adeveri! Oare Mai-marele Casei tălmacilor se va lăsa înduplecat de căinţa tânărului şi se va mărgini să-l mustre? Deloc sigur. Bătrânul punea mare preţ pe disciplină şi izgonise din Casa tălmacilor câţiva scribi care i se păruseră prea delăsători. Iar în clipa de faţă, din pricina purtării sale, Kel nu era de-o teapă cu ei?

Cum de ajunsese aici? Cu o seară în urmă nu putuse refuza o invitaţie neaşteptată la un banchet dat de Marele vistiernic. Fuseseră poftiţi

demnitari de vază, precum orânduitorul sărbătorilor zeiței Neit, suverana orașului Sais, care dorea o traducere în greacă a unor documente menite înalților ofițeri aflați sub comanda unui general străin, Fanes din Halicarnas.

Sais, minunatul oraş din vestul Deltei, devenit capitala faraonilor celei de-a XXVI-a dinastii. Sais, de ale cărui temple se îngrijea neobosit regele Amasis, aliatul şi protectorul grecilor. Sais, lăcaş ales al artei şi ştiinței, cu vestita sa şcoală de medicină. Sais, unde scribul Kel spera să lucreze ani buni în slujba statului şi să se bucure de o bătrânețe fericită. Ce plan măreț, acum năruit!

Şi totuşi, cât ținuse ospățul arătase cumpătare, de-abia gustând din mâncare şi băutură. Îl zăpăcea prezența persoanelor sus-puse, îndeosebi cea a unei încântătoare preotese a lui Neit, Nitis, discipol al marelui preot şi sortită unor ranguri de seamă.

O clipă, doar o clipă, privirile lor se încrucişaseră.

Lui Kel i-ar fi plăcut să discute cu preoteasa, dar cum să intre în vorbă cu ea? Şi ce cuvinte caraghioase ar fi ieşit din gura unui tânăr scrib tălmaci, care nu putea destăinui prea multe despre el? Nitis era un vis somptuos, o apariție îndepărtată.

Apoi, când plecase de la banchet, îl cuprinseseră

amețelile.

Nevoit să se întindă pe pat, căzuse într-un somn zbuciumat, străbătut în mai multe rânduri de acel coşmar istovitor din pricina căruia se trezise aşa târziu.

Părăsindu-şi locuința în fugă, îşi aminti că-şi uitase bunul cel mai de preț, paleta de scrib! făcută din lemn de tamarisc, paleta avea un şănțuleț pentru pensule şi nişte adâncituri unde Kel punea cerneala pe care şi-o pregătea singur, cu atâta pricepere, încât stârnea invidia colegilor. Îşi îndesă obiectul uşor şi subțire la centură şi legă de el cu o sforicică un vas lunguieț plin cu apă şi astupat cu un dop.

După cum cerea noua modă, scribul nu-şi acoperea capul cu perucă, iar părul îl purta scurt. Parfumul însă rămăsese un semn de bun-gust. Neavând timp de găteli, Kel porni degrabă spre Casa tălmacilor din Sais, aşezată în mijlocul oraşului, la capătul unei străzi ce se înfunda, aproape de clădirile administrației.

Acest aşezământ al statului îndeplinea sarcini de mare importanță: traducerea documentelor sosite din țări străine, mai ales din Grecia şi Persia, întocmirea de rapoarte pentru faraonul Amasis, tălmăcirea în diferite limbi a textelor egiptene administrative şi răspândirea lor. Având în vedere numărul mercenarilor greci şi libieni din Egipt care alcătuiau grosul armatei, această din urmă îndatorire se vădea crucială.

Uneori apăreau şi probleme spinoase. Mai precis, acum o săptămână, Mai-marele Casei tălmacilor îi încredințase lui Kel un ciudat papirus criptat, pe care nimeni nu reuşise să-l deslușească. Amestecând câteva graiuri, textul rezistase oricărei încercări de a fi descifrat. Deşi dornic să-i dea de cap şi să-şi dovedească astfel talentul, tânărul se lovise parcă de un zid de netrecut. Dar, încăpățânat şi răbdător, încă nu se socotea învins. Dacă i se va lăsa destul răgaz, va dezlega misterul.

La intrarea pe străduță nu se zărea niciun soldat care să stea de pază.

De obicei fiecare tălmaci trebuia să-şi spună numele, prezența tuturor fiind notată într-un registru. Fără îndoială Kel sosise tocmai când se schimbau gărzile.

Iuți pasul, frământându-şi mintea pentru a găsi cele mai potrivite cuvinte ca să-şi ceară iertare.

Uşa clădirii era întredeschisă. Alt soldat ar fi trebuit să facă de strajă aici, oprindu-i pe nepoftiți să treacă.

Kel pătrunse înăuntru şi se împiedică de un trup țeapăn.

Chircit, cu mâinile strânse peste pântec, soldatul vomitase. Un iz de lapte rânced umplea mica odaie.

Tânărul scrib îl scutură de umăr, dar bărbatul nu se clinti.

— Mă duc să caut un doctor, murmură Kel.

Dar colegii săi de ce nu săriseră în ajutorul nefericitului?

Kel străbătu încăperea şi ajunse în camera cea mare de lucru, unde muncea zilnic alături de încă trei scribi.

Însă când dădu cu ochii de cumplita privelişte, rămase împietrit.

2

Trei oameni zăceau fără suflare. Doi bărbaţi şi o femeie.

Trei tălmaci de mare talent, care-i făceau viaţa grea tânărului Kel, fără a se arăta totuşi nedrepţi cu el. Kel le admira iscusinţa cu care îşi îndeplineau sarcinile şi trăgea zilnic învăţăminte.

Şi ei vomitaseră, iar chipurile lor purtau urmele unor suferinţe crâncene.

Refuzând să recunoască înspăimântătorul adevăr, scribul se apleacă deasupra trupurilor.

— Vă rog, treziţi-vă!

Lângă femeie se vedeau resturile unui urcior cu lapte.

Laptele pe care ultimul venit în Casa tălmacilor, Kel, îl ducea în fiecare dimineaţă colegilor săi după ce-l lua în primire de la lăptar! Toţi apreciau acest semn de grijă din partea statului.

Năucit, întrebându-se dacă nu cumva căzuse pradă unui nou coşmar, tânărul cercetă mai departe locul, mişcându-şi anevoie picioarele.

În camera alăturată găsi patru leşuri.

Apoi alte trei, şi încă cinci… Grupul scribilor era distrus!
Mai rămăsese odaia de lucru a bătrânului învăţat.
Tremurând din toate încheieturile, Kel îl descoperi şezând pe un scaun, cu capul înclinat.
O clipă crezu că încă trăia!
Dar se dezmetici iute. Deşi nu vomitase, Mai-marele Casei tălmacilor băuse şi el, neîndoielnic, din laptele otrăvit, după cum o dovedea castronul răsturnat în apropierea sa.
Cu o mână nesigură, bătrânul izbutise să înşire câteva cuvinte pe o bucată de papirus:
„Să descifrezi documentul criptat şi…"
Pentru cine să fi fost această poruncă dacă nu pentru Kel, a cărui lipsă înaltul slujbaş, fireşte, o observase? Şi în caz de reuşită, ce să facă după aceea? se întrebă tânărul. Împleticindu-se, se îndreptă către sala arhivelor.
Rafturi distruse, papirusuri desfăşurate şi rupte, tăbliţe de lemn sparte! Praful se alesese de ordinea fără cusur la care tălmacii ţineau atât. Niciun colţişor nu fusese cruţat.
Fără putinţă de tăgadă, tâlharii căutaseră un document. Oare îl găsiseră sau plecaseră cu mâna goală?
Dar dacă era vorba chiar de ciudatul text criptat pe care bătrânul i-l încredinţase lui? Mai întâi tânărul alungă un astfel de gând. Apoi începu să-şi pună tot soiul de întrebări. În privinţa

documentului cu pricina, bătrânul nu respectase modul obişnuit de lucru şi nici nu le pomenise mai-marilor săi despre el. Nu avusese încredere în oamenii cârmuirii? Se temuse de un amestec din afară?

Întrebări fără noimă! Şi totuşi… Casa tălmacilor era nimicită, nu exista niciun supraviețuitor!

Greşit.

Chiar el, Kel, pentru că se trezise târziu, scăpase de otrava din lapte. În plus, nici prietenul său, grecul Demos, nu se afla printre victime! Descumpănit, tânărul cercetă iar leşurile.

Cel al lui Demos nu se vedea nicăieri.

Ce să înțeleagă din această fericită lipsă? Două posibilități se impuneau: fie grecul nu putuse să vină la lucru, fie se salvase ca prin minune. Cea de-a doua nu i se părea vrednică de crezare. Kel bănuia mai degrabă că Demos nu se simțise bine. O fi mâncat şi o fi băut peste măsură aseară!

Cu mintea înfierbântată, porni spre sala de baie unde scribii, supunându-se rânduielilor Casei, îşi spălau foarte des mâinile.

Sub bucata de săpun vegetal, plăcut mirositor, Kel meşterise o ascunzătoare de care doar el şi Mai-marele său ştiau.

Cu mişcări repezi şi agitate scoase o lespede micuță.

Documentul criptat, rulat şi pecetluit era neatins.

Să-l lase aici sau mai bine să-l ia şi să-l predea gărzilor?
Zgomotul unor paşi îl făcu pe Kel să tresară. Cineva intrase în clădire.
Scribul înşfacă papirusul şi aşează lespedea la loc. Apoi o apucă printr-o galerie ce ducea spre uşa care dădea într-o mică grădină. Ramurile dese de palmier o acopereau, oferind o umbră îmbietoare tălmacilor care în clipele de răgaz sporovăiau, bând bere rece. Aici Demos îl încurajase pe Kel să țină piept tuturor, să nu-şi plece urechea la spusele celor ce-l pizmuiau şi să muncească fără a număra orele. Un tălmaci destoinic devenea scrib regal şi ajungea, mai devreme sau mai târziu, să facă parte din tagma cârmuitorilor.
Kel visa mai cu seamă să slujească Egiptul, pământul iubit. Ştiința limbajului nu era însăşi ştiința lui Thot, protectorul scribilor? Pătrunzându-i tainele zi după zi, tânărul spera să dobândească înțelepciunea transmisă de Imhotep, creatorul piramidei în trepte. Scrisul nu era o îndeletnicire oarecare. Nu trebuia să te laşi purtat de emoțiile şi gusturile proprii, ci să trasezi hieroglife, „cuvintele zeilor”, şi să le dai viață clipă de clipă respectând legea lui Maat, zeița dreptății.
Dar până una-alta trebuia să scape de atacatorii care se întorseseră!
Dezamăgiți de nereuşita lor, veniseră să

scotocească iar după documentul pe care Kel îl ascunsese într-un pliu al pânzei ce-i înfăşură şoldurile.

Luându-şi avânt, izbuti să se agaţe de coama unui zid nu prea înalt şi dintr-o sforţare se căţără pe el.

De partea cealaltă a zidului, viaţa îi era salvată!

3

Kel se înşelase.

Cei care pătrunseseră în Casa tălmacilor nu erau nici ucigaşi, nici hoţi, ci soldaţi pe care îi nedumerise că tovarăşul lor lipsea de la locul de strajă din capătul străduţei. După o scurtă căutare, îi găsiseră trupul neînsufleţit ascuns sub nişte ramuri de palmier.

Iar acum priveliştea măcelului îi lăsă fără glas.

În cele din urmă, unul dintre ei hotărî să-i dea de ştire comandantului.

În mai puţin de-o oră un detaşament înconjură cartierul şi patru înalţi demnitari descoperiră la rândul lor cât de mare era nenorocirea.

De neînchipuit, îşi dădu cu părerea judecătorul Gem[2], un bărbat în vârstă, pe care faraonul îl aşezase în fruntea tuturor judecătorilor. Ce grozăvie! Voi conduce eu însumi cercetările pentru găsirea făptaşului.

---

[2] Numele său complet era *Gem-nef-Hor-bak* şi îl arăta drept un slujitor al lui Horus în stare „să găsească, să dezvăluie" *(gem).*

Chiar voiam să vă rog, intră în vorbă impunătorul Udja[3], guvernator al oraşului Sais, cancelar regal, supraveghetor al scribilor tribunalului, Mai-mare peste scribii închisorii şi comandant al flotei faraonului. Deşi era mare doctor al vestitei şcoli de la Sais, nu îngrijea de bolnavi, ci se mulțumea să vegheze asupra bibliotecii, a aprovizionării şcolii cu cele trebuincioase şi a numirii noilor doctori. Apropiat al regelui Amasis, care îi mărturisea gândurile cele mai tainice, Udja dobândise rangul de vizir şi niciun dosar important nu-i scăpa.

— Ce credeți despre toate acestea, scumpe coleg? îl întrebă el pe Horkheb, doctorul palatului, care tocmai studiase în treacăt victimele.

— Pricina morții sare în ochi: otrăvire fulgerătoare. A fost de-ajuns puțin lapte ca să curme viața tuturor.

Bărbat chipeş, elegant, om de ştiință prețuit, Horkheb era mândru că vedea de sănătatea familiei regale. Bucurându-se de o mică avere, avea grijă întotdeauna să nu-l pună în umbră pe Udja şi nu se amesteca în treburile statului.

— Vă stă în putere să aflați ce otravă anume a fost folosită? îl întrebă judecătorul Gem.

---

[3] Numele său complet, *Udja-Hor-resnet,* înseamnă „Horus din capela de sud (la Sais) e bine sănătos”.

— Voi încerca, însă nu-mi pun mari speranțe.
— Trebuie să ardem leşurile? se nelinişti Udja.
— Nu există primejdia să izbucnească o molimă, dar ar fi bine să-i îngropăm cât mai repede pe aceşti nefericiți.
Judecătorul încuviință.
Cu părul negru, privire pătrunzătoare şi înfățişare atât de ştearsă, că trecea adesea neobservat, cel de-al patrulea demnitar prezent, Henat, era mare preot, slujitor al zeului Thot şi intendent al palatului. Dar mai presus de toate, el conducea cu mână de fier iscoadele, cei din jur numindu-i „urechea regelui".
Prezența lui îl stânjenea pe Gem.
— Aveți vreo informație pentru mine, Henat?
— Nici cea mai mică.
— Casa tălmacilor nu depinde nemijlocit de domnia voastră?
— Într-adevăr.
— Motivul omorurilor să fie oare… secret de stat?
— Nu ştiu.
— Pot să mă bizui că mă veți ajuta fără oprelişti?
— Fireşte, atâta vreme cât sarcinile impuse de Majestatea Sa mi-o îngăduie.
— Faptul că vă aflați aici mă nedumereşte.
— Dar ați spus-o singur: Casa tălmacilor se găseşte sub autoritatea mea.
Doctorul Horkheb socoti de cuviință să se retragă.

— Întrucât nu mai aveți nevoie de mine, mă întorc la palat. Majestatea Sa suferă de o groaznică durere de cap.

— Îngrijiți-l cât mai bine, îl sfătui Udja.

Guvernatorul Saisului, căpetenia iscoadelor şi judecătorul priveau trupul lipsit de viață al Mai-marelui tălmacilor.

— Un om deosebit, priceput ca nimeni altul, arătă Udja. O să fie greu de înlocuit.

— Domnia voastră i-ați încredințat această slujbă, nu? îl întrebă Gem pe Henat.

— Întocmai.

— Țineați neîntrerupt legătura cu el, îmi închipui.

— Îmi trimitea în fiecare lună un raport.

— Şi în ultima vreme ați observat ceva nefiresc?

Henat chibzui câteva clipe.

— Nimic care să mă pună pe gânduri.

— Casa tălmacilor nu se ocupa şi de treburi care cereau prudență?

— Scrisorile diplomatice şi orice problemă privitoare la ele depindeau de voința Majestății Sale. Doar faraonul hotăra ce schimbări să se facă, iar tălmacii se supuneau poruncilor lui.

— Spuneți-mi, Henat, cu toată sinceritatea, vedeți vreo pricină pentru acest măcel? Fie şi o simplă presupunere?

— Niciuna.

O bucată de papirus atrase privirea judecătorului.

— *Să descifrezi documentul criptat şi...* Ce înseamnă asta?

— Un ordin oarecare al Mai-marelui tălmacilor. În fiecare lună aici se cercetau şi se desluşeau zeci de mesaje criptate, venite de la trimişii ori de la iscoadele noastre din străinătate.

— Din păcate, rosti cu amărăciune Gem, răposatul n-a avut timp să-şi ducă până la capăt ordinul şi să scrie numele celui care trebuia să-l îndeplinească. Aceste ultime cuvinte ale sale nu ne slujesc la nimic. Fără îndoială, aveți o listă cu scribii din Casa tălmacilor.

— Iat-o, murmură Henat, înmânându-i judecătorului un document.

Lista cuprindea optsprezece slujbaşi.

— Dar n-am găsit decât şaisprezece leşuri! Căutați cu luare aminte prin toate odăile.

Gărzile scotociră în zadar pretutindeni.

Doi scribi fuseseră cruțați de la moarte.

— Să fi fugit? cugetă cu glas tare Udja.

— N-aş prea crede, răspunse Gem. Întrucât n-au băut din laptele otrăvit, îmi dau mai degrabă de bănuit.

— Să zicem că nu le plăcea laptele sau că, dintr-un motiv sau altul, nu au gustat din el. Iar când i-au văzut venind pe atacatori s-au speriat.

— De ce să vorbim de atacatori?

— Arhivele au fost distruse, chiar prădate! Vinovații i-au otrăvit mai întâi pe slujbaşi, apoi au furat câteva documente. Dar care anume?

— Oare mârşăvia a fost pusă la cale de nişte iscoade străine?

— Cu neputinţă, socoti Henat. Pe de-o parte, le cunoaştem pe toate, iar pe de alta, niciuna n-ar cuteza a săvârşi o asemenea ispravă.

— Le-o fi silit vreo împrejurare!

— Nu văd cum, judecătorule Gem. Egiptul trăieşte în pace şi orice omor făptuit cu bună ştiinţă se pedepseşte cu moartea. După mine, doar un nebun furios s-a putut deda la astfel de cruzimi.

— Şi dac-o fi lăptarul? se întrebă Udja.

— Oricum acesta e primul fir ce trebuie urmărit. Gărzile să înceapă numaidecât cercetările şi să stea de vorbă cu vecinii ca să afle cum îl cheamă pe lăptar şi unde locuieşte.

— Poate e de-ajuns să căutăm în registrele cu socoteli, dacă n-au fost rupte, propuse Henat.

— Mă voi îngriji de asta. Al doilea fir duce la cei doi scribi care lipsesc. Cum să ştim despre cine e vorba?

— În afară de Mai-marele Casei tălmacilor, îl întrebă Udja pe Henat, cunoaşteţi pe vreunul dintre scribii ce lucrau aici?

— Pe şase dintre ei.

Gem şterse de pe listă numele rostite de Henat, precum şi pe cel al femeii.

— Vorbiţi cu străjile care au avut norocul să fie libere azi, îl sfătui căpetenia iscoadelor. Ele vor recunoaşte cu siguranţă victimele şi astfel îi vorn

dibui pe cei doi care lipsesc.

4

După ce alergă până când simţi că-l lasă puterile, Kel se opri şi-şi trase sufletul.

Oamenii stăteau la coadă ca să se radă la un bărbier ambulant, ţăranii îşi conduceau spre piaţă măgarii încărcaţi de coşuri cu legume, femeile tăifăsuiau în pragul casei, un bătrân mânca o bucată de pâine proaspătă, la adăpost de razele soarelui... Viaţa mergea înainte de parcă nu tocmai s-ar fi petrecut o tragedie cumplită.

Kel nu-şi putea şterge din minte imaginea trupurilor neînsufleţite.

Punerea la cale şi ducerea la împlinire a unui asemenea măcel cereau o organizare fără cusur. Cu siguranţă nu era vorba de fapta unui smintit, şi mai mulţi oameni trebuie să fi fost amestecaţi. Tânărul scrib nu era în stare să înceapă cercetări de unul singur, aşa că avea să se ducă să le vorbească străjilor, împreună cu Demos, care ştia, poate, mai multe.

Negreşit, prietenul său grec se afla la el acasă, bolnav sau prea slăbit ca să-şi părăsească odaia. Barem de n-ar fi dat Demos cu ochii de atacatori, căci atunci se ascunsese deja de ei şi n-ar mai fi fost de găsit.

Nerăbdător să alunge astfel de nelinişti, Kel grăbi pasul spre locuinţa lui Demos, o căsuţă

albă, ce se înălța în mijlocul unui cartier ticsit de oameni şi clădiri. Dat fiind că tocmai îi fusese mărită simbria, grecul avea de gând să se mute cât de curând. Prețuit de Mai-marele său şi de colegii cu experiență, primise o slujbă mai bună şi nu va mai trece mult până ce va cârmui o parte din Casa tălmacilor. Mare iubitor de literatură veche, Demos aprecia farmecele Saisului şi mai cu seamă vinurile alese ce se găseau aici. Uneori pierdea măsura şi cădea pradă beției. Dacă Mai-marele său ar fi prins de veste, l-ar fi izgonit fără întârziere.

Kel străbătu micuța curte interioară. La stânga se vedea bucătăria, întinzându-se în mare parte sub cerul liber. Demos se folosea prea puțin de ea, căci adesea mânca prin taverne. Locul vădea o curățenie desăvârşită. În dreapta, se zărea uşa ce dădea în casă.

Tânărul scrib ciocăni, dar nu primi niciun răspuns.

Bătu din nou.

— Eu sunt, Kel. Poți să deschizi.

Un minut lung se scurse.

Kel împinse uşa. Zăvorul de lemn nu fusese pus.

Brusc, tânărul se temu de tot ce putea fi mai rău. Dacă ucigaşii îl urmăriseră pe Demos până aici?

Camera de zi era goală, dar în ea domnea ordinea. Şi o tăcere apăsătoare.

Tânărul păşi în dormitor. Un pat aranjat cu

grijă, un cufăr pentru rufărie, nişte veşminte împăturite, puse pe-o măsuță joasă, două lămpi cu ulei şi un papirus cu *Peripețiile lui Sinuhe.* Lui Demos îi plăcea să citească înainte de a adormi.

Kel deschise cufărul şi căută sub pat.

Nimic.

Îi mai rămânea să cerceteze pivnița unde grecul păstra urcioarele cu vin.

Neatinse, ele păreau că-l aşteaptă să se întoarcă.

Abătut, Kel aruncă o ultimă privire prin toată casa, cu nădejdea că va descoperi un semn care să-l ajute să dea de prietenul său.

Osteneală zadarnică.

Chiar când să iasă, un bărbat vânjos îi ațînu calea.

Kel tresări şi încercă să se închidă pe dinăuntru. Însă degete puternice îl înhățară de încheietura mâinii.

— Ce faci aici, băiete?

— Îl… îl vizitam pe prietenul meu Demos.

— N-oi fi mai degrabă un hoț?

— Jur că nu!

— Dacă Demos ți-e prieten, trebuie să ştii ce meserie are.

— Scrib, ca şi mine!

— Scrib, scrib, însă asta nu spune mare lucru! Scribi găseşti cu miile. Vorbeşte mai lămurit.

— Cu neputință.

— De ce?

— Slujba noastră e secretă.

Bărbatul strâmbă din nas.

Ia fă un pas în faţă să mă încredinţez că totul e în ordine şi că n-ai furat ceva.

Kel şovăi. Dacă vlăjganul îl ucidea la adăpost de orice privire?

Necunoscutul îl îmbrânci înăuntru.

— S-ar zice că nu ştii să te baţi! Un scrib adevărat ce nu-şi foloseşte decât mintea, uitând că are şi pumni.

— Violenţa ta duce doar la nedreptate.

— Eu unul nu pun preţ pe vorbe de-astea mari…

Cu ochi bănuitori, bărbatul scrută cele două încăperi.

— Nu lipseşte nimic. Şi-acum să vedem ce ai asupra ta.

Kel îi arătă paleta de scrib şi papirusul criptat.

Sosise clipa adevărului.

Dacă vlăjganul se număra printre cei ce atacaseră Casa tălmacilor, avea să-l omoare ca să pună mâna pe document.

— Păstrează-ţi comoara, scribule. Pot să citesc doar câteva cuvinte şi nu scriu niciodată.

— Cine sunteţi, de fapt?

— Spălătorul cartierului. În Egipt, cu o aşa muncă anevoioasă nu se îndeletnicesc femeile. Nu-i totdeauna plăcut, dar am un bun renume şi-mi câştig existenţa în chip mulţumitor. Demos îmi dădea să-i spăl rufele. Un om mofturos, dar

care plătea bine. Păcat că am pierdut un muşteriu ca el!

— L-aţi pierdut… De ce spuneţi asta?

— Pentru că a plecat aseară.

— Aseară… Ştiţi unde s-a dus?

— Am o bănuială.

— Vorbiţi, vă rog!

— Săptămâna trecută, când i-am adus rufele, mi-a oferit o cupă cu vin. Ciudat la gust, prea dulceag. „Provine din Naukratis, mi-a mărturisit el, şi-l apreciez mult.” Poate că Demos le face o vizită prietenilor săi de-acolo ca să golească împreună câteva urcioare. Naukratis e oraşul grecilor.

5

În vreme ce gărzile căutau registrele cu socoteli prin arhivele răvăşite, comandantul străjii, care nu fusese prezent în dimineaţa măcelului, cerceta leşurile.

Cu ochii în lacrimi, de-abia reuşea să-şi stăpânească emoţia.

— Îi cunoşteam pe toţi… Cine a putut să înfăptuiască o asemenea grozăvie?

— Ţineţi-vă firea, îl sfătui judecătorul. Lipsesc doi scribi. Vreau numele lor!

— Au scăpat doi… Da, Demos şi Kel.

— Vorbiţi-mi despre ei.

— Demos e un grec de douăzeci şi cinci de ani. Lucra de trei ani sub îndrumarea celui ce se

ocupa de diplomație şi toți îl prețuiau. Respectuos, cu purtări alese, elegant, nu va întârzia să capete slujbe mai importante.

— Însurat?

— Nu, holtei.

Cunoşti ceva despre viața lui din afara slujbei?

— Eu, unul, nimic. Dar Mai-marele Casei tălmacilor avea, poate, un registru.

Gem se întoarse spre Henat.

— Aşa se obişnuieşte?

— Bineînțeles.

— Şi vă trimitea o copie?

— Potrivit regulamentului.

— Vreau s-o văd.

— Ne-ar trebui încuviințare de la palat.

— O aveți, rosti apăsat Udja.

Căpetenia iscoadelor se adresă secretarului său:

— Înmânează-i judecătorului Gem toate registrele tălmacilor.

Gem îl privi uimit.

— Ați prevăzut că o să vă cer asta?

— Când guvernatorul Saisului mi-a spus să vin aici întrucât mai mulți scribi au fost ucişi, m-am gândit numaidecât că cel care va începe cercetările va dori să studieze aceste documente.

Judecătorul citi registrul lui Demos, din care se desprindea portretul slujbaşului model.

— Şi celălalt? Kel? îl întrebă Gem pe comandantul străjii.

— Un tânăr strălucit, cu o minte neobişnuit de

ageră, ultimul intrat în Casa tălmacilor. Talentele sale ieşite din comun stârneau invidii, dar el dădea dovadă de atâta râvnă, încât cei care-l pizmuiau se mărgineau să bombăne pe la colțuri. Iar Demos îl încuraja să meargă mai departe, fără să ia în seamă vorbele veninoase ale unor colegi.

— Deci Kel şi Demos erau prieteni?

— Stăteau cu plăcere la taifas.

— Ca nişte complici, murmură judecătorul, aruncându-şi ochii peste dosarul lui Kel. Nouăsprezece ani, fiu de țăran, a atras atenția unui demnitar şi a primit o bursă pentru a-şi continua studiile la Sais. A urmat şcoala de scribi, cu rezultate deosebite şi a făcut paşi repezi pe calea învățăturii. A dovedit un har aparte pentru limbile străine şi s-a deprins iute cu munca în Casa tălmacilor, unde a arătat precizie, curaj şi simț al datoriei. După însemnările Mai-marelui său, curând va căpăta un post mai înalt. Pe scurt, un viitor scrib regal, vrednic să ia parte la cârmuirea Egiptului.

— Ați auzit vorbindu-se despre acest Kel? îl iscodi Gem pe Henat.

— Nu.

— Totuşi bătrânul nu se zgârcea cu laudele în privința lui!

— Şi se înşela arareori, dar nu se pripea, preferând să fie prudent. Fără îndoială, aştepta să i se adeverească părerile despre băiat înainte

de a mă înştiinţa.

Tulburat, judecătorul recunoscu în sinea sa că descrierile scribilor nu aduceau cu cele ale unor ucigaşi în stare a săvârşi asemenea omoruri! Totuşi amândoi trezeau încă îndoieli.

Întrucât din dosarul fiecăruia se putea afla unde anume locuiesc, Gem porunci gărzilor să plece îndată spre casele lui Demos şi Kel.

— Or fi zăcând în pat, suferinzi, presupuse Udja.

— Atunci soldaţii se vor purta blând cu ei.

— Şi dacă ei încearcă să fugă? se amestecă Henat.

— Îi vor lua la întrebări cu toată asprimea!

— Judecătorule Gem, avem nevoie de oamenii ăştia în viaţă! Dacă au vreo legătură mai mică sau mai mare cu omorurile, mărturia lor va fi preţioasă.

— Drept cine mă luaţi? Nu trăim într-o ţară de sălbatici, iar eu respect legea lui Maat!

— Nimeni nu se îndoieşte.

Gem îi aruncă o privire furioasă lui Henat, ale cărui uneltiri rămâneau uneori greu de pătruns.

— Uite şi registrele cu socoteli, strigă una dintre gărzi, bucurându-se că le descoperise.

Toate cheltuielile erau notate cu grijă, de la cumpărarea papirusurilor de diferite calităţi până la urcioarele cu lapte primite zilnic.

— Avem acum numele lăptarului: îndărătnicu', observă judecătorul.

— Îl cunosc, sări numaidecât soldatul. Îşi merită cu vârf şi îndesat numele, dar are o marfă pe cinste, la cel mai bun preț. Grajdul unde-şi ține animalele se află lângă templul zeiței Neit.

— Aduceți-mi-l pe voinicul ăsta cât mai repede, porunci Gem.

6

Descumpănit, Kel nu ştia încotro s-o apuce. Nici chiar Thot, patronul scribilor, n-ar fi putut să risipească negurile în care se afunda. Şi iată că acum îndrăznea să-l bănuiască pe Demos, colegul şi cel mai bun prieten al său!

Ba nu! Cel mai bun prieten era tovarăşul său din copilărie, actorul Bebon, care străbătea Egiptul în lung şi-n lat, depănând legende. Atât sătenii, cât şi orăşenii îi apreciau harul de povestitor, iar Bebon, în timpul reprezentațiilor anumitor mistere, la care aveau voie să fie de față şi oamenii de rând, purta masca lui Horus, a lui Seth sau a altor puteri divine.

Seducător înnăscut, nu ținea socoteala cuceririlor sale şi se bucura de viață cu toată pofta. Deşi mereu gata să-şi rişte agoniseala, adică să se ruineze, nu-şi pierdea niciodată veselia şi vigoarea.

Bebon va şti să-i dea un sfat… cu condiția să se afle la Sais!

Neavând o casă a lui, ca să nu-şi bată capul cu grijile gospodăreşti, actorul obişnuia să

locuiască în casa celei mai noi iubite, fără a uita s-o prevină că, împotriva datinilor, faptul că stăteau o vreme împreună sub acelaşi acoperiş nu atrăgea neapărat după sine o căsătorie. Dar toate egiptencele cu pricina sfârşeau prin a-l vrea de soț, aşa că Bebon era silit de fiecare dată să dea bir cu fugiții spre a-şi găsi un adăpost şi un pat mai puțin pretențioase.

Ultima sa gazdă era o dansatoare care oficia în templul lui Neit. Moştenitoare a unei averi frumuşele, tânăra femeie aprecia voioşia şi înflăcărarea proaspătului său tovarăş. Casa ei, vastă şi primitoare, se înălța în mijlocul unei grădini unde îndrăgostiților le plăcea să lenevească.

Kel se înfățişă paznicului.

— Doresc să vorbesc cu Bebon.

— Cum vă numiți?

Kel şovăi.

— Înotătorul. Spuneți-i că pricina pentru care am venit până aici nu suferă amânare.

— Mă duc să văd dacă e liber.

În copilărie, Bebon şi Kel îşi petreceau adesea vremea înotând împreună şi luându-se la întrecere din toate puterile. Iar Kel câştiga de cele mai multe ori, de aici trăgându-i-se şi porecla…

Scribul aşteptă câteva clipe nemăsurat de lungi.

În sfârşit Bebon apăru, cu părul vâlvoi şi, în chip vădit, supărat.

— Tu eşti! Aveam o grămadă de treabă şi…

— Trebuie să-ți vorbesc. S-a întâmplat un lucru grav, din cale-afară de grav.

— Vai de mine, pare ceva serios! Ei bine, intră.

— Nu, prefer să facem câțiva paşi.

— Fie, hai să mergem. Oricum, plănuisem să părăsesc această casă chiar azi. Stăpâna ei prea se amestecă în treburile mele.

— Dar bagajele…

— Le-am dus deja la noua mea prietenă, în celălalt capăt al oraşului. După un mic răgaz de o lună, voi pleca iar spre sud. Şi acu' zi-mi ce s-a petrecut atât de grav.

— Toți scribii din Casa tălmacilor au fost ucişi.

Bebon rămase țintuit locului.

— Poftim?

— Otrăviți cu lapte. Dacă n-aş fi întârziat, eram mort şi eu.

— Când vine vorba de glume, Kel, n-ai nici pic de talent.

— E adevărul-adevărat. Mai mult, încăperile au fost scotocite de la un capăt la altul. Ucigaşii căutau un document, dar nu ştiu dacă l-au găsit. Eu am reuşit să iau papirusul criptat pe care Mai-marele meu mi-l încredințase.

— Să fie acesta comoara atât de râvnită, chiar cu prețul mai multor vieți?

— N-aş putea spune. Când ucigaşii s-au întors, am izbutit să fug.

— De ce nu te-ai dus să povesteşti tot gărzilor?

— Pentru că Demos grecul, colegul meu, nu se

numără printre victime. Mi-am închipuit că a rămas acasă, bolnav şi doream să discut cu el. Dar a dispărut!

— Mi se învârte capul! exclamă Bebon.

— Papirusul criptat să fie pricina măcelului? Demos e nevinovat sau complice?... Sunt pierdut.

Cei doi prieteni apucară pe o stradă forfotind de lume, aflată în apropierea pieței.

Un amănunt mă nedumereşte, spuse Bebon. Ai întârziat! Tu! Cum de s-a întâmplat?

— Spre marea mea uimire, am fost poftit la un banchet la care luau parte numeroşi demnitari. M-am simțit tot timpul stânjenit, căci nimic nu îndreptățea prezența mea acolo. Când m-am întors acasă, am început să amețesc şi a trebuit să mă întind pe pat. Coşmarurile mi-au bântuit somnul şi m-am trezit scuturat de fiori după ce soarele ajunsese sus pe cer.

— Băuseşi mult?

— Potrivit.

— N-ai simțit un gust ciudat?

— Puțin… La ce te gândeşti?

— La un soi de praf de dormit.

— Cine să vrea să mă adoarmă pe mine? N-are nicio noimă!

— Dar demnitarii ăştia… Cine erau?

— Nu-i cunosc.

— Vreun alt mesean te-ar putea ajuta să afli?

Chipul minunat al lui Nitis se ivi înaintea ochilor

lui Kel.

— Cred că… Ba nu, nicidecum.

— Spune-mi numele lui… sau al ei.

— Nitis, o preoteasă a lui Neit, însă…

— Mulțumită legăturilor mele, am s-o găsesc uşor. Neîndoielnic, ai fost silit cu bună ştiință să dormi atât, Kel. Mai rămâne să ştim de ce. O să stai în casa prietenei mele, care lipseşte până când va fi lună nouă. Eu am să-l caut pe Nedi, un om cinstit până-n măduva oaselor, aşa cum puține gărzi din Sais sunt. El o să mă învețe cu cine trebuie să vorbeşti şi unde să depui mărturie ca să n-ai necazuri şi să scapi cât mai iute de toată povestea asta îngrozitoare. Şi-acum, odihneşte-te.

7

Faraonul Amasis domnea de 41 de ani[4]. Trecut bine de 60 de ani, nu mai semăna cu mândrul şi temutul general care odinioară, purtat de înflăcărarea oamenilor săi, ocupase tronul Egiptului în dauna lui Apries, aliatul prințului libian din Cirene şi luptător împotriva grecilor.

Născut la Siuph, în provincia Sais, generalul se bucura de o mare faimă. În fiecare zi cugeta la

---

[4] A luat puterea în anul 570 î. Hr. Cele două nume principale ale sale erau *Iâh-mes-sa-M,* „Născut din lună, fiu al lui Neit“, şi *Khenem-ib-Ra,* „Cel care se uneşte cu inima lui Ra“. Aşadar, regele întruchipa cei doi aştri şi dispunea de puterile conjugate ale zilei şi nopții.

acea clipă de neuitat când armata, răzvrătindu-se contra lui Apries, hotărâse să-l aleagă drept faraon pe Amasis, punându-i pe cap un coif, păstrat acum cu sfințenie la palat.

Făcuse bine că primise sau ar fi trebuit să stârnească un război între egiptenii aflați într-o tabără sau alta? Cel puțin nimeni nu-l putea învinui pe Amasis că se purtase rău cu nefericitul său rival. Învins şi ucis lângă Memphis, Apries avusese dreptul la o înmormântare demnă de un rege.

Din acea înfruntare neplăcută se născuseră pacea şi bunăstarea. Totuşi, socotit un uzurpator ieşit din sânul poporului de jos, Amasis îndurase multă vreme disprețul demnitarilor de rang înalt. Şi cum să-i supună voinței lui, dacă nu luându-i peste picior? Regele încă râdea amintindu-şi de statuia divină din aur, în fața căreia trecătorii se ploconeau adânc. Înveselit, faraonul le dezvăluia originea ei: resturile unui bazin pentru spălat picioarele! „Eu, rostise Amasis, m-am preschimbat aidoma acestui obiect. Dintr-un om de rând am devenit regele vostru. Prin urmare, arătați-mi respect!"

Respectat, venerat chiar, Amasis domnea acum în toată puterea cuvântului peste o țară ce număra trei milioane de locuitori [5]. Preoții, scribii, țăranii şi soldații nu se mai sinchiseau de

---

[5] Unii specialişti avansează cifra de şapte milioane.

obârşia suveranului lor şi de felul în care ajunsese pe tron.

Câțiva demnitari de vază nu vedeau cu ochi buni modul în care faraonul înțelegea să cârmuiască, dar la vârsta lui, Amasis nu mai era dornic să se schimbe.

Dis-de-dimineață, la ora când piețele prindeau viață, cerceta iute feluritele registre, lua hotărârile cuvenite şi apoi se întâlnea cu oaspeții săi la un prânz gustos, stropit din belşug cu băuturi alese. Uitând de grijile cârmuirii, Amasis petrecea după placul inimii. Celor care găseau nepotrivită purtarea sa şi îl învinuiau pentru uşurătatea de care dădea dovadă, le răspundea: „Când foloseşti un arc îl încordezi, apoi însă trebuie să-l laşi să se destindă. Dacă-l ții mereu întins se rupe. La fel, dacă un rege munceşte neîncetat, se prosteşte. De aceea îmi împart timpul între treburile statului şi plăceri.”

Iar metoda dădea roade minunate. Egiptenii nu duceau lipsă de nimic şi, grație legăturilor pe care suveranul lor le întreținea cu alte țări, aveau parte de o pace trainică. Ca să înlăture primejdia unei noi cotropiri[6] Amasis se bizuia pe alianțe solide cu grecii şi nu pierdea niciun prilej ca să le arate prietenia sa. Astfel, după incendiul de la

---

[6] În anul 661 î. Hr. asirienii ajunseseră până la Theba, distruseseră monumentele şi se dedaseră la masacre.

templul din Delfi[7], faraonul fusese primul care oferise un ajutor însemnat pentru reconstruirea sanctuarului. Rhodos, Samos, Sparta şi alte cetăți apreciau darurile stăpânului Egiptului, a cărui armată era alcătuită în cea mai mare parte din mercenari greci, bine echipați şi bine plătiți. Iar faraonul luase de soție o prințesă din familia regală din Cirene, ce-i inspirase un plan măreț: dezvoltarea oraşului de coastă Naukratis, inima negoțului cu Grecia.

Tocmai când regele se pregătea să guste tihna unei plimbări cu barca pe unul dintre canalele din preajma palatului său, căpetenia iscoadelor, Henat, ceru să fie primit fără întârziere. Amasis ura să fie tulburat astfel.

— Ce mai e?

— Vă aduc două veşti importante, Majestate.

— Bune sau rele?

— Să zicem… neliniştitoare.

Praful se alesese de plimbare. Obosit la gândul că trebuia să rezolve în pripă cine ştie ce treburi nesuferite, Amasis se aşeză greoi într-un fotoliu cu brațe.

— Cyrus, împăratul Persie[8], a murit. Fiul său Cambyses îi va urma la tron.

Cuvintele acestea îl zdruncinară pe faraon.

După ce-l strivise pe Cresus, aliatul egiptenilor,

---

[7] În anul 548 î. Hr.

[8] Vechiul Iran.

Cyrus întemeiase un imperiu uriaş ale cărui hotare se întindeau până la Indus, Marea Caspică, Marea Neagră, Marea Mediterană, Marea Roşie şi Golful Persie. Îşi sporise neîncetat flota de război, pedestrimea şi călărimea, dar nu îndrăznise să atace Egiptul, puternic înarmat. După cum prevăzuse Amasis, Cresus se mulțumise cu vastul său teritoriu şi pusese capăt cuceririlor.

— Ce ştim despre Cambyses?

— A cârmuit Babilonul cu mână de fier şi a făgăduit să calce pe urmele tatălui său.

— Atunci să stăm fără grijă!

— Poate au fost doar nişte vorbe prefăcute, Majestate.

— Cambyses l-a păstrat pe bunul nostru prieten Cresus în fruntea diplomației persane?

— Da.

— Aşadar noul împărat vrea pace!

Soarta regelui Lydiei, Cresus, era neobişnuită. Din porunca sa se bătuseră monede, fapt ce-l îmbogățise. Se dovedise un darnic protector al templelor, filosofilor şi artiştilor şi crezuse că se va bucura până la moarte de existența netulburată a unui despot înstărit. Dar perşii îl atacaseră.

Babilonul, deşi legat de Lydia printr-un tratat de alianță, nu mişcase un deget. Iar trupele egiptene sosiseră prea târziu, însă, spre uimirea tuturor, Cyrus îl cruțase pe bogatul Cresus şi

chiar îi dăruise un mic teritoriu. Ba mai mult, făcuse din el căpetenia diplomației persane! Devenit slujitor devotat al celui ce-l învinsese, Cresus nu mai contenea cu laudele aduse măreției Persiei şi asigura Egiptul că cele două state vor trăi veşnic în bună înțelegere.

— Trebuie să vă amintesc, Majestate, că Cresus s-a căsătorit cu Mitetis, fiica lui Apries, faraonul căruia i-ați luat locul?

— Întâmplări date uitării de mult!

— Oare tânărul Cambyses nu se va arăta ambițios şi dornic de cuceriri?

— Cresus o să-l domolească. Cunoaşte alianțele noastre şi ştie că grecii vor apăra întotdeauna Egiptul de perşi. Să ne atace ar însemna să meargă la moarte sigură.

— Majestate, țin totuşi să vă previn că primejdia…

— Lucrurile sunt limpezi, Henat, să nu mai discutăm despre asta. Care-i cealaltă veste?

— Un groaznic măcel a avut loc.

Regele se încruntă.

— O răzmeriță?

— Nu. Toți scribii Casei tălmacilor au fost ucişi. În sfârşit, aproape toți. Doi dintre ei au scăpat. Îi căutăm pretutindeni.

— Mai-marele lor se numără printre victime?

— Din păcate, da.

Amasis părea copleşit de cele auzite.

— Îl prețuiam nespus. Era cinstit, în stare să

aleagă cei mai iscusiți scribi şi să vegheze ca munca din Casa tălmacilor să se desfăşoare fără cusur. Am pierdut un om de neînlocuit. Cine a săvârşit omorurile şi de ce?

— Însuşi judecătorul Gem se îngrijeşte de cercetări.

Amasis se îmbufnă.

— L-am numit în fruntea judecătorilor datorită cinstei sale, dar e bătrân şi încet la minte. O poveste de-o asemenea gravitate nu-i întrece cumva puterile?

— Doar Majestatea Voastră poate hotărî asta.

— Nu face pe linguşitorul, Henat. Zi-mi ce părere ai.

— N-am fost niciodată puşi în fața unei nenorociri atât de cumplite. Să fie vorba de fapta unui nebun, de o răzbunare, ori cineva a plănuit să zdruncine liniştea statului? Nu pot spune încă nimic. Judecătorul Gem va continua cercetările în felul lui, eu într-al meu. Să încercăm prin orice mijloace să aflăm adevărul.

8

Abătut, Amasis goli două cupe cu vin dulce înainte de a porni spre odăile reginei, o femeie foarte frumoasă, mult mai tânără decât el. Cândva Ladike din Cirene, ea îşi luase apoi numele de Tanit[9], amintind de obârşia-i străină.

---

[9] *Ta-net-Kheti,* „Cea a hitițiior”, dispăruți de multă vreme.

Elegantă, cu purtări alese şi având o fire binevoitoare, îşi ierta soțul care o înşela din când în când şi punea la cale serbările de la curte cu un talent fără pereche.

— Cyrus a murit, o înştiință regele.

— Un tiran mai puțin! Cine e moştenitorul tronului?

— Cambyses, fiul lui.

— Proastă veste.

— De ce atâta neîncredere, Tanit?

— Tinerețe, ambiție, porniri războinice... Nu se va gândi să ne cotropească?

— Ne cunoaşte puterea militară şi nu va cuteza să ne atace.

— Nu vă îndoiți câtuşi de puțin de apărarea noastră?

— Fanes din Halicarnas este un general desăvârşit şi mă pricep la asta! Cât despre flota pe care o avem, ea e mai presus de cea a perşilor şi o să-i împiedice să ajungă pe malurile Egiptului.

— Dar pe uscat?

— Cele mai bune trupe ale noastre, alcătuite din mercenari greci, le vor tăia drumul. Linişteşte-te, nici măcar un singur pers nu va pătrunde în Deltă! Iar alianțele pe care le-am încheiat cu regatele şi principatele greceşti sunt mai trainice ca oricând. Nicio primejdie nu amenință Egiptul, iar Cambyses se va mulțumi să-şi cârmuiască întinsul său imperiu. Oricum luptele dinăuntru

îi vor răpi tot timpul. Şi-l mai avem şi pe scumpul nostru Cresus! Ne va ține mereu partea şi-l va sfătui pe împărat să arate o cumpătare asemănătoare cu a mea. Războiul atrage ruina, pacea aduce foloase tuturor. N-am făcut eu această țară înfloritoare şi fericită?

— Fiecare vă este recunoscător pentru asta, Amasis, şi nimeni nu doreşte să piardă o astfel de fericire. Dar, întrucât nu vă este frică de perşi, de ce păreți aşa îngrijorat?

— Scribii Casei tălmacilor au fost ucişi.

Tanit crezu că n-a auzit bine.

— Omoruri aici, la Sais?

— Un adevărat măcel. Bătrânul Gem se îngrijeşte de cercetările cuvenite.

— Dar se va dovedi el, oare, la înălțimea sarcinii?

— Henat va lucra, fără îndoială, mai cu spor. Mă tem ca la mijloc să nu fie niscaiva iscoade. Înlăturarea celor mai buni tălmaci ne şubrezeşte într-o oarecare măsură diplomația. Numeroase documente secrete treceau prin mâna mai-marelui Casei, un slujitor priceput şi devotat. Trebuie să-i găsesc un înlocuitor, şi treaba asta mă oboseşte.

— Lăsați-o pe mâine, iar acum mai bine să ne bucurăm de

Farmecul câmpiei. Vorn prânzi împreună sub un umbrar, departe de zarva palatului.

Amasis îşi îmbrățişă soția.

— Doar tu mă înțelegi.
Înveselit, regele coborî în pivniță, unde alese el însuşi câteva urcioare din vinurile cele mai de soi. Aceste clipe de răgaz îi vor îngădui să dea uitării toate grijile.

*

— Cum te cheamă? întrebă judecătorul Gem.
— Îndărătnicu'.
— Cu ce te îndeletniceşti?
— Sunt lăptar.
— Familia ta?
— M-am despărțit de nevastă, am doi băieți şi o fată.
— Tu duci lapte la Casa tălmacilor?
— În zorii fiecărei zile lucrătoare. Întrucât Casa tălmacilor e cumpărătorul meu cel mai de seamă, merg eu însumi până acolo. Cu Îndărătnicu', ai cele mai grozave mărfuri la cel mai bun preț.
— Azi-dimineață ai dus laptele după cum obişnuiai?
— Bineînțeles! Cu Îndărătnicu' nu te loveşti de întârzieri sau neplăceri. Rivalii mei nu pot spune acelaşi lucru.
— Prin urmare, nu s-a petrecut nimic neobişnuit?
— Nu, nimic… Dar de ce îmi puneți atâtea întrebări? S-a plâns cineva de mine? Dacă-i pe-aşa, vreau să-l văd numaidecât ca să mă lămurească!

— Potoleşte-te, îi ceru judecătorul. Cui îi înmânai urcioarele cu lapte?

— Întotdeauna aceluiaşi scrib, de când acesta a intrat în Casa tălmacilor. Un tânăr bine crescut, însărcinat să-i servească pe colegii săi. După spusele lui, ei apreciau laptele adus de mine. E cel mai bun din Sais. Cu tot respectul cuvenit, vă spun că ar trebui să-l gustați şi să vă încredințați că nu mint.

— Cunoşti numele tânărului scrib?

Îndărătnicu' păru stânjenit.

— Să vedeți... nu sunt obligat, dar un ofițer mi l-a spus. Îl cheamă Kel. Un tânăr peste măsură de talentat, după câte se pare.

— Şi azi-dimineață lui i-ai dat urcioarele cu lapte?

— Fireşte, ca de obicei!

Gem ceru să vină un desenator şi-i porunci lăptarului să-l descrie pe ucigaş.

O jumătate de oră mai târziu, Gem ținea în mână un portret ce-i semăna foarte bine lui Kel.

9

Era o aşa vânzoleală în jurul postului gărzilor, încât Bebon trebui să aştepte multă vreme ca să-şi vadă prietenul, pe Nedi.

Scund şi îndesat, aspru şi cu un aer trist, ofițerul dovedea severitate şi cinste. Petrecându-şi viața printre registre, îi lipsea ştiința purtării în lume şi nu era deloc pe placul mai-marilor săi,

nevoiţi totuşi să-i recunoască priceperea într-ale meseriei.

Bebon îl distra. Şi uneori, întrucât actorul călătorea adesea, Nedi îi încredința sarcina să culeagă anumite informații. O gardă nu putea spune niciodată că ştie destule.

Într-un târziu, ofițerul ieşi din odaia sa de lucru.

— Haide să bem o bere, îi zise el lui Bebon.

Pe când soarele apunea, cei doi se aşezară în fața unei taverne.

— Ai necazuri?

— Eu, nu. Un prieten de-al meu, da.

— Se face vinovat de vreo încălcare a legii?

— Tocmai că nu!

— Atunci de ce se teme?

— De nimic, îl asigură Bebon, dar trebuie să depună mărturie.

— Să meargă la un post al gărzilor, care se află cel mai aproape de locuința sa şi să spună ce are de spus.

— Prietenul meu nu-i un oarecare, iar necazul în care a fost amestecat fără voia lui ar putea să stârnească vâlvă, o mare vâlvă. De aceea trebuie să discute cu un comandant al gărzilor, cineva de rang înalt şi cu desăvârşire cinstit.

— Mă faci curios! recunoscu ofițerul. Despre ce problemă e vorba?

— Despre uciderea tălmacilor.

Nedi mai-mai să se înece.

— Cum de-ai aflat despre asta?

— Prietenul meu a scăpat de la măcel.
— Cum îl cheamă?
— Kel, un băiat fără pereche.
— Fără pereche… Dar învinuit de omor.
Bebon păli.
— E o greşeală la mijloc… îți repet că abia a scăpat de la moarte!
— Potrivit părerii judecătorului Gem, întâiul judecător, prietenul tău e un ucigaş plin de cruzime.
— Întru totul neadevărat!
— Unde se găseşte Kel acum?
— N-aş şti să spun cu precizie, răspunse Bebon. A dispărut de curând şi sunt foarte neliniştit din pricina lui. Cel vinovat de grozăvie o să pună cu siguranță mâna pe el!
— Nu o lua pe căi greşite. Toate gărzile au ordin să aresteze această fiară. Cine îl ajută o să fie acuzat că a fost părtaş la omor.
Actorul lăsă capul în pământ.
— Kel m-a mințit… Cât de naiv am fost!
— Steaua ta cea bună ți-a îngăduit să ocoleşti răul cel mai mare. Unde stai acum?
— Într-un cartier frumos, la o dansatoare a lui Neit.
— Să nu părăseşti Saisul. Poate o să avem nevoie de mărturia ta.
Casa noii iubite a lui Bebon era primitoare. Ocupând al doilea etaj al unei clădiri construite de curând, cuprindea şi o terasă înzestrată cu

umbrele şi rogojini. Cu nervii încordați peste poate, Kel privi asfințitul soarelui, o privelişte magică, a cărei splendoare îl făcu să uite pentru câteva clipe de nenorocirea care-l lovise.

De ce lumea sa bine rânduită, ce purta în ea promisiunea unui viitor atât de limpede conturat, se întorsese dintr-odată cu susul în jos? Din fericire, prietenul său Bebon avea să-l scoată din acest coşmar. Chiar a doua zi, Kel se va înfățişa unui judecător, va mărturisi tot ce ştia şi va scăpa de orice bănuială.

Ceva mai liniştit, într-un târziu, ațipi.

Zgomotul unei porți închizându-se îl făcu să tresară din somn.

— Eu sunt, Bebon!

Kel coborî scărița ce ducea de pe terasă în odaie.

— Ai vorbit cu prietenul tău?

— Eşti acuzat de omor, îi dezvălui actorul.

Kel încremeni.

— Îți bați joc de mine?

— Din păcate, nu! Judecătorul Gem are dovezi zdrobitoare.

Scribul îl apucă pe Bebon de umeri.

— Nu-i adevărat! Sunt nevinovat, jur!

— Nu mă îndoiesc, dar gărzile au altă părere.

Kel se clătină.

— Ce-o să se întâmple cu mine…

— Să nu ne pierdem capul!

— Am să mă predau şi am să lămuresc tot. Nevinovăția îmi va fi recunoscută.

— Nu te amăgi, îl sfătui Bebon.
— N-ai încredere în justiție?
— Treaba asta e atât de gravă, încât trebuie găsit neîntârziat un vinovat. Iar tu mergi de bunăvoie la tăiere.
— Dar sunt nevinovat! rosti iarăşi Kel.
— Cuvântul tău nu-i de-ajuns.
— Şi atunci ce să facem?
— Să dăm de urma adevăratului ucigaş.
Învingându-şi zbuciumul, scribul încercă să-şi pună ordine în gânduri.
— Lăptarul! Ori a otrăvit chiar el laptele, ori e complice.
— Ştii unde locuieşte?
— Grajdurile lui se află lângă templul lui Neit.
— Trebuie neapărat să-l facem pe omul ăsta să vorbească, hotărî Bebon.

10

Grație muncii migăloase a desenatorului, judecătorul Gem avea acum la îndemână treizeci de portrete ale scribului Kel, ce urmau a fi trimise curând posturilor de strajă din Sais.
Copleşit, ca de obicei, de miile de sarcini cu care-l împovărau numeroasele sale ranguri, guvernatorul oraşului, Udja, îşi întrerupse lunga listă de întâlniri pentru a-l primi pe magistrat.
De fiecare dată când se vedeau, statura şi umerii largi ai lui Udja îl impresionau pe judecător. Înaltul demnitar era înzestrat cu o rară vigoare şi

nimeni nu-i punea la îndoială autoritatea. Vârsta nu-i îngreunase trupul şi, deşi îl cunoscuse pe regele Apries, înaintaşul lui Amasis, guvernatorul capitalei şi totodată cancelar regal, părea să se bucure de o tinereţe veşnică.

— Veşti bune, judecătorule Gem?

— Minunate! Cunoaştem cine e ucigaşul. Tânărul scrib Kel. Din păcate, nu l-am găsit acasă, dar gărzile îl caută fără încetare.

— Aveţi vreo dovadă de netăgăduit?

— Mărturia pe care lăptarul, Îndărătnicu', a depus-o aşa cum cere legea, în faţa a doi martori, atârnă greu. Ieri-dimineaţă omul i-a încredinţat urcioarele lui Kel. Potrivit obiceiului, scribul a oferit cu mâna lui băutura Mai-marelui său şi colegilor. După ce a otrăvit-o, se-nţelege.

Udja părea convins doar pe jumătate.

— S-ar putea ca lucrurile să se fi petrecut întocmai cum spuneţi… Dar ce l-a împins pe tânăr la săvârşirea unei fapte atât de îngrozitoare?

— O criză de furie ucigaşă, fără îndoială. Iar dacă există şi altă pricină, o să ne-o dezvăluie când îl vorn lua la întrebări.

— Faceţi cum credeţi, dar cât mai cu fereală, îl sfătui guvernatorul. Încă nu putem lăsa deoparte ideea unui complot ce ţinteşte să distrugă însăşi Casa tălmacilor. Atunci Kel n-ar fi decât braţul înarmat al uneltitorilor.

— Acest măcel înseamnă o lovitură atât de

puternică pentru stat? se nelinişti Gem.

— Prea mult spus, dar va trebui să punem degrabă ordine în Casa tălmacilor, să aducem scribi pricepuți şi de nădejde, iar sarcina nu se anunță uşoară.

— Chiar dacă la mijloc se află anumite uneltiri şi sunt amestecate niscaiva iscoade, eu am descoperit vinovatul. Tot eu am să-l arestez şi am să-l judec după lege. Iar Henat să nu-mi pună bețe în roate, asta vreau să zic!

— Dar cel de-al doilea bănuit? întrebă cu îngrijorare Udja.

— Şi Demos şi-a părăsit locuința. Am vorbit cu oamenii din cartier, însă degeaba. Lucrurile mi se par la fel de limpezi şi în privința lui. Kel şi Demos erau prieteni, deci complici, iar grecul l-a ajutat pe egiptean în vreun fel sau altul. Poate au fugit împreună. Mulțumită portretului pe care-l avem o să le dăm de urmă neîntârziat.

— Ce-ar fi dacă i-ați face şi lui Demos un portret?

— Bună idee. Dacă eşti părtaş la omor, te aşteaptă o pedeapsă aspră, iar grecul va mărturisi cu siguranță adevărul ca să scape cu viață.

Kel îl cunoştea bine pe Îndărătnicu'. Dimineața devreme, puțin după ivirea zorilor, acesta aducea laptele atât de apreciat de tălmaci. Numărul urcioarelor era notat cu grijă şi o dată la zece zile scribul însărcinat cu ținerea socotelilor îi plătea

lăptarului.
Negustorul şi scribul schimbau cu plăcere câteva cuvinte. Fost mercenar, Îndărătnicu' folosise tot ce agonisise pentru a-şi cumpăra un grajd mare şi curat, lângă clădirile administrației şi începuse un negoț aducător de câştiguri. Desigur, se plângea adesea de greutățile zilnice şi de câştigurile care nu se ridicau la înălțimea aşteptărilor, dar renumele său fără pată şi mărfurile dintre cele mai alese îi asigurau un număr însemnat de cumpărători. Uneori, din pricina dărilor împovărătoare, îl bătea gândul să-şi schimbe meseria.
Kel, ultimul primit în Casa tălmacilor, împărțea laptele colegilor săi. Obiceiul acesta nu-l deranja. Unii murmurau un simplu „mulțumesc", alții se arătau mai prietenoşi. Cândva, un nou-intrat în Casă îl va înlocui şi le va oferi scribilor prima bucurie a zilei.
Un obicei care făcea acum din Kel omul spre care se îndreptau toate bănuielile.
La drept vorbind, era lesne să torni otravă în urcioare! Dar cine să fi săvârşit o astfel de nelegiuire, dacă nu lăptarul?
Un cunoscător într-ale otrăvurilor îi pusese la îndemână licoarea ucigaşă. Dar cine să-l fi plătit şi pe acesta?
Ițele complotului se întindeau nevăzute şi Kel simți că ameţeşte!
Dacă ucigaşii căutau cu adevărat documentul

criptat, dăduseră greş, iar Kel se găsea în primejdie de moarte. Gărzile nu voiau să-l aresteze, ci să-i facă de petrecanie. Iar textul de pe papirus precis că era înspăimântător dacă pricinuise un asemenea măcel!

Trebuia neapărat ca lăptarul să vorbească.

— Împreună vorn reuşi, zise răspicat Bebon.

— Omul va şti să se apere.

— Atunci o să pun mâna pe ciomag.

— Fără bătaie! se împotrivi Kel.

— Revino cu picioarele pe pământ, prietene! Eşti acuzat de omor şi doar Îndărătnicu' poate să-ți dovedească nevinovăția. Aşa că uită de învățăturile unor vremuri demult apuse şi apără-ți pielea. Ticălosul ăsta aparține tagmei ucigaşilor, să nu-l cruțăm.

Tânărul scrib se mişca de-acum într-o lume întunecată, unde legile armoniei nu existau.

La lăptărie părea să domnească liniştea. Un băiat roşcovan mulgea o vacă bălțată şi grasă, cu privire blândă.

— Rămâi în spatele meu, îl povățui Bebon pe Kel.

Actorul se apropie.

— Grozave animale! strigă el. Şi ce mai grajd! Tu eşti stăpânul?

— Aş vrea eu! De ce-ntrebi de el?

— Caut o slujbă.

— Nu sunt sigur nici măcar de-a mea.

— Îndărătnicu' are necazuri?

— Tocmai ce-a vândut grajdul şi vacile.
— Negoţul nu-i mergea?
— Se văita că nu câştigă destul şi a ales să se întoarcă la vechea lui îndeletnicire de mercenar. O să intre ca ofiţer în rândurile armatei din Naukratis.

11

— Naukratis? se miră Kel. Acolo s-ar adăposti şi Demos, după spusele spălătorului.
— Lăptarul aruncă vina asupra ta şi-şi ia tălpăşiţa! exclamă Bebon.
— Simplă presupunere.
— Nu mai fi naiv! Te-ai pomenit drept în mijlocul unui complot. Adevăraţii făptaşi se împrăştie care-ncotro, iar tu slujeşti drept ţap ispăşitor!
Bebon vedea limpede.
Amestecaţi în complot, Demos şi Îndărătnicu' parcă intraseră în pământ, iar justiţia nu va ajunge nicicum până la cel care pusese totul la cale.
Şi nu era Kel ucigaşul cel mai nimerit?
— Suntem priviţi, şopti Bebon. S-o apucăm pe străduţa din stânga. Mergi la oarecare depărtare de mine, ca şi când nu ne-am cunoaşte.
— Ucigaşul! strigă deodată o strajă, arătându-l pe Kel.
Apoi, împreună cu alţi doi tovarăşi se năpusti către scrib, dar Bebon se azvârli în picioarele lor.
— Fugi! urlă el spre Kel.

Cu mâinile prinse în cătuşe de lemn, cu fruntea plină de sânge, Bebon fu târât în fața judecătorului Gem.

— Tâlharul ăsta e complicele ucigaşului, zise un ofițer. L-a ajutat să scape.

— Mai înainte de toate să-l îngrijească un doctor. Apoi o să-mi răspundă la întrebări. Şi dați-mi un raport scris.

Când actorul apăru din nou peste câtva timp, îşi recăpătase o înfățişare omenească.

— Cum te cheamă?

— Bebon.

— Cu ce te îndeletniceşti?

— Străbat Egiptul, povestind mituri vechi şi jucând diferite roluri de zei la reprezentațiile publice ale misterelor.

— Ai familie?

— Nu mai am pe nimeni. Şi sunt necăsătorit.

— Potrivit raportului pe care-l am sub ochi, ai împiedicat gărzile să aresteze un ucigaş.

— Eu? Nicidecum. Mai întâi că nu ştiam că e vorba de gărzi. M-au îmbrâncit cu putere, am căzut şi după aceea au tăbărât asupra mea, rupându-mă în bătaie.

— Ai strigat „Fugi” ca să-ți previi complicele!

— Nu, am strigat „Mă leagă”, atât de tare m-am speriat! Şi n-am niciun complice.

— Cunoşti un scrib pe nume Kel?

Bebon se prefăcu a chibzui temeinic.

— Nu prea ies în lume. Numele ăsta nu-mi

spune nimic.

Judecătorul stătea în cumpănă.

Cuvintele tânărului nu păreau mincinoase, iar el nu arăta a uneltitor periculos.

— Unul dintre ajutoarele mele o să-ți pună nişte întrebări şi o să noteze răspunsurile tale.

— O să mă bată iarăşi? vru să ştie Bebon cu glas tremurând.

— Fii sigur că nu! se indignă Gem. De altfel, am să cercetez eu însumi cum s-au petrecut lucrurile, şi dacă te-au lovit fără vreo pricină, gărzile vor primi pedepse aspre.

Actorul lăsă capul în pământ.

— Nu pricep ce mi se întâmplă… Eu n-am făcut nimic rău.

— Dacă eşti nevinovat, n-ai de ce să te temi. Mărturiseşte adevărul şi totul o să fie bine.

Vasăzică, bietul om se aflase la locul nepotrivit în clipa nepotrivită. După ce spusele sale vor fi verificate, o să i se dea drumul. Ba pe deasupra, dacă el va dori să depună plângere împotriva gărzilor, judecătorul nu i-o va respinge.

— V-am adunat aici ca să vedem ce am aflat până acum, zise Udja. Apoi am s-o înştiințez pe Majestatea Sa. Horkheb, ştim ce fel de otravă a folosit ucigaşul?

— Din păcate, nu, răspunse doctorul. Dar e vorba de una care nu dă greş şi pe care o întrebuințează cu plăcere asiaticii.

— Perşii, de pildă.

— De pildă.
— Lucru care arată că la mijloc sunt niscaiva oameni de-ai lor, socoti guvernatorul Saisului.
— Să nu ne pripim cu judecățile, îl sfătui Gem. E nevoie de mai mult ca să-l acuzăm pe Kel că face pe iscoada în folosul perşilor.
— Tu ce crezi, Henat?
Demnitarul strâmbă din nas.
— Împărtăşesc părerea lui Gem.
— Aşadar cunoaştem vinovatul, urmă Gem mulțumit, şi îl vorn aresta dintr-o clipă în alta. Mai rămâne să descoperim pricina pentru care a săvârşit omorurile. Am să stau eu însumi de vorbă cu el şi o să-mi spună întreg adevărul.
— Nu sunt sigur că un proces de față cu toată lumea ar fi tocmai nimerit, grăi Henat.
— Eu hotărăsc asta, i-o reteză judecătorul, şi nici chiar faraonul nu s-ar putea amesteca. În Egipt fiecare trebuie să ştie că dreptatea se împarte după legile zeiței Maat, şi nu după interesele unuia sau altuia. Şi bogatul, şi săracul speră într-o judecată nepărtinitoare şi nu trebuie să fie dezamăgiți.
— Bineînțeles, încuviință Henat, dar dacă măcelul are legătură cu anumite secrete de stat…
— Atunci am să mai chibzuiesc.
— Până în clipa de față, continuă guvernatorul Saisului, lumea n-a prins încă de veste despre cele întâmplate. Trag nădejde ca slujitorii noştri

şi gărzile să lucreze şi de-acum înainte cu spor, dar şi cu fereală.

— Aşa am şi poruncit, întări Gem. Nu facem cercetări de ochii lumii sau pentru a-i distra pe oameni. Doar reuşita şi respectarea legilor contează.

12

Sleit de puteri, flămând, Kel se opri într-un târziu din alergat.

Părăsise Saisul, picioarele purtându-l parcă fără voia lui spre satul său de baştină, aşezat în apropierea marelui oraş. Bebon fusese pesemne arestat, întemnițat, ba chiar omorât de gărzile complice cu ucigaşii, aşa că Kel se găsea acum singur şi fără niciun aliat.

Unde să-şi caute adăpost dacă nu la bătrânul său unchi, singurul care mai trăia din toată familia scribului? Poate că bătrânul, care avea o micuță gospodărie şi un petic de pământ, o să-l găzduiască măcar câteva zile. Kel va fi nevoit totuşi să-i dea unele lămuriri cu speranța că se vor dovedi convingătoare.

Revederea câmpiei înverzite, semănată ici şi colo cu plantații de palmieri şi cu grădini atent îngrijite, îi potoli zbuciumul sufletesc. Întâlni în drum țărani însoțiți de măgari ce cărau coşuri pline de legume şi dădu binețe celor ce lucrau pe ogor. Sub un soare blând, viața se scurgea neschimbată şi tihnită.

Tânărul se întrebă dacă nu cumva se adâncise într-un coşmar ce se va destrăma curând. Din păcate, nu putea să închidă ochii şi să adoarmă, iar apoi să se trezească de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Groaznica realitate continua să-l înăbuşe.

La intrarea în sat se zărea un grup de oameni. Bărbați şi femei discutau aprins. Un lungan îşi ridicase brațele spre cer, iar o bătrână îl dojenea.

În scurt timp glasurile se domoliră şi țăranii se împrăştiară.

Ferindu-se de razele fierbinți sub ramurile unui palmier, Kel aşteptă să se aştearnă liniştea, apoi se îndreptă către căsuțele albe, umbrite de sicomori. Aici părinții săi trăiseră fericiți înainte de a pleca spre Frumosul Apus, unde sufletele lor viețuiau în tovărăşia Celor Drepți. Scribul îşi aminti jocurile copilăriei, locurile unde se scălda, hohotele de râs, întrecerile nebuneşti. Să ia parte la strânsul recoltei nu era pentru el o pedeapsă, ci o bucurie. Şi cât îi plăcea să îngrijească de porci şi de gâşte! Istețimea lor îl fermeca şi petrecea ore întregi Vorbindu-le. Îl aştepta neîndoielnic o viață de țăran obişnuit.

Numai că într-o zi de sărbătoare, pe înserat, scribul însărcinat cu socotitul recoltei îi arătă câteva rânduri scrise.

Şi-atunci, brusc, o altă lume se deschisese.

Nimic nu era mai important decât acele semne, decât pensula ce slujea la trasarea lor, decât

cupele cu cerneală şi guma de şters.
Sfidând împotrivirea părinţilor, micul Kel se prezentă, fără vreo recomandare, la şcoala de scribi a templului din vecinătate. Deşi profesorii nu se uitaseră la el cu ochi binevoitori, mai-marele lor îşi impuse părerea şi-l primi pe băiat.
Silitor, dornic să înveţe, neobosit, Kel ajunse repede cel mai bun elev. Nevrând să lase să se piardă un aşa talent, mai-marele şcolii îi vorbi despre el unui profesor din Sais. Acesta se încredinţă la rândul său de harurile ieşite din comun ale lui Kel.
Deşi prins apoi ca într-un vârtej, tânărul nu-şi uitase satul unde se născuse.
Ar fi trebuit ca revăzându-l azi să-şi deplângă soarta? Nu, căci el încerca să-şi împlinească un vis, şi nu prin păreri de rău avea să biruie piedicile.
Lunganul îi tăie calea.
— Nu eşti de prin părţile astea.
— Greşeşti.
— Gărzile te-au trimis aici?
Kel zâmbi.
— Fii pe pace, am venit doar să-mi vizitez unchiul.
Lunganul se încruntă.
— Cum îl cheamă?
— Răbdătoru'.
— Ah!… Vasăzică n-ai aflat.
— Ce-ar trebui să ştiu?

— Ți-e foame?
— Sunt lihnit.
— Hai acasă la mine să mănânci. Nevasta mea pregăteşte cea mai grozavă mâncare cu sos din întreaga provincie.
Lunganul nu se lăudase. Bucățile de carne de oaie, vinetele umplute şi sosul cu chimen alcătuiau nişte bucate pe cinste. Iar băutura, un vin roşu înțepător, făcea cinste acestui ospăț.
După ce schimbară câteva cuvinte de politețe, Kel puse întrebarea care-l rodea.
— Unchiul meu are necazuri?
O tăcere grea se lăsă.
— Spune-i adevărul, îl îndemnă pe lungan nevasta.
— Casa i-a ars, iar el a pierit în flăcări. Cei mai mulți săteni cred că a fost o întâmplare, dar eu am văzut cum un străin a pus focul. Însă o bătrână din sat m-a oprit să le vorbesc gărzilor despre asta.
— Şi are dreptate, se amestecă nevasta sa. Am atrage năpasta pe capul nostru. Astfel de poveşti nu ne privesc. Vezi-ți de familie şi ține-ți gura.
— Când s-a petrecut nenorocirea? vru să ştie Kel.
— Acum două zile.
Brusc, totul deveni limpede. Nimic nu fusese lăsat în voia sorții.
Ucigaşii îl aleseseră pe Kel drept țap ispăşitor şi-l lipsiseră, prin înlăturarea unchiului său, de

singurul adăpost cu putinţă. În noaptea dinaintea măcelului, la banchet, aşa cum presupunea Bebon, îi puseseră prafuri de adormit în băutură, astfel încât să se trezească în toiul dimineţii şi să ajungă târziu la Casa tălmacilor.

Bănuielile căzând asupra sa, lui Kel nu-i mai rămânea nicio şansă să scape de judecată. Iar adevăraţii vinovaţi nu vor fi niciodată descoperiţi.

— Mulţumesc pentru ospitalitate, dar sunt nevoit să plec.

— Nu mai iei puţină mâncare?

— O minunăţie, recunosc, dar timpul meu e măsurat.

Vasăzică invitaţia la banchet fusese ultimul pas al unui complot urzit de una sau mai multe persoane de vază, care cunoşteau îndeajuns treburile statului, încât să-şi dea seama de importanţa Casei tălmacilor.

Cine l-ar putea ajuta pe Kel să afle numele demnitarilor prezenţi la banchetul cu pricina?

Şi chipul lui Nitis, frumoasa preoteasă, îi veni numaidecât în minte.

13

În vârstă de 18 ani, cu ochii de un albastru intens, aproape ireal, Nitis se dedicase din fragedă tinereţe slujirii lui Neit. Cântăreaţă şi ţesătoare, ea descoperise că zeiţa întruchipa însăşi existenţa, fiind în acelaşi timp „Mamă a

mamelor” şi „Tată al taților”. Val dătător de viață, energie a începuturilor, Neit țesea universul clipă de clipă. Moartea şi viața se găseau în mâna sa şi, lucrând țesăturile rituale, preotesele inițiate îi prelungeau opera.

Tânăra locuia în modesta casă părintească situată lângă marele templu al zeiței. Mama sa se prăpădise de curând după o îndelungată văduvie. Nu-şi revenise niciodată după moartea soțului, un dulgher dispărut în împrejurări nefericite.

Dacă tânăra preoteasă se va arăta demnă de marile mistere, avea să se mute înăuntrul domeniului sacru. Însă deocamdată trebuia să se supună anumitor încercări, să muncească din greu şi cu răbdare şi să se dovedească vrednică de năzuințele sale înalte.

După ce trecu de zidul împrejmuitor al templului, se îndreptă spre casă. Pe când medita la un text plin de înțelesuri tainice, care evoca cele două săgeți încrucişate ale lui Neit, simbol al zeiței, un tânăr se apropie de ea.

— Iertați-mă că vă tulbur. Numele meu e Kel şi doresc să vă vorbesc despre o problemă gravă.

Nitis nu uitase ochii aceştia pătrunzători.

— Ați fost unul dintre oaspeții banchetului dat de marele vistiernic, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Şi cred că toate nenorocirile mele de acolo se trag. Fără ajutorul vostru, mă pândeşte moartea.

Kel se mira el însuşi de cutezanța sa. Cum de îndrăznea să-i spună astfel de cuvinte unei preotese a lui Neit, a cărei frumusețe şi farmec îl subjugau?

— Păreți răvăşit, băgă ea de seamă.

— În numele faraonului, vă jur că sunt nevinovat de omorurile ce mi se pun în cârcă.

Kel riscase tot.

Fie Nitis se învoia să-l asculte, fie îl respingea. Şi cum s-o acuze că nu se încredea într-un necunoscut cu purtări îndoielnice şi vorbe neliniştitoare?

— Veniți cu mine.

Kel ar fi avut poftă s-o cuprindă în brațe şi s-o sărute, dar reuşi să-şi înfrâneze această pornire pe care n-o mai simțise până acum.

În cartier domnea pacea. Ici şi colo se aprindeau lămpi cu ulei, iar femeile pregăteau cina.

Nimeni nu-l văzu pe Kel trecând pragul casei cu încăperi lipsite de podoabe, a lui Nitis.

— Să ne prosternăm înaintea strămoşilor, zise ea, şi să cerem ca înțelepciunea lor să se reverse asupra noastră.

Tinerii îngenunchează, unul lângă altul, în fața a două busturi de calcar ce reprezentau un bărbat şi o femeie. Apoi îşi ridicară mâinile în semn de venerație, iar Nitis rosti formula rituală care celebra strălucirea răsărită din lumea de dincolo pentru a lumina calea celor vii.

Parfumul preotesei îl îmbătă pe Kel. Amestec fin

de mii de miresme, din care răzbătea iasomia, parfumul era dulceață şi foc în acelaşi timp.

— Vă e foame? îl întrebă ea.

— Nu pot să rămân în casa voastră, trebuie să…

— O să-mi istorisiți tot în jurul unor bucate gustoase. De altfel e şi firesc, având în vedere oboseala care vi se citeşte pe chip.

— Nu vreau să vă pătez bunul renume şi…

— Trăiesc singură, nimeni nu ştie că vă aflați aici.

— Aşadar… mă credeți?

3 3

Nitis zâmbi.

— Încă nu vă cunosc povestea de-a fir a păr.

Intrară în camera de primire, unde se găseau jilțuri şi o masă joasă de o rară eleganță. Nitis iubea stilul simplu al mobilelor din Vechiul Regat, pe care unii meşteri îl foloseau şi acum.

Tânăra aduse mai multe farfurii cu ceapă dulce, castraveți, mâncare de vinete, peşte uscat, smochine, pâine proaspătă, precum şi vin roşu din oaze.

Deşi lihnit, Kel încercă să nu înfulece tot.

Nitis mânca, vorbea şi bea cu aceeaşi distincție, amestec de feminitate şi magie. Lui Kel i-ar fi plăcut s-o privească ore de-a rândul, să devină umbra ei şi să n-o părăsească nici măcar o clipă.

— Ce vi s-a întâmplat, Kel?

Scribul goli o cupă cu vin ca să prindă curaj.

— Eram ultimul venit în Casa tălmacilor din

Sais.

— Atât de tânăr?

Kel se îmbujoră.

— Munca e singura mea pasiune şi nici norocul nu m-a ocolit.

— N-ar trebui să vorbim mai degrabă de un har timpuriu şi neobişnuit?

— M-am străduit să mă ridic la înălțimea răspunderilor pe care mi le-a încredințat Mai-marele Casei. Şi mi-a rămas drept moştenire de la el un ciudat papirus criptat ce a rezistat oricăror încercări de a-l descifra. Uitați-l.

Kel scoase documentul dintr-un buzunar al tunicii sale. Nitis îşi aruncă ochii peste rânduri şi, în pofida cunoştințelor sale, nu izbuti să desluşească niciun cuvânt.

— Poate din pricina acestui text colegii mei au fost ucişi.

— Ucişi?

— Cu lapte otrăvit. Toți, în afară de prietenul meu grec, Demos, care a dispărut, la fel ca şi lăptarul. Iar gărzile mă acuză pe mine cum că aş fi făptaşul. Cu două zile înainte de nenorocire, ultimul membru al familiei mele a pierit în flăcările ce i-au mistuit casa. Iar focul n-a izbucnit întâmplător. În ajun, la banchet, mi s-a dat să beau vin amestecat cu prafuri de adormit. Prin urmare, am ajuns târziu la Casa tălmacilor. Şi iată vinovatul cel mai la îndemână.

Preoteasa îl țintui îndelung cu privirea pe

tânărul scrib.

De hotărârea ei atârna soarta lui.

— Cred în nevinovăția voastră, Kel.

14

O clipă scribul închise ochii.

Întrucât ea nu-l respingea, îi mai rămânea un dram de speranță în viitor.

— Cuvântul dat e sacru, îi aminti Nitis. De vreme ce ați jurat, v-ați legat înaintea zeilor şi a oamenilor. Doar un fățarnic ar putea minți până într-atât.

— V-am spus adevărul. Dacă mă arestează gărzile, am să fiu ucis. Şi pentru a ocoli un proces desfăşurat în văzul tuturor, vor face ca moartea mea să pară o întâmplare nefericită.

— Asta aduce a complot. Un complot de neînchipuit.

— Bineînțeles, Nitis, dar nu există altă explicație.

Kel îşi depănă povestea pas cu pas. Şi nu ascunse ajutorul pe care i-l dăduse prietenul său, Bebon, acum întemnițat.

— Casa tălmacilor se îngrijea de numeroase registre delicate, mărturisi el, iar Mai-marele meu ținea neîntrerupt legătura cu palatul. Faraonul se folosea de munca noastră pentru a-şi îndruma diplomația, care asigură pacea. Un astfel de măcel n-ar putea să fie fapta unui nebun. A fost pus la cale cu multă atenție, iar

uneltitorii m-au ales pe mine drept țap ispășitor. Iar fuga mea nu-mi dovedește vinovăția? Un om cu sufletul împăcat și-ar fi strigat în gura mare buna-credință de față cu gărzile. Mă vor urmări pretutindeni, fără odihnă, vor strânge mărturii și cercetările se vor încheia în pripă.

— Justiția nu deosebește adevărul de minciună?

— Împrejurările nu-mi sunt prielnice. Și dacă judecătorul e complicele ucigașilor, nici măcar n-o să mă asculte.

Lumea plină de pace în care trăia Nitis se nărui.

Brusc, ieșeau la suprafață omorul, cruzimea, minciuna și nedreptatea, chipuri ale lui *Isefet,* forța distrugătoare potrivnică armoniei senine a lui Maat, zeița dreptei judecăți.

Dar de ce își pleca ea urechea la cuvintele acestui tânăr, de ce asculta asemenea grozăvii ce-i răvășeau existența liniștită și viitorul bine plănuit?

Kel îi simți tulburarea.

— Iertați-mă că vă supăr. Nu am nicio dovadă în sprijinul spuselor mele, știu, și nu vreau în ruptul capului să vă târăsc după mine în prăpastie. Aș putea doar să vă cer numele demnitarilor prezenți la banchetul cu pricina?

Învingându-și emoțiile, preoteasa vorbi răspicat.

— Mai întâi, stăpânul casei, Mare vistiernic și Mai-mare al ogoarelor și al malurilor inundabile,

Pefy[10]. Îi cunoştea îndeaproape pe părinții mei şi mi-a înlesnit intrarea în templu. E un om drept, muncitor, care cârmuieşte fără greşeală Dubla Casă a Aurului şi Argintului şi veghează la bunăstarea țării. Pe deasupra, este inițiat în marile mistere ale lui Osiris şi conduce ritualurile de la Abydos, a cărui cauză o susține adesea pe lângă faraon. După părerea lui, din pricina înfloririi Saisului şi a altor oraşe din Deltă, cetatea sacră a stăpânului reînvierii nu mai primeşte atenția cuvenită.

Vasăzică unul dintre cei mai însemnați demnitari! Şi de ce m-a poftit la banchet pe mine, un biet scrib?

— Ținând seama de strălucitul vostru început de carieră, voia, neîndoielnic, să vă cunoască.

— Atunci mi-ar li vorbit măcar o dată!

— Pefy nu poate să ia parte la un complot ucigaş!

— N-are destulă putere?

— Ați pornit de un drum greşit, nu mă îndoiesc de asta!

— Dar ceilalți demnitari, Nitis?

— Unul este Menk, orânduitorul sărbătorilor din Sais. Se îngrijeşte de bărcile zeiței Neit, de rezervele de tămâie, farduri şi uleiuri şi veghează ca procesiunile să se desfăşoare fără cusur.

---

[10] Numele său complet era *Pef-tjaou-âouy-Nt,* „De Neit depinde răsuflarea sa“.

Binevoitor, cu o fire plăcută, nu aduce a ucigaş.
— Se amestecă în treburile cârmuirii?
— În niciun fel.
— Totuşi îl cunoaşte pe rege şi se întâlneşte cu înalții dregători.
— Adevărat, dar singurul lucru de care-i pasă e respectarea cu sfințenie a ritualurilor.
— Şi dacă asta nu-i decât o mască?
În privirea lui Nitis se citea şovăiala.
— Poate alunec în greşeală, recunoscu Kel. Înțelegeți-mă, vă rog! Lumea mi se părea bine rânduită, supusă legii lui Maat, şi iată-mă acum acuzat de mai multe omoruri!
— Vă înțeleg, şopti ea. Doar adevărul va înstăpâni iar armonia.
Deodată o amintire neliniştitoare răsări în mintea preotesei.
— Mai era şi un al treilea demnitar de rang înalt la banchet, marele doctor al palatului, Horkheb, zise ea.
— Un doctor… Are la îndemână toate prafurile şi licorile!
— Horkheb vede de sănătatea familiei regale, îl lămuri Nitis. Se spune că e foarte priceput ca doctor, dar trufaş şi prevăzător. Nu pierde niciun banchet, vrea ca oamenii să-l prețuiască, dar nu se amestecă în treburile de la curte, străduindu-se mai degrabă să strângă o avere uriaşă. De ce s-ar băga în asemenea uneltiri primejdioase?
— L-or fi plătit bine!

— Simplă bănuială!
— Cu toate acestea, am prins un fir! M-aţi ajutat mult, Nitis şi vă mulţumesc din adâncul inimii. Acum însă trebuie să plec.
— În toiul nopţii? Ar fi curată nebunie! Veţi dormi aici.
— Nu vreau să vă aduc necazuri, iar renumele vostru…
— Nimeni nu ştie că vă aflaţi în casa mea. Şi nu am dreptul să vă las de izbelişte în împrejurări atât de vitrege. Profesorul meu, marele preot din templul lui Neit, este un om puternic şi respectat. Faraonul ţine seama de părerile lui. Am hotărât să-i povestesc ce mi-aţi destăinuit şi să-i cer sfatul.

15

Wahibre [11], marele preot al lui Neit, celebra cultul zeiţei în fiecare dimineaţă cu tot mai multă veneraţie faţă de divinitate.
Puţin înainte de ivirea zorilor, se purifica în lacul sacru, îşi punea veşminte albe şi săvârşea în inima sanctuarului, ritualul de trezire în pace al Marii Mame, ce răspândea lumina tainică, izvor a nenumărate forme de viaţă.
Această îndatorire zilnică nu-l obosea, ba dimpotrivă. Înţelegând că ia parte la păstrarea armoniei pe pământ şi că luptă împotriva forţelor

---

[11] *Wah-ib-Ra,* „Inima luminii divine e durabilă”.

distrugerii, marele preot îi mulțumea sorții că-i dăruia atâta fericire. Aşa că era atent la toate amănuntele, astfel încât ritualul să atingă desăvârşirea.

În ochii săi, nimic nu egala puterea spirituală a piramidelor din Vechiul Regat. Totuşi, admira splendoarea templului cel mare din Sais, străvechea cetate ridicată la rang de capitală. Construit în mijlocul jumătății apusene a Deltei, oraşul ocupa o poziție strategică, ceea ce îl făcea de câteva decenii încoace să crească şi să devină tot mai înfloritor. Apărat de zidul milesienilor[12], portul găzduia impunătoare corăbii de război ce dovedeau puterea de apărare a Egiptului.

Marele preot avea încredere că faraonul Amasis va proteja Cele Două Regate. Monarh încercat, bun cârmuitor, fost general ce ura bătăliile, regele înstăpânise o pace adesea amenințată. Dar în ciuda firii lor războinice şi a setei de cuceriri, perşii nu cutezau să atace un potrivnic tare ca stânca.

Rupt de lumea din afară, Wahibre se bucura pentru atenția pe care suveranul o arăta templului zeiței Neit. Semănând cu cerul, adăpostind toți zeii şi toate zeițele, locaşul câştigase în frumusețe, fiind înzestrat în decursul anilor cu un pilon, o alee mărginită de sfincşi, coloşi regali, un lac sacru lung de 68 de

---

[12] Greci originari din oraşul Milet.

coți şi lat de 65[13], două statui dedicate lui Horus şi lui Neit, precum şi un loc de odihnă pentru vaca sacră a zeiței. Părți întregi fuseseră refăcute cu uriaşe blocuri de granit adus de la Elephantina.

Înăuntrul templului se înălțau mai multe statui ale lui Neit purtând coroana roşie a Egiptului de Jos, simbol al naşterii şi creşterii principiului creator. Zeița ținea în mâini două sceptre, al Vieții şi al Puterii[14]. Având alături efigiile fiilor săi[15] şi ale fiicelor sale[16], suverana marilor mistere deschidea porțile cerului pentru inițiați.

Sarcina acestora nu era nici să răspândească vreo învățătură, nici să atragă adepți, ci să prelungească opera lui Maat, îndeplinind corect ritualurile Primei Dăți, a acelei clipe neîncetat reînnoite, când lumina Cuvântului se arătase. Energia sa se concentra în sanctuar şi trebuia mânuită cu cea mai mare prevedere doar de cunoscători.

Odată slujba de dimineață încheiată, Wahibre se duse la atelierul de țesut. Ritualistele pregăteau aici pânza folosită la celebrarea ritualurilor

---

13 Valoarea estimată a unui cot este de 0, 52 m.

14 *Ânkh* şi *uas.*

15 Osiris, Horus, Thot şi Sobek.

16 Nekhbet (zeița vultur, chezaş al titulaturii regale), Uadjet (zeița şarpe ce asigură înflorirea creației), Sekhmet (leoaica înspăimântătoare, deținătoare a puterilor cosmosului), Bastet (pisica, leoaică domolită şi aparent îmblânzită).

osiriene, iar cea mai tânără dintre ele, Nitis, dovedea o iscusință cu nimic mai prejos decât a celorlalte. Ascultând mereu de Surorile sale, însuflețită de o bucurie lăuntrică şi de o lumină care-i domolea pe cei supărați şi le reda vigoarea celor trişti, Nitis săvârşise un soi de miracol: toți cei din templu țineau cu ea.

La vederea marelui preot, țesătoarele se ridicară şi se înclinară adânc.

— Vino, Nitis, am să-ți vorbesc.

Tânăra îl urmă pe Wahibre până la clădirea numită „Casa Vieții”[17]. Împrejmuită de ziduri înalte, în ea nu puteau pătrunde decât inițiații în misterele lui Isis şi ale lui Osiris.

— A sosit timpul să treci de această poartă, o înştiință marele preot.

Nitis făcu un pas înapoi.

— Sunt prea tânără, eu…

— Te numesc Mai-mare peste cântărețele şi țesătoarele lui Neit. În Casa Vieții vei descoperi arhivele secrete, păstrate de la naşterea luminii şi scrierile rituale pe care trebuie să le reformulăm neîncetat. Sunt bătrân şi bolnav, iar cunoaşterea se cuvine transmisă mai departe. De aceea îți desăvârşesc învățătura, pentru ca tu să-mi poți lua locul.

Brusc, întreaga greutate a templului apăsă pe umerii firavi ai tinerei femei.

---

[17] Per-ânkh.

— Mare preot, eu...

— Împotrivirile nu-şi au rostul. Sporindu-ţi magia şi desluşind lucruri ce nu se află la îndemâna oricui, m-ai împins chiar tu spre această hotărâre de neclintit. Nici eu nu mi-am dorit mai mult decât tine să dobândesc ranguri înalte. E nevoie să laşi deoparte orice ambiţie şi să-i slujeşti pe zei, nu pe oameni. Doar o atare asprime îţi va îngădui să porţi cu uşurinţă sarcina ce ţi s-a încredinţat.

Poarta Casei Vieţii se deschise.

Un preot pleşuv o întâmpină pe Nitis şi o conduse în mijlocul edificiului, o curte pătrată, unde tânăra privi îndelung simbolul lui Osiris cel reînviat.

Apoi Wahibre îi arătă textele formulate de prevestitorii din vechime, scrieri din care luase naştere şi crescuse spiritualitatea egipteană. Tânăra simţi cum îi pătrund în minte şi în suflet aceste cuvinte ale puterii, dându-şi totodată seama că din ele izvorau la nesfârşit noi înţelesuri.

16

Deşi încă uimită, Nitis nu putea să-i ascundă bătrânului preot care o iniţiase în marile mistere, grijile apăsătoare ce-i tulburau pacea sufletească. Pe când luau masa împreună, doar ei doi, îndrăzni să i se destăinuie.

Îmi pare nespus de rău că vă pomenesc de

zbuciumata lume de afară, zise ea cu tristețe. Însă din pricina gravității împrejurărilor, am nevoie de sfaturile voastre.

Seriozitatea din glasul tinerei îl nelinişti pe Wahibre.

— Am întâlnit un scrib tălmaci, Kel, mărturisi ea. E acuzat că şi-a ucis colegii, dar el îşi susține cu tărie nevinovăția. Iar cu îl cred.

Marele preot rămase uluit.

De Casa tălmacilor atârnă în bună măsură siguranța statului, arătă bătrânul. Fără ea, diplomația noastră ar fi surdă şi oarbă. De vreme ce n-am fost înştiințat despre o asemenea nenorocire, înseamnă că a fost ascunsă de ochii tuturor.

Kel se socoate victima unor uneltiri de neînchipuit, adăugă Nitis. Dacă e vorba cu adevărat de un complot, atunci în el sunt amestecați demnitari de rang înalt.

O treabă necurată, la care să fie părtaşi oameni de vază ai regatului… Scribul ăsta n-o fi cumva un mincinos căruia îi place să născocească tot soiul de istorioare?

— Pe mine sinceritatea lui m-a convins. Ultim intrat în Casa tălmacilor, a fost poftit la un banchet unde i s-a pus în vin prafuri de dormit, astfel încât să doarmă până târziu şi să nu guste din laptele pe care obişnuia să-l servească dimineața colegilor săi. În dimineața cu pricina laptele era otrăvit. Kel a greşit lăsându-se biruit

de teamă şi fugind cu un document criptat, pe care îl căutau pesemne adevărații ucigaşi.

— Şi l-a descifrat?

— Nu încă.

— Ti l-a arătat?

— Da, însă n-am priceput niciun cuvânt.

— De ce nu s-a dus să-l predea gărzilor?

— Se teme că nu l-ar lăsa să vorbească şi că i-ar face de petrecanie.

— Adică forțele de ordine să se afle în cârdăşie cu ucigaşii? N-are nicio noimă!

— Dacă Kel nu minte, trebuie să ținem seama de o astfel de presupunere.

— De când îl cunoşti pe scribul acesta?

— De… aseară.

— Şi nu-i pui la îndoială cuvintele?

— A jurat că spune adevărul, mi-a vorbit fără ocolişuri şi are o privire de om cinstit. La început am stat în cumpănă, dar acum cred pe de-a-ntregul în nevinovăția lui.

Marele preot tăcu o vreme.

— Scribul acuză pe cineva?

Poate că doctorul palatului, Horkheb, i-a dat prafurile de adormit. Şi-atunci există oare cineva care a pus totul la cale şi de ale cărui ordine a ascultat Horkheb?

— N-o fi scornit Kel toată povestea asta lipsită de orice temei?

Preoteasa fu cuprinsă de o îndoială dureroasă. Tânărul îşi bătuse joc de ea?

— Cercetează papirusul consacrat celor şapte cuvinte ale lui Neit, îi porunci bătrânul. Eu mă duc la palat şi trag nădejde să risipesc acest vis urât.

*

— Intendentul palatului vă va primi îndată, îi spuse marelui preot secretarul particular al lui Henat.

Odaia de lucru a căpeteniei iscoadelor, cu mobilier simplu şi lipsit de orice podoabe, vădea o rară severitate.

De cum îi trecea pragul, vizitatorul nu se mai simțea în largul său.

— Aveți necazuri, scumpe prietene?

— Scribii Casei tălmacilor au fost ucişi?

Henat se feri de privirea bătrânului.

— Ce întrebare directă!

— Zvonurile sunt întemeiate? Da sau nu?

— Mă puneți în încurcătură.

— Vi s-a interzis să-l înştiințați pe marele preot al lui Neit?

— Nu, bineînțeles că nu! Dar gravitatea faptelor…

— Aşadar nenorocirea chiar s-a petrecut.

— Mă tem că da. Din fericire, cercetările au dat iute roade şi cunoaştem vinovatul.

— Cum îl cheamă?

— Prudența pe care datoria mă îndeamnă s-o arăt…

— Trebuie să vă reamintesc cine sunt?

— Pot să vă cer să păstrați secretul?

Wahibre îşi înclină capul în semn de încuviințare.

— E vorba de scribul Kel, ultimul intrat în Casa tălmacilor.

— E sigur sau sunt doar simple presupuneri?

— Judecătorul Gem, a cărui cinste şi pricepere nu pot fi puse la îndoială, a găsit dovezi zdrobitoare. Kel a avut un complice, pe grecul Demos, care a fugit şi el. Însă gărzile nu vor întârzia să-i prindă.

— De ce şi-au ucis colegii?

— Nu ştim şi aşteptăm cu nerăbdare s-o auzim din gura lor.

Bănuiți că la mijloc se află şi niscaiva iscoade?

— În clipa de față nu avem cum să lăsăm deoparte o astfel de posibilitate, însă nici nu există vreo dovadă în sprijinul ei.

— Lipsită de tălmaci pricepuți, diplomația noastră nu va întâmpina greutăți?

— Majestatea Sa se îngrijeşte de rezolvarea acestei probleme.

Fireşte, Henat începuse cercetări aparte, despre care nu sufla un cuvânt. Judecătorul Gem urma calea legilor, iar căpetenia iscoadelor lucra în umbră. Şi în ciuda reținerii pe care-o arăta, credea cu tărie că distrugerea Casei tălmacilor nu era fapta unui smintit sau a unui netrebnic ce-şi pierduse pentru o clipă mințile.

— Să stați liniştit, Henat. N-am renume de om

care trăncăneşte fără rost.

— Departe de mine asemenea gând, mare preot! Dar e mai bine să nu tulburăm poporul şi să păstrăm tăcerea în privința acestei cumplite nenorociri! Judecătorul Gem îmi împărtăşeşte părerea şi îşi continuă munca la adăpost de privirile curioase. La urma urmelor, singurele lucruri care contează sunt să-l pedepsim pe vinovat şi să punem iar pe picioare Casa tălmacilor, nu-i aşa?

17

Se scurseseră două zile şi două nopți şi Nitis nu se întorsese.

Deşi nu-i trecea prin minte că tânăra femeie, atât de blândă şi atentă, l-ar fi trădat, Kel nu putea să alunge gândul că Nitis fusese arestată din porunca marelui preot.

Curajoasă, ea refuzase să-l dea în vileag. Pentru că altfel, gărzile ar fi ajuns deja aici.

Fermecat de frumusețea şi bunătatea ei, Kel se învinuia că o târâse în această poveste nefericită şi-i ruinase viitorul. Din pricina lui, prietenul său Bebon avusese parte de aceeaşi soartă. Oare supraviețuise bătăilor şi torturilor? Şi la ce cazne va fi supusă Nitis?

Kel trebuia să părăsească această casă şi să-i sară în ajutor.

Însă cum s-o elibereze, dacă nu predându-se gărzilor şi mărturisind că ea nu-i este complice?

Dar vai! Nitis îl adăpostise în locuința sa. Poate că dacă amândoi tăgăduiau stăruitor acest amănunt, judecătorul va da dovadă de îngăduință.

Judecătorul… Căuta adevărul sau asculta de voința cuiva?

Uşa se deschise.

Veniseră gărzile sau… ucigaşii?

Kel nu avea nicio cale de scăpare. Apucând un scaun fără spătar, hotărî să se lupte până la ultima suflare.

Dar în prag apăru Nitis, strălucind de frumusețe.

— Liniştiți-vă, sunt singură. Marele preot Wahibre doreşte să vă vadă. Întâlnirea va fi hotărâtoare.

— Lipsa voastră îndelungată…

— A trebuit să-mi îndeplinesc primele sarcini ce-mi revin potrivit noului meu rang, de Mai-mare peste cântărețe şi țesătoare. M-am bizuit pe puterea voastră de stăpânire, iar marele preot s-a dus la palat ca să vă verifice spusele.

— Să mă ajutați mai mult decât ați făcut-o până acum ar fi nesăbuit, Nitis. Nu vă puneți viața în primejdie.

— Grăbiți-vă, Wahibre ne aşteaptă. Gărzile n-or să vă caute la templu.

Vrăjit, Kel descoperi imensitatea domeniului zeiței Neit. Nitis îl conduse până la o capelă aflată în partea de miazănoapte şi în fața căreia creştea

un salcâm sub care şedea marele preot.

Severitatea lui îl impresionă pe tânăr. Va fi oare în stare să-l convingă pe acest bătrân posac?

— Ce reprezintă pentru tine hieroglifele? întrebă preotul cu voce tăioasă.

— Nu le asemăn cu scrisul obişnuit, folosit la treburile de zi cu zi. Cuvinte ale zeilor, hieroglifele sunt rezervate templelor. Ele cuprind tainele şi formele creației în care se întrupează gândirea cea adevărată, mai presus de gândirea mărginită a oamenilor. Alcătuind o limbă sacră, ele stau la temelia civilizației noastre şi, înainte de a se petrece nenorocirea în care m-am pomenit amestecat, speram să pătrund o parte din misterele lor.

— Judecătorul Gem, care se îngrijeşte de cercetările cuvenite, are dovezi ale vinovăției tale. Încă mai tăgăduieşti că eşti un ucigaş?

— În numele Faraonului, îmi susțin cu tărie nevinovăția.

— Un jurământ mincinos distruge sufletul.

— Ştiu, mare preot. Însă nu-mi retrag vorbele. E singura libertate ce mi-a rămas.

— Dar pus în fața dovezilor, vei mai stărui în hotărârea ta?

— Dovezile au fost măsluite! N-am omorât pe nimeni. M-au ales anume drept țap ispăşitor, pentru că nu mă pot apăra.

— Îl acuzi pe prietenul tău Demos?

— Dispariția lui mă pune pe gânduri şi vreau

să-l găsesc pentru a-i cere lămuriri.

— De vreme ce juri pe numele Faraonului, în ce ordine se înşiră puterile, după părerea ta?

— În vârf se află principiul creator, Unu în Doi, bărbat şi femeie în acelaşi timp. Apoi vin divinităţile ce rânduiesc viaţa şi ordinea lui Maat, pe care Faraonul trebuie s-o facă respectată aici pe pământ, construind temple, celebrând ritualuri şi împărţind dreptatea. Dacă aceste sarcini nu sunt corect îndeplinite, ţara se va întoarce în haos. Păstrător al testamentului zeilor şi slujitor al puterii creatoare, Faraonul alungă forţele întunericului şi chezăşuieşte bunăstarea.

— Dar unii monarhi n-au rătăcit calea?

— Istoria noastră stă mărturie.

— Când regele judecă strâmb, glăsui marele preot, poporul cade în greşeală şi barbaria învinge. Un faraon trebuie mai înainte de toate să se îngrijească de divinităţi, nu de oameni. Dacă se înşală alegând pe dos, ne poartă spre dezastru.

Kel crezu că n-a auzit bine. Wahibre îl acuza pe Amasis că e un suveran rău?

Marele preot se ridică şi-l privi pe tânărul scrib drept în ochi.

— Cred în nevinovăţia ta, fiule, căci ţi-am cercetat inima, Prin urmare, avem de-a face cu o problemă de stat peste măsură de gravă. Cârmuitorii lasă să se aducă învinuiri

mincinoase, demnitarii sunt amestecați într-un complot şi s-au săvârşit fără şovăire omoruri cumplite.

— Poate că toate s-au întâmplat din pricina asta, îndrăzni Kel să spună, arătându-i marelui preot papirusul criptat.

În pofida învățăturii sale, Wahibre nu izbuti să-l descifreze.

— Casa tălmacilor e legată de munca iscoadelor noastre, îi reaminti el. Henat le îndrumă şi-i dă socoteală regelui, care îi iubeşte pe greci. Pentru el prea puțin contează faptul că slujbaşii s-au ticăloşit şi că nimeni nu se mai sinchiseşte de ceea ce prețuiau strămoşii noştri, câtă vreme aliații lui vin şi se aşază în număr mare la Naukratis, la Memphis şi în alte oraşe din Deltă.

— Să fie Amasis răspunzător pentru nenorocirea petrecută? întrebă Nitis.

— Nu putem să nu ținem seamă şi de asta.

— Atunci gărzile şi judecătorii îi ascultă poruncile fără să le pese de adevăr!

— Kel se va ascunde aici, hotărî Wahibre. Cunoştințele sale îi îngăduiesc să îndeplinească sarcinile de preot pur. Tu şi cu mine, Nitis, vorn face propriile noastre cercetări şi vorn aduna dovezi în sprijinul nevinovăției sale. Iar dacă demnitarii sunt amestecați, am să găsesc mijloacele potrivite pentru a le zădărnici sumbrele uneltiri.

— Veştile se răspândesc cu iuţeală, îi spuse lui Nitis binevoitorul Menk, orânduitorul sărbătorilor din Sais. Numirea voastră în fruntea cântăreţelor şi ţesătoarelor mă bucură, împreună vorn face treabă minunată. Pot să vă mărturisesc că vă găsesc strălucitoare?

— Întrucât experienţa îmi lipseşte, ajutorul vostru îmi va fi preţios.

— Băgaţi de seamă să nu jigniţi pe nimeni! Va trebui să daţi porunci unor preotese bătrâne, care se supără numaidecât şi se fălesc, nevoie mare, cu privilegiile dobândite în decursul anilor. Dacă le răniţi în mândria lor, vă vor deveni duşmance şi vă vor pricinui sumedenie de neplăceri. Vrăjiţi-le, folosiţi-vă farmecul şi vor continua să se arate cu toatele de partea voastră. Cât despre problemele ritualurilor, am să vă înlesnesc sarcinile în orice împrejurare. Când veţi întâmpina o greutate cât de mică, chemaţi-mă şi voi veni într-un suflet.

— Vă mulţumesc de pe acum.

— Marele preot a avut dreptate când v-a ales ca discipol, Nitis. Graţie vouă, viitorul pare luminos.

— Mă voi strădui s-o slujesc pe zeiţa Neit cât mai bine.

— În privinţa celor trebuincioase pentru ceremonii, fiţi de neclintit şi nu îngăduiţi abateri. Marele preot cere cea mai bună tămâie, cele mai bune uleiuri şi cele mai bune parfumuri. Iar

obiectele ce ies din atelierele noastre să nu aibă niciun cusur. Totuşi, mai rămâne de rezolvat o problemă delicată:

Vocea cântăreţelor. Unele, din păcate, uită adesea să repete cânturile, iar altele greşesc, închipuindu-şi că au har. Lucrul cu ele o să vă ceară multă răbdare.

— Întrucât e vorba de onorarea divinităţilor, şi nu a oamenilor, voi găsi mereu în mine destulă putere.

— Viitoarea sărbătoare are loc în săptămâna care urmează. Totul e pregătit, în afară de barca pentru procesiuni pe care tâmplarii au isprăvit-o de reparat. O s-o cercetăm împreună mâine dimineaţă.

Tânăra părea cam abătută.

— Din pricina îndatoririlor uriaşe ce-mi revin, n-o să mai am timp să iau parte la banchete cum a fost cel dat de Marele vistiernic.

— Dimpotrivă, învăţaţi să gustaţi şi câteva clipe de răgaz şi pace! Dacă munciţi peste măsură, o să vă pierdeţi judecata limpede. Iar rangul vă impune să nu lipsiţi de la asemenea petreceri unde veţi dobândi preţuirea înalţilor demnitari. Aveţi nevoie să-i întâlniţi şi să le câştigaţi bunăvoinţa.

— În seara aceea m-a mirat prezenţa unui invitat.

— Ah!… Care anume?

— Un tânăr scrib tălmaci. Nu l-aţi observat?

— Nu mi-a atras atenția.
— De ce l-a poftit Marele vistiernic la ospăț?
— Habar n-am, răspunse Menk.
— Se spune că acest Kel, dacă e într-adevăr vorba de el, a săvârşit nişte fapte înspăimântătoare.
Orânduitorul sărbătorilor din Sais părea că nu se simte în largul său.
— Ştiți povestea lui?
Şi-a ucis colegii.
— Omoruri aici, la Sais? Cu neputință!
— Vasăzică nu v-a ajuns la ureche niciun zvon.
— Niciunul!
— Şi nu-l cunoaşteți pe acest tânăr scrib?
— Acum aud prima dată vorbindu-se de el!
— La sfârşitul după-amiezii am să le chem pe toate cântărețele la mine. Doriți să fiți de față când vorn repeta muzica?
— Îmi pare rău, dar am multe de făcut. Data viitoare am să vin negreşit. Curaj, Nitis.
Menk părăsi locaşul sacru şi dădu fuga la Mai-marele său, Udja, guvernatorul oraşului.
Odăile de lucru ale lui Udja şi ale slujbaşilor ce ascultau de el ocupau o întreagă aripă a vastului palat regal. Muncitor neobosit, guvernatorul Saisului se înfățişa în fiecare zi suveranului şi-i prezenta pe scurt numeroasele dosare ce se cereau rezolvate. Amasis lua repede hotărârile de cuviință, iar Udja le ducea la îndeplinire.
Menk fu nevoit să aştepte o oră întreagă înainte

de a fi primit de cancelar. Stând în picioare lângă o fereastră largă, Udja admira Saisul.

— Minunat oraş, nu-i aşa? La răsăritul şi la apusul soarelui îmi ofer nețărmurita plăcere de a-l contempla. Şi-l înfrumusețăm fără încetare.

— Desigur, cancelare, desigur!

Udja se întoarse şi-l măsură cu privirea din cap până-n picioare pe orânduitorul sărbătorilor din Sais.

— Te văd căzut pradă unor frământări neobişnuite. Ai necazuri?

— Nu, dar am auzit un zvon... Un zvon îngrozitor!

— Te ascult.

Cică s-au săvârşit nişte omoruri aici, la Sais!

Şi cine sunt victimele?

Scribii din Casa tălmacilor! Iar ucigaşul ar fi un coleg de-al lor, un anume Kel, pe care l-am întâlnit de curând la un banchet. Mă ia cu fiori şi acum... Dar toate astea sunt doar nişte minciuni, bineînțeles.

— De la cine ai aflat asemenea zvonuri?

— De la o prietenă... O foarte bună prietenă, demnă de prețuire şi încredere. Tocmai de aceea m-au şi tulburat. Vreau să-i arăt că se înşală şi doar guvernatorul Saisului mă poate ajuta.

— Cum o cheamă?

— Nu se cade să...

— Vreau să-i ştiu numele.

— De ce, dacă e doar un zvon neîntemeiat?

— Scribul Kel chiar şi-a ucis colegii din Casa tălmacilor, i-o reteză Udja. Va fi arestat, judecat şi osândit. Întrucât nefericita întâmplare priveşte direct statul, Majestatea Sa cere multă prudență din partea noastră, aşa că demnitarii trebuie să păstreze secretul. Care-i numele prietenei tale?

— Nitis, de puțin timp Mai-mare peste cântărețele şi țesătoarele lui Neit.

— În cea mai deplină taină îți pot spune că iscoadele noastre cele mai destoinice se străduiesc să descurce ițele nefericitei întâmplări, ale cărei rădăcini nu ştim până unde se întind. Ascultă-mi sfatul: ține-te departe de orice are legătură cu toate astea.

— Voi fi ca şi mut! făgădui Menk. Şi nu mai doresc să aud niciun cuvânt despre omorurile cu pricina!

— Îndeamn-o pe prietena ta Nitis să se dovedească prevăzătoare, foarte prevăzătoare. Nu susțin înțelepții că e vătămător să vorbeşti fără măsură?

— Am să-i dau cele mai folositoare povețe, cancelare!

— Pregăteşte-ne o sărbătoare frumoasă, Menk. Oraşul nostru trebuie să rămână un locaş al veseliei.

19

Pefy, Marele vistiernic, era mânios. Amasis refuzase din nou să-i ofere mijloace pentru

repararea templului din Abydos. Înfrumusețarea capitalei, Sais, avea întâietate.

— Marele preot al lui Neit doreşte să vă vorbească, îl înştiință secretarul său.

— Să intre numaidecât. Sper că nu l-ai lăsat s-aştepte.

Secretarul îngăimă câteva cuvinte, se înclină şi ieşi.

Pefy şi Wahibre se îmbrățişară.

— Sunt fericit că te revăd, în sfârşit! exclamă demnitarul. La vârsta noastră n-ar trebui să lăsăm să treacă prea multe luni fără să ne amintim de vremurile minunate de odinioară.

— Sarcinile tale împovărătoare nu-ți prea lasă timp pentru plăceri.

— Ale tale nici atât! Renunț să mai iau masa cu Mai-marele strângătorilor de dări. Voi rămâne cu tine ca să gustăm împreună câteva prepelițe fripte şi puțin vin.

Bucătarul lui Pefy nu era cu nimic mai prejos decât cel al regelui. Cât despre vinul ales, ce data din anul zece al domniei lui Amasis, nu i se putea găsi niciun cusur.

— Regele trece cu vederea Abydosul, grăi Pefy mâhnit. Nu-i decât un orăşel lipsit de importanță pentru negoț, dar rămâne totuşi un loc al lui Osiris, a cărui magie asigură armonia între Cele Două Regate. Să te îngrijeşti mai mult de cel de miazănoapte spre paguba celui de miazăzi poate să rupă armonia.

— Dar Divina Adoratoare nu e în acelaşi timp rege şi regină a Egiptului de Sus?
— Puterea ei spirituală, ca şi cea pământească, se mărgineşte la oraşul sacru al zeului Amon, şi Amasis e mulțumit de felul în care ea cârmuieşte Theba. Cât despre mine, îmi folosesc averea pentru repararea templului din Abydos, plantarea de arbori şi viță-de-vie, ridicarea unui zid împrejmuitor din cărămizi, curățarea lacului sacru, făurirea de mese de ofrandă din aur, argint şi piatră şi păstrarea Casei Vieții, unde sunt adăpostite nepreţuitele arhive. Tu, bătrânul meu prieten, nu-ți baţi capul cu astfel de lucruri!
— Regele îmi îngăduie să îngrijesc aşa cum se cuvine templul lui Neit, recunosc, dar nenorocirea petrecută de curând îmi tulbură liniştea.
Pefy ridică din sprâncene.
— Ce nenorocire?
— Uciderea scribilor tălmaci.
— Nu eşti tu omul care să facă asemenea glume sumbre!
Lămureşte-mă.
— Regele nu ți-a dat de ştire?
— Habar n-am de nimic!
— Scribul Kel e acuzat că şi-a otrăvit colegii.
— Pe toți cei din Casa tălmacilor?
— Cu tot cu Mai-marele lor. Kel ar avea un complice, pe grecul Demos. Judecătorul Gem conduce cercetările. Iar Henat, căpetenia

iscoadelor, lucrează în felul său.

Pefy era copleşit de cele auzite.

— Şi asta nu-i tot, adăugă marele preot.

— Ce-ar putea fi mai rău?

— L-ai poftit pe ucigaş, pe scribul Kel, la ultimul tău banchet.

— Eu? Niciodată.

— Şi totuşi s-a numărat printre meseni. Un scrib înzestrat cu mult har, fără îndoială, dar nu într-atât încât să se bucure de o atare onoare.

— O să limpezim neîntârziat lucrurile!

Pefy îşi chemă intendentul, un slujitor desăvârşit, care nu dădea niciodată prilej de mustrări.

— Ai poftit un scrib tălmaci, Kel, la banchetul de săptămâna trecută?

Intendentul se feri de privirea stăpânului său.

— Iertați-mă, eram bolnav. Am încredințat lista cu invitații celui care mi-a ținut locul, sperând că va duce cu bine la capăt sarcina. Numele scribului îmi e necunoscut.

— Cel care te-a înlocuit ar fi putut să-l poftească?

— Din păcate, da. Fierbințeala şi lipsa de vlagă m-au împiedicat să fac verificările obişnuite. Mulți sărăntoci încearcă să se folosească de ospețele înalților demnitari pentru a mânca pe degeaba.

— Cine v-a îngrijit? întrebă marele preot.

Doctorul palatului, Horkheb. M-a pus pe

picioare în două zile.

Intendentul se retrase, în vreme ce Marele vistiernic mesteca furios o bucată de pâine.

De ce regele mă ține departe de o problemă atât de gravă? Dragostea pentru greci i s-a urcat la cap! Totuşi moartea lui Cyrus şi venirea pe tron a lui Cambyses ar trebui să-l neliniştească.

Dar armata egipteană n-ar fi în stare să le țină piept perşilor?

Orice încercare de cotropire pare sortită să dea greş, încuviință Pefy. Udja a alcătuit o flotă de război nemaipomenită, iar generalul care comandă pedestrimea, Fanes din Halicarnas, e un soldat încercat. Cu toate acestea, avem nevoie de o diplomație care să lucreze cu iscusință şi fără odihnă. Iar nimicirea Casei tălmacilor ne văduveşte de ea!

— Nu va fi refăcută iute?

— Uşor de zis! mai-marele Casei era un slujbaş de nădejde şi priceput, care putea să se descurce de minune în cele mai delicate împrejurări. Trebuie timp ca să-i găsim un înlocuitor pe măsură.

— Cine ar avea interesul de a săvârşi un astfel de măcel?

— La prima vedere, socoti Marele vistiernic, o iscoadă în slujba perşilor. Lipsindu-ne de ochi şi urechi, duşmanul îşi urzeşte planurile fără ştirea noastră.

— Kel, un tânăr scrib intrat de curând în Casa

tălmacilor… După tine, poate fi el făptaşul?

— Tinerețea nu-i chezaş de nevinovăție!

— Dacă aşa stau lucrurile, cum le vezi tu, înseamnă că cercetările judecătorului Gem sunt doar de ochii lumii. Doar Henat va descoperi adevărul.

— Şi-au bătut destul joc de mine, hotărî Pefy. De astă dată, Henat n-o să se mai ascundă în spatele dosarelor sale.

20

Stăpânindu-şi cu greu furia, Marele vistiernic dădu buzna peste intendentul palatului, Henat, care-i dicta o scrisoare grabnică secretarului său.

— Vreau să-ți vorbesc între patru ochi.

Fără să aştepte porunca stăpânului, secretarul se retrase.

— Ce s-a întâmplat atât de grav? se miră Henat.

— Nu te mai preface. De ce n-am fost înştiințat despre uciderea tălmacilor?

Intendentul palatului ridică din umeri a neputință.

— Totul s-a petrecut atât de repede! Vinovatul, un scrib pe nume Kel, va fi în curând arestat, iar judecătorul Gem va hotărî cuvenita pedeapsă.

— Dar cercetările tale ce spun?

Fața lui Henat deveni de nepătruns.

Doar judecătorul Gem este împuternicit să…

Încetează să-mi vorbeşti ca unui nătărău! tună

Pefy. Vreau adevărul numaidecât!

— S-au petrecut nişte omoruri groaznice, a căror pricină o vorn descoperi.

— Distrugerea Casei tălmacilor presupune un complot de o rară întindere. Nu-i de-ajuns să întemnițezi brațul care a lovit. Ce ştii mai precis, Henat?

Cercetările continuă.

Iar tu continui să mă ții departe de asta!

— Majestatea Sa a cerut să ne purtăm cât mai cu fereală. N-are niciun rost să-i băgăm pe oameni în sperieți. Regele însuşi se îngrijeşte de refacerea Casei tălmacilor şi veghează la bunul mers al diplomației noastre. La rândul tău, vezi de sarcinile ce-ți revin.

— Dincolo de spusele tale se ascunde cumva o amenințare?

— Haide, haide! Toți cunosc greutatea răspunderilor ce te apasă şi-ți apreciază priceperea. Săptămâna viitoare, la Sais se va celebra o sărbătoare frumoasă şi ne vorn bucura cu toții, ca şi până acum, de bunăstare şi pace.

Ca orânduitor al sărbătorilor de la Sais, atrăgătorul Menk putea să le asculte pe cântărețele zeiței Neit atunci când repetau sub conducerea blândă, dar fermă a frumoasei Nitis.

Oh, zei, ce farmec! Negreşit, femeia aceasta avea să fie într-o bună zi a lui. Deja lucrau împreună. Iar mâine vor gusta din plăcerile dragostei. Doar că nu trebuia s-o sperie, ci s-o cucerească pas cu

pas. Şi pe deasupra era nevoie s-o oprească de la săvârşirea unor greşeli de nereparat!

Uitând de cântăreţe, Menk o privea doar pe Mai-marea lor, a cărei eleganţă sărea în ochi.

Când repetiţia luă sfârşit, preotesele se împrăştiară care-ncotro.

— Văd că aţi găsit câteva clipe libere ca să veniţi, îi spuse Nitis lui Menk. Cum vi se pare corul?

— Graţie vouă, Nitis, se descurcă mai bine, mult mai bine!

— Arătaţi răvăşit. Să fie oare muzica pe care-o pregătim prea tulburătoare?

— Am discutat cu Udja, cancelarul regal, care a recunoscut că tălmacii au fost ucişi. O nenorocire îngrozitoare despre care nu trebuie să se ducă vestea. Gem, Mai-marele judecătorilor, şi iscoadele se îngrijesc de cercetări. Vinovatul este într-adevăr acel tânăr scrib, Kel, pe care l-am întâlnit la banchetul Marelui vistiernic. Încă mă trec fiori! Dacă nebunul ăsta furios s-ar fi hotărât să le facă de petrecanie tuturor oaspeţilor? Numai de n-ar începe iar să ucidă, înainte să fie arestat!

— Aşa arată cercetările, că e vorba de fapta unui nebun?

— Nu ştiu şi nici nu vreau să aflu! Să ne ţinem departe de grozăvia asta, scumpă Nitis, şi să ne vedem de sarcinile noastre. Nu ne numărăm printre gărzile oraşului. Totuşi o întrebare îmi stă pe limbă: cum de aveţi cunoştinţă despre această

nenorocire?

— Am auzit nişte zvonuri, răspunse ea zâmbind.

— Nu vă mai plecaţi urechea la ele şi nu le răspândiţi! Udja m-a sfătuit să păstrăm tăcerea. Să-l ascultăm. Şi apoi, o greşeală gravă v-ar ruina viitorul, nu?

— Înţeleaptă povaţă, recunoscu Nitis.

Menk se linişti.

— Isteţimea vă e pe măsura frumuseţii. Gând ştii să stai la locul tău şi nu-i sfidezi pe cei puternici, soarta se arată prielnică. Şi oricum, ne aşteaptă multă muncă în zilele următoare!

— S-o slujim cât mai bine pe zeiţă rămâne datoria noastră de căpătâi, grăi preoteasa. Ne vedem mâine, la o nouă repetiţie.

Henat îşi bate joc de mine, îi mărturisi Pefy marelui preot Wahibre. Şi refuză să-mi dezvăluie tot ce ştie. Însă, de vreme ce se ocupă de această treabă, cu siguranţă nu e vorba de nişte omoruri săvârşite de un smintit. Avem de-a face cu o problemă ce priveşte însuşi statul şi ale cărei urmări nu pot fi prevăzute deocamdată.

Ai zice chiar „complot”?

Oricum eu n-am niciun amestec! Cred în continuare că mârşăvia asta e isprava unor iscoade trimise de perşi ca să semene dezordine în diplomaţia noastră, lipsindu-ne de informaţii.

— Altfel spus, Cambyses se pregăteşte să cotropească Egiptul, profeţi marele preot.

— Puţin probabil, îşi dădu Pefy cu părerea. În

schimb, se gândeşte, fără doar şi poate, să pună mâna pe Palestina, strecurând acolo iscoade, negustori şi oameni care să-l susţină, înlăturarea tălmacilor ne va împiedica o vreme să cunoaştem mai multe despre planurile lui. Ia aminte, prietene, şi ţine-te departe de toate astea. Henat nu ştie de glumă.

— Ar îndrăzni să se atingă de marele preot din Sais?

— Loviturile secrete ale iscoadelor nu se pun la socoteală! Nu uita că Amasis a cucerit tronul prin forţă şi nu suferă să-i fie pusă la îndoială puterea. Îi datorăm pacea şi bunăstarea, desigur, dar oare cât de trainice se vor dovedi ele?

— Iată-te şi neîncrezător, Pefy!

— Dacă Amasis reface degrabă Casa tălmacilor şi dacă ucigaşii sunt pedepsiţi pe măsura faptelor, viitorul se va însenina.

21

Kel se dedică noului său rang de „preot pur”[18] cu multă tragere de inimă. Înainte de ivirea zorilor pornea spre lacul sacru, unde umplea cu apă două vase de alabastru pe care le înmâna unei preotese. Apoi cerceta lista merindelor proaspete menite templului şi verifica spusele celor ce le aduseseră. Reţinut în vorbe şi-n purtări, nu se deosebea de restul scribilor aflaţi

---

[18] *Ouâb.*

în slujba Mai marii cântăreţelor şi ţesătoarelor.

Având în vedere proaspătul său legământ, se supunea bucuros muncilor simple: ştergea paletele, spăla cupele pentru cerneală, rula papirusurile. Şi întrucât curăţenia reprezenta o lege de la care nu se îngăduia nicio abatere, Kel mătura podeaua din încăperea rezervată preoţilor puri şi ducea spălătorului veşmintele murdare.

Noua existenţă îl mulţumea pe deplin, dar când şi când îl cuprindea îngrijorarea, amintindu-şi că nu era decât un ucigaş şi un fugar ce-şi găsise un adăpost vremelnic! Viitorul strălucit, cariera atent plănuită şi siguranţa de care avea parte un slujbaş priceput fuseseră date uitării.

Dar şi acest prezent, frumos ca un miraj, nu va întârzia să se destrame.

— Mai-marea cântăreţelor şi ţesătoarelor te cheamă, îl vesti un coleg.

Kel merse degrabă la Casa ţesătoarelor, unde îl aşteptau Nitis şi Wahibre.

Tânăra zăvorî uşa.

— Ai întâmpinat greutăţi? vru să ştie ea.

— Nimeni nu mi s-a pus vreo întrebare stânjenitoare.

— Preoţii puri rămân doar scurtă vreme în templu, zise Wahibre, şi mereu apar feţe noi. Dacă-şi face bine treaba, Kel va trece nebăgat în seamă.

— Aţi mai aflat ceva? se nelinişti scribul.

— Mai întâi l-am crezut pe Menk întru totul străin de cele întâmplate, mărturisi Nitis, dar purtarea lui mă pune pe gânduri. A susținut cu tărie că habar n-are de nimic şi că vrea să se țină departe de nenorocirea cu pricina. Totuşi a dat fuga la cancelarul regal Udja ca să-i povestească ce i-am spus eu despre uciderea tălmacilor. Odată întors de acolo, mi-a poruncit în cuvinte mieroase să-mi văd de sarcinile mele şi să las gărzile să-şi facă datoria.

— Menk e îndrăgostit de tine, arătă marele preot. Vrea să te ferească de-o greşeală.

— Şi nu-i asta o dovadă a complicității sale? Cunoscându-l pe unul dintre ucigaşi sau poate pe mai mulți, caută să mă îndepărteze de adevăr.

Pe Kel îl copleşi o tristețe adâncă.

Menk, orânduitorul sărbătorilor din Sais, se îndrăgostise de Nitis! Şi pesemne că nu era singurul care-o dorea. Preoteasa avea să ia de bărbat un demnitar pe potriva rangului ei şi cu renume fără pată.

— Menk pare speriat, adăugă Nitis, dar dacă face pe laşul? Şiret şi iscusit cum e în a te duce cu vorba, nu cumva amestecă sinceritatea cu minciuna? Nu poți să ai încredere în el.

— Cu toate astea, ți-a destăinuit că s-a întâlnit cu Udja, o contrazise marele preot.

— N-o fi doar un plan dibaci? se amestecă Kel. Aflat la ordinele cancelarului regal, ducând la îndeplinire treburile murdare, Menk arată că se

supune stăpânirii numai de ochii lui Nitis, ca s-o protejeze mai bine.

— Cum să-ți vină a crede că există atâta fățărnicie?

— Şi totuşi s-au săvârşit atâtea omoruri!

— Iar tu eşti singurul vinovat, îi reaminti Wahibre. Stăpânirea nu pare a se sinchisi deloc de prietenul tău, Demos. Poate că-l socoate complice, dar nu ucigaş. Judecătorul Gem n-are îndoieli. Convingerea lui e că în curând vei li arestat şi vei dezvălui pricina măcelului.

Kel se simțea distrus.

În doar câteva cuvinte, marele preot zugrăvise întocmai cum stăteau lucrurile. Şi tânărul scrib nu avea cum să scape de această soartă.

Wahibre îşi aşeză mâna puternică pe umărul său.

— Nu-ți pierde nădejdea. Cred în nevinovăția ta.

Zâmbetul lui Nitis îl îmbărbătă, de asemenea.

— Marele preot şi cu mine ştim că adevărații făptaşi v-au ales drept țap ispăşitor. Şi suntem la fel de hotărâți să-i găsim.

Prietenul meu Pefy nu m-a prea lămurit, recunoscu Wahibre. Dacă-l asculți, nu ştie nimic, iar căpetenia iscoadelor refuză să-i dezvăluie ceva.

— Marele vistiernic să fie tratat astfel… E de crezut una ca asta? se miră Nitis.

Până acum Pefy nu m-a mințit niciodată.

— Sunteți sigur că nu-şi urmăreşte propriul

plan? întrebă Kel.
Pune mare preț pe legea lui Maat şi n-a săvârşit niciun gest îndoielnic.
Totuşi ascultă de poruncile regelui!
— Fireşte, dar şi-a păstrat gândirea limpede şi bănuieşte că iscoadele perşilor s-au strecurat în Egipt ca să lipsească diplomația noastră de ochi şi de urechi. După el, Cambyses visează să-şi crească înrâurirea asupra altor țări fără a cotropi Egiptul. Iar ținta lui ar fi Palestina. Dornic să ocolească o înfruntare, Amasis nu va lua nicio măsură împotriva lui.
— De ce m-a poftit la banchetul pe care l-a dat?
— În privința asta lucrurile par clare, răspunse marele preot. De obicei, intendentul îi prezenta lui Pefy o listă cu oamenii de vază, şi după ce Pefy încuviința, îi invita la banchet. Fiind însă bolnav, intendentul i-a dat lista celui care-i ținea locul. Marele vistiernic nici nu ştia de existența ta, aşa că a fost el însuşi dus de nas. Un amănunt demn de atenție: doctorul palatului, Horkheb, l-a tămăduit pe intendent, deşi nu obişnuieşte să îngrijească decât bolnavi înstăriți şi de rang înalt.
— În sfârşit, iată ceva de care să ne agățăm! exclamă Kel. Horkheb l-a amețit cu tot soiul de prafuri ori fierturi pe intendent şi i-a ales un înlocuitor, astfel încât să-mi întindă o capcană.
— Doctorul palatului s-a ferit întotdeauna să se amestece în treburile statului, arătă marele preot.

— Are legături cu înalții demnitari şi îl îngrijeşte pe faraon, stărui tânărul.

— Horkheb se gândeşte îndeosebi să-şi sporească averea, şi aşa măricică, şi să-și înmulțească bunurile, oricum destul de numeroase. O plată grasă l-ar fi convins să se amestece în uneltiri a căror gravitate nici n-o cunoaşte.

— Să urmărim acest fir, hotărî Nitis. Trebuie să-i smulgem lui Horkheb adevărul. Mărturia lui l-ar putea dezvinovăți pe Kel, iar cercetările ar apuca pe un nou făgaş.

— Din păcate, rosti cu amărăciune Wahibre, judecătorul Gem e încăpățânat şi nu-i stă mintea decât la arestarea lui Kel. Găsesc că e primejdios să vorbim de-a dreptul cu el.

— Am o idee, propuse tânărul scrib.

22

Chemat degrabă, Horkheb sui cu paşi iuți platforma ce ducea la palatul regal, adevărat stup unde lucrau măcelari, brutari, berari şi mulți alți meşteri bine plătiți şi dornici să-şi păstreze slujba. Având în vedere mărimea clădirii şi numărul însemnat al camerelor, zidari, sculptori, tâmplari şi pictori trebăluiau adesea de zor. Locuința faraonului, asemuită cu orizontul, trebuia să fie fără cusur. În fiecare dimineață, el răsărea aidoma soarelui, ca să răspândească viața şi lumina.

Partea construită din cărămizi amintea de latura omenească şi trecătoare a celui însărcinat să întruchipeze regalitatea, iar cea din piatră – de sorgintea sa divină. În mijlocul palatului se găseau o uriaşă sală de primire cu tavanul sprijinit de coloane şi capele cu pragul din granit, ce îngăduiau faraonului să rămână în legătură cu zeităţile.

Horkheb aprecia somptuozitatea şi frumuseţea palatului regal. Bogăţia de culori, felurite motive florale, splendide picturi înfăţişând păsări zburând deasupra lotuşilor... Privirea nu înceta să se desfete cu atâtea minunăţii.

La fiecare uşă stăteau de strajă soldaţi din garda personală a monarhului. Bine înarmaţi, respectau fără abatere ordinele referitoare la paza palatului. Amasis nu uita că ajunsese la tron prin forţa armelor şi că trebuise să ducă un război ca să se impună în tot Egiptul.

Deşi doctor al familiei regale, Horkheb se supuse binevoitor rânduielilor care cereau ca fiecare persoană ce intra în odăile monarhului să fie cercetată şi verificată atent. Desfăcu chiar şi traista de piele plină cu leacuri preţioase.

Regina Tanit îi ieşi în întâmpinare.

— Soţul meu se simte rău, şopti ea. Sunt tare îngrijorată.

Întins pe un pat cu picioarele în forma unor copite de taur, Amasis îşi ţinea ochii pe jumătate închişi.

Am sosit, îl înştiinţă Horkheb. Ce se întâmplă?
Mă doare cumplit capul şi ameţesc, arătă regele. Am crezut c-o să leşin şi nu pot să stau în sus.
Doctorul îşi lipi palma de ceafa, de pieptul, de încheieturile mâinilor şi de picioarele suferindului.
— Nu-i nimic grav, spuse Horkheb când isprăvi. Canalele urmează calea inimii şi energia străbate liberă trupul. Vă sfătuiesc să luaţi o poţiune alcătuită din opt măsuri smochine, opt măsuri anason, opt măsuri ocru pisat şi treizeci şi două de măsuri miere. Veţi înghiţi din acest amestec timp de patru zile şi o să vă întremaţi.
Liniştită, regina zâmbi şi ieşi din cameră.
Majestate, îngăimă Horkheb, mai există încă o cale de tămăduire pe care o puteţi urma singur.
Amasis se ridică.
Care anume?
Prea mult vin şi prea multă bere mi se par vătămătoare pentru sănătatea voastră. Bineînţeles, vă bucuraţi de un trup vânjos, dar lipsa de cumpătare…
Lasă-mă pe mine să judec asta.
Îngăduiţi-mi să stărui.
Nu-ţi îngădui. Fă-ţi treaba şi lipseşte-mă de părerile tale!
Doctorul se întoarse în vasta locuinţă din inima oraşului unde îi primea pe suferinzii foarte bogaţi. Fost elev strălucit al şcolii din Sais, Horkheb nu-i mai îngrijea acum nici pe oamenii

de rând, nici pe cei cât de cât înstăriți. În prezent, având două case impunătoare, una aproape de capitală şi alta în Egiptul de Sus, muncea doar trei zile pe săptămână şi trăgea foloase din plin de pe urma renumelui său de doctor al familiei regale.

— Cineva doreşte să vă vadă neîntârziat, îl preveni ajutorul său.

— Despre cine e vorba?

— Despre Mai-marea cântărețelor şi țesătoarelor lui Neit.

— O bătrână respingătoare, bănuiesc.

— Dimpotrivă, o tânără tare frumoasă.

— Roagă-l pe primul pacient să mă ierte că-l las să mai aştepte puțin şi pofteşte-o înăuntru pe preoteasă.

Ajutorul său nu mințise: Nitis era încântătoare.

— Mi se pare că ne-am întâlnit la ultimul banchet dat de Marele vistiernic, nu?

— Într-adevăr.

— Nu ştiam de numirea voastră.

— S-a petrecut de curând.

— Îngăduiți-mi să vă felicit şi să vă urez o carieră strălucită. Ce anume vă doare?

— Eu mă simt bine, dar un preot al templului din Sais tocmai a căzut victimă unei întâmplări nefericite.

Horkheb tuşi uşor.

— Acest soi de întâmplări nu mă privesc.

— Marele preot Wahibre v-ar fi nespus de

recunoscător dacă veniți. Pe de-o parte, veți hotărî singur plata ce vi se cuvine, pe de alta, îi va vorbi regelui despre mărinimia de care ați dat dovadă.

— Sunt doctor la urma urmei şi datoria îmi impune să nu stau cu mâinile în sân, judecă Horkheb.

Aşa că îi porunci ajutorului său să-i amâne pe ceilalți bolnavi pentru a doua zi şi plecă împreună cu tânăra femeie, al cărei parfum cu miros de iasomie îl învăluia, fermecându-l.

— Ce a pățit preotul?

— A căzut de la înălțime.

— Vorbeşte? A leşinat?

— Nu şi-a pierdut nicio clipă cunoştința.

— Semn bun! L-ați mişcat?

— Ne-am încumetat doar să-i ungem rănile cu balsam.

Nitis îl duse pe doctor într-o clădire alăturată templului unde locuiau preoții puri.

Gândindu-se la plata însemnată pe care-o va primi, Horkheb trecu vesel pragul.

Dar, brusc, înlemni.

În fața lui stătea scribul tălmaci Kel.

— De ce mi-ați dat prafuri de adormit şi cine v-a poruncit să faceți asta?

Mişcările bruşte ale doctorului îi surprinseră pe cei doi tineri.

Horkheb îşi aruncă traista cu leacuri cât colo, o îmbrânci pe Nitis şi o rupse la fugă din toate

puterile.
Scribul se luă îndată după el.
Exista oare o mărturie mai bună? Recunoscându-şi victima, Horkheb dovedea că nu era străin de complot. Desigur, i se făgăduise că nu-l va mai revedea niciodată pe scrib şi că nu va mai auzi vorbindu-se despre asta.
Îngrozit, căindu-se pentru mesele prea îmbelşugate, Horkheb nu putea să alerge timp îndelungat. Apucând pe o străduță înțesată de lume, se izbi cu toată puterea de masculul din fruntea unui şir de măgari încărcați cu saci de grâu şi se prăbuşi la pământ.
Animalele se cabrară, unele zvârlind din picioare, altele scoțând răgete de nemulțumire. Încărcătura primului măgar se desprinse şi căzu peste grumazul doctorului. Furios, stăpânul animalelor îi trase cu sete câteva lovituri de baston hoțului care încerca să-i fure avutul. Întărâtați, doi măgari îl zdrobiră sub copite pe atacator.
Opriți-vă! urlă Kel.
Cu fața acoperită de sânge, cu mâinile şi picioarele rupte, Horkheb scotea gemete jalnice.
— Tâlharul şi-a meritat pedeapsa, socoti țăranul.
— Trebuia să-mi răspundă la nişte întrebări.
— Faci parte din gărzile oraşului?
— Nu se vede?
Țăranul îşi împinse înapoi măgarii, de-acum

potoliți, şi ridică sacul cu grâu.

Kel se aplecă deasupra rănitului.

— Vorbeşte, Horkheb! Cine te-a plătit? De ce au fost ucişi tălmacii?

Înarmate cu bastoane şi spade scurte, adevăratele gărzi se apropiau în goana mare.

— Vorbeşte! imploră scribul.

Dar Horkheb leşină, iar Kel trebui să-l lase acolo şi să dispară.

23

Starea doctorului Horkheb era fără speranță, iar moartea sa apropiată. Cu țeasta spartă, nu putea să mai vorbească şi răsufla anevoie. Trei doctori de frunte ai scolii din Sais rostiseră aceleaşi cuvinte: „O boală pe care n-o putem tămădui”.

O licoare puternică îi mai alina întru câtva durerile.

Cu toate că de-abia mai desluşea ce se întâmplă în jur, Horkheb zări intrând în camera sa o siluetă, cea a căpeteniei uneltitorilor, omul care pusese la cale complotul.

Însă vizita nu se datora milei. Căpetenia uneltitorilor voia sa smulgă unele informații de la acest nătărău de Horkheb, aşa uşor de păcălit. De fapt, nenorocirea ce-l lovise pe doctor pica tocmai bine. Uneltitorii se hotărâseră oricum să se descotorosească de stânjenitorul Horkheb, iar măgarii luaseră asupra lor întreaga sarcină.

Chiar nu poți să vorbeşti?

Muribundul îşi ridică mâna dreaptă cu mare greutate.

Potrivit raportului întocmit de gărzi, un țăran te-a luat drept hoț, iar animalele lui te-au călcat în picioare. A fost într-adevăr o întâmplare?

Cu prețul unor dureroase sforțări, Horkheb clătină din cap.

Cine te-a ucis?

Mâna doctorului se ridică din nou.

Căpetenia îşi ajută complicele să apuce o pensulă şi-i aşeză sub degete o bucată de papirus. Horkheb înşiră trei semne ce se desluşeau cu greu: K... e... l.

— Kel! Vasăzică se ascunde încă la Sais. Ce mai ştii despre asta?

Țepene şi stângace, degetele doctorului strânseră pensula şi trasară câteva semne aproape de nedescifrat.

Căpetenia reuşi să citească „templu”, sperând că va urma şi un nume.

— Străduieşte-te! Cine îl protejează pe scrib?

Pensula căzu peste papirus.

Horkheb tocmai îşi dăduse sufletul.

Căpetenia uneltitorilor nu le ascunse acestora adevărul.

— Nu numai că blestematul de Kel este viu, nu numai că reuşeşte să scape de gărzi, dar a dat de Horkheb! Din fericire, se va opri aici. Îi va fi cu neputință să meargă mai departe.

— Fără îndoială, la el se află papirusul criptat.

— Niciodată documentul n-ar fi trebuit să ajungă la mai-marele Casei tălmacilor! Greşeala asta prostească ne-a silit să trecem la măsuri aspre, ceea ce nu mă bucură câtuşi de puţin. Totuşi, planul nostru trebuie să se desfăşoare neabătut.

Uneltitorii încuviinţară.

— Fiţi liniştiţi, codul nostru este de nedezlegat. Desigur, ne stânjeneşte faptul că Kel are anumiţi protectori.

— Ştim cine sunt ei?

— Înainte să moară, Horkheb mi-a făcut o mărturisire. O să ne folosim de ea. Apoi, odată scribul arestat şi documentul găsit, vorn merge înainte în deplină siguranţă.

Faraonul Amasis tuna şi fulgera.

— Nu mă pot lipsi de Horkheb!

— Din păcate, Majestate, zise cancelarul Udja, nepreţuitul meu confrate s-a stins din viaţă. Va avea parte de o mumificare dintre cele mai bune şi va fi depus într-un mormânt superb.

— Din ce pricină a murit?

— O întâmplare prostească. Soarta se arată uneori crudă.

— Hotărârea mea e luată: tu o să-l înlocuieşti.

— Majestate, nu mai îngrijesc bolnavi de multă vreme şi apoi, îndatoririle pe care le am…

— Toţi împărtăşesc părerea că erai cel mai bun doctor al şcolii din Sais. Voi fi singurul tău pacient şi la nevoie vei veni numaidecât să mă

vezi.

Udja se înclină.

Cunoştea aplecarea regelui spre vinurile grele şi berea tare şi va încerca să-i păstreze vigoarea trupului în pofida lipsei de măsură a lui Amasis.

— Majestate, zise Henat, vădit tulburat, oamenii mei au primit o scrisoare neiscălită, ce acuză templul din Sais că l-ar ascunde pe Kel, ucigaşul fugar.

— Peste putință! socoti Udja.

— Bănuim că ticălosul a înşelat buna-credință a vreunui preot, continuă căpetenia iscoadelor. Un om aşa primejdios se dovedeşte în stare de orice! Ştiind că nu mai are nimic de pierdut, nu va şovăi să folosească violența.

— Am să-i poruncesc judecătorului Gem să încercuiască templul, apoi să-l răscolească de la un capăt la altul. Dacă ucigaşul se află acolo, va fi arestat.

— O astfel de mişcare în forță nu va trezi nemulțumirea marelui preot?

Nu conduce el nici tara, nici cercetările! Trebuie să-ți aduc aminte că am desființat tribunalele templelor şi că ele se supun acum tribunalelor regale? Niciun sanctuar nu poate servi drept adăpost unui tâlhar. Nu şi-au sporit avutul sub oblăduirea mea, dobândind privilegii şi pământuri mănoase? în ciuda puterii şi renumelui său, marele preot se cuvine să-mi dea ascultare şi să lase cale liberă gărzilor şi

judecătorilor mei.

Aş zice că e mai bine să dovedim cumpătare în fapte, arată cancelarul. Dând buzna la templu în văzul tuturor, nu-i neliniştim pe locuitorii Saisului?

— Îngăduiți-mi să încuviințez spusele lui Udja, stărui Henat. Şi să ne gândim că Kel ar putea lua ostatici. Omorându-i, ar răspândi groaza, iar pacea capitalei noastre ar fi adânc tulburată.

— Să nu dăm crezare acestei scrisori neiscălite, propuse cancelarul, privindu-l pe Henat de parcă el ar fi scris-o. Poate că urmăreşte doar să ponegrească.

— Pe cine? se miră căpetenia iscoadelor.

— Înrâurirea spirituală a marelui preot îi atrage destui duşmani şi ambițioşii râvnesc să-i ia locul.

— Să lăsăm asta, le-o reteză Amasis. Grija noastră e să aflăm dacă ucigaşul se ascunde în templu. Udja, trimite-l neîntârziat la mine pe judecătorul Gem. Am să-i spun eu însumi ce trebuie să facă.

24

— Horkheb a leşinat înainte să-mi răspundă la întrebări, le mărturisi Kel lui Nitis şi marelui preot. Judecând după gravitatea rănilor, are puține şanse să scape cu viață. Dar purtarea lui îi dovedeşte vinovăția! Când m-a văzut, a înțeles că am descoperit adevărul.

— Cu siguranță, Horkheb doar a îndeplinit nişte ordine, fu de părere Wahibre. Iar dispariția sa apropiată îi convine celui care i le-a dat, nu? Murind, doctorul va amuți pe vecie şi singurul nostru drum sfârşeşte într-o fundătură.

— Nicidecum! îl contrazise Nitis. Orânduitorul sărbătorilor din Sais, Menk, a luat parte la banchetul Marelui vistiernic. Şi să nu-i ştergem de pe lista bănuiților pe căpetenia iscoadelor şi pe puternicul guvernator al Saisului.

— Eu l-aş adăuga şi pe însuşi regele, rosti Kel cu seriozitate.

— Să ne păstrăm judecata limpede, îi sfătui Wahibre. De ce ar distruge Amasis una dintre forțele diplomației sale, Casa tălmacilor?

— Turbez de furie că nu pot să descifrez documentul criptat! Fără îndoială, el ne-ar oferi toate răspunsurile.

Nitis îi aruncă marelui preot o privire întrebătoare. Wahibre îi înțelese numaidecât gândurile.

— Poate că în Casa Vieții se găsesc informații hotărâtoare.

Dă-i papirusul lui Nitis, iar ea va încerca să afle cheia care să ne ajute să-l citim.

Dacă i se întindea cu dibăcie o capcană? Şi preoteasa participase la banchet. Nu cumva planul ei fusese să-l împingă către acest gest? Lipsit de prețiosul document, Kel rămânea fără niciun mijloc de apărare, iar urmăritorii lui n-ar

mai fi avut nevoie să-l prindă viu.

Nitis era discipol al marelui preot, iar marele preot se supunea faraonului. Crezând că dobândise aliați sinceri, care să-l apere, Kel nu cădea drept în mâinile uneltitorilor?

Scribul se uită țintă la tânăra preoteasă şi zări atâta lumină în ochii ei, încât se căi pentru că o bănuise.

— Fie să reuşiți, Nitis.

Se auzi un ciocănit în uşa sălii de primire a marelui preot.

Kel se ascunse, Wahibre crăpă uşa şi discută îndelung cu ajutorul său, a cărui sarcină era să-i primească pe oaspeți.

— Judecătorul Gem vrea să scotocească templul şi dependințele, îi înştiință el pe cei doi tineri. Kel nu se poate întoarce în odaia lui.

— Să plecăm îndată, sări Nitis. Străduiți-vă să-l țineți în loc pe judecător până părăsim templul.

— Unde vă duceți? întrebă cu îngrijorare Wahibre.

— N-or să-l aresteze pe Kel, stați liniştit.

— Uşa sălii arhivelor este deschisă. Luați-o de-a lungul zidului până la primul post de strajă. Nimeni n-ar trebui s-o oprească pe Mai-marea cântărețelor şi țesătoarelor, întovărăşită de un preot pur.

Încă o dată spaima îl cuprinse pe Kel.

Nu se îndoia de sinceritatea lui Nitis, dar marele preot nu-l dădea oare pe mâna gărzilor?

— Veniți cu mine repede, îi ceru Nitis.

Wahibre ieşi în întâmpinarea judecătorului Gem, flancat de doi soldați vânjoşi.

— Ce se petrece? întrebă marele preot.

— Mai bine s-o spun pe-a dreaptă: Kel, ucigaşul tălmacilor, s-ar ascunde aici.

— Şi pe ce se sprijină asemenea idee de neînchipuit?

— Pe o scrisoare neiscălită.

— Iar ca judecător cu experiență ce vă aflați, îi dați crezare?

— Trebuie să verific tot.

— Mă împotrivesc ca templul lui Neit să fie răscolit.

— Aşa sună porunca faraonului. Nu mă siliți să întrebuințez forța şi să-i pun la treabă pe cei o sută de oameni care mă însoțesc. Începând din această clipă, intrările pe domeniul lui Neit sunt supravegheate.

— Pângăriți un pământ sacru!

— Templele nu mai au putere judecătorească proprie, îi reaminti Gem, iar noi căutăm o fiară în stare să ucidă din nou. Nu refuzați să mă ajutați, mare preot. Dimpotrivă, călăuziți-mă, ca să tulburăm cât mai puțin pacea acestor locuri.

— Bine, dar cu o condiție: să nu intrați nici în Sfânta Sfintelor, unde numai faraonul şi marele preot pot călca, nici în Casa Vieții, unde se păstrează arhivele secrete folosite de inițiații în marile mistere ale lui Isis şi Osiris.

— Jurați-mi în numele regelui că ucigaşul nu se ascunde în ele!
— Cum îndrăzniți să spuneți o astfel de grozăvie? Sunt chezaş al tainei acestor locuri pure şi rostesc bucuros jurământul pe care mi-l cereți. Zeii să trimită asupră-mi fulgerul dacă limba mea minte!
Furia rece a marelui preot îl mişcă pe judecător.
— Sarcina mea nu e deloc uşoară, înțelegeți-mă.
— Urmați-mă, îi porunci Wahibre. Vorn cerceta împreună fiecare părticică din domeniul zeiței. Şi puteți pune întrebări oricui poftiți.
În fapt, Gem nu credea deloc în scrisorile neiscălite. De obicei, le rupea şi nu ținea seamă de ele la judecăți. Însă de astă dată regele stăruise să se facă verificările cuvenite. Judecătorul ar fi putut să refuze, dar ceea ce se întâmplase în Casa tălmacilor era atât de grav, încât preferase să nu treacă nimic cu vederea.
Aşa că, în tovărăşia marelui preot şi a unei trupe de soldați încercați, străbătu toate încăperile, sacre sau nu, de la sala din silex unde odihneau străvechi obiecte rituale din piatră până la odăile preoților puri. Nu ocoli nici cele patru capele aşezate în cele patru zări, nici clădirea țesăturilor din în, nici numeroasele ateliere şi vizită chiar şi capelele ridicate lângă mormintele regilor îngropați aproape de sanctuarul lui Neit.
Când vru să pătrundă în templul Albinei, Wahibre îl opri.

— Numai domnia voastră, ca slujitor al lui Maat, puteți intra. Nu şi oamenii de rând.

Neavând de ce să se teamă de marele preot, judecătorul se învoi.

În templul Albinei se celebra cultul lui Osiris, strâns unit cu cel al strămoşilor. Aici se desfăşurau ritualuri ce-o legau pe zeița Neit de zeul reînvierii şi de Cei Drepți. Aici trona sipetul misterios conținând trupul de lumină al lui Osiris.

Impresionat de măreția edificiului, a cărui fațadă semăna cu cele ale Casei Nordului şi Casei Sudului de la Saqqara, datând din vremea domniei lui Djeser, Gem uită o clipă de cercetările sale.

Dar, la ieşirea din templu, un ofițer îl readuse brusc cu picioarele pe pământ.

25

— Sunteți mulțumit? îl întrebă marele preot pe judecătorul Gem.

— Oamenii supravegheau împrejurimile, împiedicând pe oricine să părăsească teritoriul sacru înainte ca eu să închei cercetările. Totuşi o întâmplare neplăcută a avut loc. O preoteasă însoțită de un bărbat a reuşit să treacă de primul post de strajă, susținând că e Mai-marea cântărețelor şi țesătoarelor. Despre cine e vorba?

— Despre Nitis.

— O femeie bătrână şi înțeleaptă, bănuiesc.

— Nu, o tânără preoteasă căreia toți îi recunosc harurile. Nimeni nu s-a împotrivit numirii sale.

Ați ales-o personal?

— Într-adevăr.

— De ce-a fugit?

— Să fugă? Dar ce vă-nchipuiți?

— Unde stă?

— Va primi aici, înăuntrul zidurilor templului, o locuință potrivită cu noul ei rang. Până mâine meşterii vor isprăvi reparațiile.

Vocea judecătorului deveni tăioasă.

— Unde stă... acum?

— În casa familiei sale, în apropiere de templu.

— Vreți să mă conduceți până acolo?

— Şi dacă refuz?

— Am să-i aduc la cunoştință regelui purtarea voastră şi voi cere să fiți luat la întrebări cu toată asprimea pentru a mărturisi adevărul. Rangul de mare preot nu vă aşază mai presus de lege. Dacă ați adăpostit un ucigaş şi dacă această Nitis l-a ascuns în casa ei, veți fi pedepsiți şi unul, şi altul, pe măsura vinei voastre. Iar tribunalul nu vă va arăta pic de îngăduință.

— Acuzațiile pe care ni le aduceți sunt jignitoare şi caraghioase. Am să-i vorbesc regelui despre felul în care vă desfăşurați cercetările, aruncând bănuieli asupra unor oameni cu inima curată.

— Mă conduceți acasă la Nitis?

— Am să mă supun pentru ultima oară ordinelor voastre.

Wahibre păşi înainte fără să şovăie şi fără să dea vreun semn de tulburare.

Ce va spune Nitis pentru ca fapta ei să pară îndreptăţită? Avusese nesăbuinţa să-l găzduiască pe Kel? Dacă scribul era arestat, marele preot şi protejata sa vor fi socotiţi părtaşi la omor, înlăturaţi din slujbe şi întemniţaţi. Nimeni n-ar crede în nevinovăţia tânărului scrib.

Uşa modestei locuinţe a lui Nitis era închisă.

Un soldat ciocăni cu putere.

— Deschideţi, judecătorul Gem doreşte să vă vorbească!

Tânăra femeie se ivi în prag.

— Judecătorul Gem... Şi marele preot!

— De ce aţi fugit? o întrebă răstit judecătorul.

— Eu, să fug?

— Aţi părăsit templul împreună cu un bărbat şi aţi trecut de postul de strajă, în ciuda ordinelor mele.

— Adevărat, dar aveam o treabă ce nu suferea amânare.

— Ce anume?

— În terasa casei mele a apărut o crăpătură zdravănă. La viitoarea furtună, odaia s-ar umple de apă. Aşa că i-am cerut unui zidar de la templu să dreagă neîntârziat terasa.

Judecătorul Gem zâmbi cu răutate.

— Presupun că zidarul munceşte în clipa de faţă.

— Fireşte.

— Am să verific.

Wahibre era înmărmurit. Naivă, Nitis se credea în siguranță la ea acasă, nesocotind înverşunarea duşmanului. Chiar dacă scribul reuşise să fugă sărind de pe un acoperiş pe altul, gărzile tot îl vor înhăța.

— Să nu vă mişcați de-aici, ordonă judecătorul.

Doi zdrahoni de soldați o porniră înaintea lui Gem pe scări, urcând câte patru trepte odată, se năpustiră asupra muncitorului şi-l țintuiră la pământ.

— Ca să vezi, scribule Kel! exclamă judecătorul încântat. Te socoteai la adăpost, dar fuga ta se încheie aici.

Însă bărbatul mărunțel, cu pielea oacheşă şi cu fruntea brăzdată de o cicatrice nu semăna cu portretul ucigaşului.

— Nu sunt scrib! strigă el înspăimântat. Lucrez ca zidar la templul lui Neit şi am venit aici la cererea Mai marii cântărețelor şi țesătoarelor ca să astup o spărtură.

— Dați-i drumul, zise judecătorul cu ciudă. Şi scotociți toată casa.

Judecând după chipul lui Gem, marele preot înțelese că ceea ce fusese mai greu trecuse. După ce aruncă o privire şi prin pivniță, Gem se apropie de Nitis.

— Scribul tălmaci Kel e un ucigaş primejdios şi un fugar. V-a căutat? A încercat într-un fel sau altul să vă vorbească?

— De ce ar vrea un ucigaş să ia legătura cu mine? rosti înfuriată tânăra femeie.

Judecătorul îi arătă portretul.

— Priviți-l bine. Dacă vă iese în cale această fiară, dați-mi de ştire numaidecât.

— N-am nicio şansă de a-l întâlni la templu, unde voi locui începând de mâine.

— Judecătorul Gem cunoaşte acest lucru, o lămuri marele preot. Şi dacă nu mai are nevoie de noi, vorn merge să celebrăm ritualul de seară. Îndrăznesc să sper că soldații şi gărzile se vor întoarce în cazărmile lor.

— Pentru propria voastră siguranță, zise Gem, am să las câțiva oameni de-ai mei să supravegheze templul câtva timp. De vreme ce aveți sufletul împăcat, n-au cum să vă încurce.

— Deplâng asemenea desfăşurare de forțe fără rost şi am să-l înştiințez pe rege despre asta.

Wahibre şi Nitis se îndepărtară.

— Unde se ascunde Kel?

— N-a ieşit din templu. Când am văzut soldați peste tot, i-am spus să se mişte neîncetat dintr-un loc în altul, urmându-vă pas cu pas. Luându-l cu mine pe zidar, eram sigură că-i voi atrage judecătorului atenția, dovedindu-i astfel că suntem nevinovați. Kel s-a întors în sala arhivelor, unde ne aşteaptă. După ce a dat greş în chip atât de vădit, judecătorul nu va mai îndrăzni să răscolească domeniul zeiței Neit.

26

Marele preot Wahibre nu se îndoia: judecătorul Gem asculta de adevărații ucigaşi care voiau să-l scoată vinovat pe Kel. Felul în care conducea cercetările arăta că e părtinitor şi că s-a folosit de scrisoarea neiscălită ca să răscolească templul, îndeplinind un ordin, el îi prevenea, de fapt, pe preoți să nu care cumva să-l ajute pe fugar.

Wahibre trăgea nădejde că regele n-are niciun amestec. Prin urmare, trebuia să-l înştiințeze despre uneltirile acestui Gem şi să-l roage a-l însărcina cu respectivele cercetări pe un alt judecător, cinstit şi în stare să-l asculte pe Kel fără a-i hotărî dinainte soarta.

Wahibre nu văzuse niciodată în preajma palatului atâția soldați, care opreau pe oricine să urce platforma către poarta principală şi împrăştiau mulțimea de gură-cască.

Un ofițer se proțăpi în fața noului sosit.

— Nimeni nu poate intra.

— Regele îl va primi pe marele preot al lui Neit.

— Aşteptați aici.

Ofițerul se duse să-l caute pe Mai-marele său.

— Vă rog să mă însoțiți.

— S-a petrecut ceva grav?

— Nu ştiu, mare preot. Eu am poruncă să conduc persoanele de vază la cancelar.

Udja tocmai dăduse afară un înalt slujbaş, iar privirea lui neprietenoasă nu prevestea nimic

bun.

— Doresc să stau de vorbă cu Majestatea Sa, grăi Wahibre.

— Îmi pare rău, nu se poate.

— Din ce pricină?

— Secret de stat.

— De cine vă bateți joc, cancelare? Alungați-mă, dacă îndrăzniți!

— Fiți înțelegător! împrejurările…

— Vreau să-l văd numaidecât.

— Vă spun încă o dată că nu se poate.

— Problema care m-a purtat până aici priveşte statul. Şi nu suferă amânare.

Udja părea la capătul răbdărilor.

— Poate că regina se va învoi să vă primească.

— Am să aştept cât e nevoie.

Dar nu trecu mult timp şi un slujitor îl conduse pe marele preot în sala de primire a reginei, unde picturi în stil grecesc se amestecau cu un decor floral pur egiptean.

Înveşmântată într-o rochie lungă verde, cu gâtul împodobit de un colier din cinci şiraguri de perle multicolore, Tanit avea o înfățişare impunătoare.

— Regele e suferind? întrebă Wahibre.

— Să zicem mai degrabă… necăjit.

— Iertați-mă că vă tulbur, dar trebuie să-i vorbesc Majestății Sale.

— E cu adevărat grabnic?

— Cu adevărat.

— Am să încerc să-l conving.

De astă dată aşteptarea se prelungi.

Apoi, însăşi regina îl conduse pe marele preot până în odaia de lucru a faraonului.

— Lasă-ne singuri, îi porunci el. Spune, mare preot, de ce atâta zor?

— Judecătorul Gem prigoneşte sacrul templu al lui Neit, Majestate. Nu-şi desfăşoară cercetările aşa cum s-ar cuveni.

Să cauți un ucigaş nu înseamnă să târăşti în noroi oameni nevinovați.

— Lucrurile au luat o întorsătură neaşteptată, îi dezvălui regele, şi doar un judecător cu experiență şi cinstit ca Gem poate să descopere adevărul fără a cruța pe cineva.

— Îngăduiți-mi să nu împărtăşesc această părere.

— Habar n-aveți ce s-a întâmplat! Coiful meu a fost furat.

— Coiful Majestății Voastre… Vreți să ziceți…

— Da, chiar coiful pe care un soldat mi l-a pus pe cap pentru a mă încorona faraon în fața armatei mele, pe vremea când înaintaşul meu, Apries, ducea țara spre dezastru! mai întâi am respins asemenea grea răspundere şi un astfel de mod de a ajunge la tron. Apoi m-am împăcat cu soarta şi cu hotărârea zeilor. Iar coiful înseamnă toate astea laolaltă şi e zălogul magic al cârmuirii mele. Fără el, puterea pe care o am va dispărea.

— Împlinirea ritualurilor o va păstra, Majestate.

Când purtați coroana lui Osiris, nu mai sunteți un general victorios, ci faraonul care răspândeşte peste Cele Două Regate lumina izvorâtă din cealaltă lume.

— Se încearcă distrugerea mea, îi destăinui regele. Uciderea tălmacilor şi furtul coifului sunt legate.

— Cum anume?

— Nu ştiu încă. Dar Henat şi iscoadele sale vor afla.

— Felul în care lucrează ei, Majestate…

— Le dau mână liberă întru totul!

— Încălcarea legii lui Maat atrage nenorocirea.

— Omorându-şi colegii, Kel nu se face întâiul vinovat? în ciuda tinereții sale, îl bănuiesc a fi căpetenia unor uneltitori ce caută să mă detroneze. N-are rost să pomenim de amenințarea perşilor! Chiar aici, înăuntrul Egiptului, se complotează împotriva mea. Dar duşmanii se înşală dacă-şi închipuie că mă vor doborî. Sunt un războinic încercat şi voi ieşi biruitor din această nouă bătălie. Mare preot, celebrați ritualurile pentru ca zeii să se arate binevoitori cu mine şi de-acum înainte. Dar mai ales nu încercați să vă amestecați. Problema despre care am vorbit e peste puterile voastre şi nu aveți armele trebuincioase pentru a o rezolva. Orice faptă nelalocul ei, care poate zădărnici sau întârzia cercetările, va fi aspru pedepsită.

Descumpănit, Wahibre se retrase.

Oare Amasis era sincer sau se prefăcea? Ce urmărea prin îndepărtarea marelui preot al zeiței Neit? Lipsindu-se astfel de ajutorul şi de sfaturile lui, faraonul se va trezi fără niciun om de nădejde în preajmă şi se va lega singur de mâini şi de picioare tot plecând urechea la spusele duşmanilor.

Un lucru era sigur: soarta tânărului scrib fusese pecetluită şi nimeni şi nimic nu-i va îngădui să scape de nedreptatea ce i se făcea.

27

Când uşa de la sala arhivelor marelui preot Wahibre se deschise, Kel tresări.

Veniseră gărzile să-l aresteze?

Degeaba şi-ar fi strigat în gura mare nevinovăția. Aşa că mai bine să se apere cu îndârjire, preferând să cadă sub lovituri decât să zacă în temniță.

— Sunt eu, Nitis, se auzi glasul dulce al preotesei.

Uşurat, Kel se arătă.

— Lucrurile au luat o nouă întorsătură, îl lămuri ea. A fost furată comoara palatului, faimosul coif pe care un soldat i l-a aşezat pe cap generalului Amasis ca să-l proclame Faraon. În capitală s-a dat alarma, peste tot sunt soldați şi gărzi, iar marele preot împarte acum porunci pentru ca templele să se îngrijească o vreme doar de cele mai importante ritualuri, lăsând deoparte

orice altă îndeletnicire.
— Amasis se teme că vreun uzurpator va face ca el, adică îşi va pune coiful şi se va aşeza în fruntea răzvrătiţilor susţinând că e noul rege.
— Generalii, începând cu Fanes din Halicarnas, sunt devotaţi faraonului Amasis, căruia îi datorează totul, îl contrazise Nitis. Cum ar putea răzvrătiţii să biruie forţele de ordine?
— La prima vedere s-ar părea că aveţi dreptate, dar coiful a fost furat, lipsindu-l astfel pe Amasis de însemnul puterii sale! Magia regelui slăbeşte. Iar hoţul are de gând, cu siguranţă, să-i ia locul. Doar un înalt demnitar a putut să ticluiască un astfel de plan.
— Regele are deplină încredere în Gem, arătă Nitis. Refuză să însărcineze pe altcineva cu cercetările privind uciderea scribilor şi socoate că furtul coifului are legătură cu cele petrecute în Casa tălmacilor.
— În ce fel? se miră Kel.
— Legătura eşti chiar tu, ucigaşul şi conducătorul grupului care vrea să-l răstoarne pe monarh de pe tron.
Abătut, tânărul se trânti pe un scăunel.
— Va trebui să fug, Nitis! De ce atâta înverşunare fără noimă?
— Ba are o noimă şi face parte dintr-un plan pus la cale cu grijă şi în care sunteţi ţapul ispăşitor.
— Faraonul însuşi îmi vrea moartea! Şi dacă a

hotărât chiar el uciderea colegilor mei?

— Acum Amasis pare mai degrabă victimă, îl contrazise Nitis.

Kel îşi cuprinse capul între mâini.

— O furtună de nisip mă împiedică să văd la doi paşi în fața mea! Totul devine întunecat şi de neînțeles. Sunt pierdut, Nitis.

Preoteasa se apropie, iar Kel îi simți parfumul.

— Ei încearcă să vă descurajeze şi să vă scoată din minți, iar marelui preot i s-a interzis să se amestece. Totuşi nu vorn sta cu brațele încrucişate. Şi nimeni nu ştie că eu vă sunt alături.

Lui Kel i se păru că zâmbetul tinerei preotese nu era doar cel al unei prietene sau al unei persoane care-l asculta şi-l credea, dar îşi închipui că bate câmpii.

— Vă pândesc prea multe primejdii!

— În Egipt, o femeie e liberă să facă aşa cum pofteşte. Şi nu-i asta una dintre cele mai frumoase valori ale civilizației noastre?

— N-am niciun viitor, Nitis. Dimpotrivă.

— Şi dac-ați găsi coiful?

Kel rămase cu gura căscată.

— Dacă ne luăm după Amasis, continuă ea, furtul şi omorurile au o legătură. Oare faraonul se bizuie pe vreo informație secretă de susține aşa ceva? Să nu ne lăsăm biruiți de deznădejde, să ieşim din această furtună şi să ne întoarcem la fapte.

— Cel mai bun prieten al meu, actorul Bebon, se află în temniță din pricina mea. Poate că deja şi-a dat ultima suflare, dacă nu cumva a fost osândit şi trimis la muncă silnică în oaze.

— Voi încerca să aflu mai multe despre el, făgădui Nitis. Dar lucrul cel mai important rămâne papirusul criptat. După părerea mea, asta căutau ucigaşii. Şi încă îl mai caută. Am început să-l cercetez folosindu-mă de arhivele Casei Vieții. Dar mă tem că e o muncă îndelungată şi anevoioasă.

— Şi lipsită de siguranța reuşitei! adăugă Kel cu amărăciune. Nu avem un fir călăuzitor.

— Dar el negreşit există. Bizuiți-vă pe răbdarea şi pe hotărârea mea.

Cât i-ar fi plăcut s-o strângă tandru la pieptul lui! Dar ea era Mai-marea cântărețelor şi țesătoarelor zeiței Neit, o femeie de o frumusețe fără pereche, de o istețime ieşită din comun şi care peste un timp îl va înlocui pe marele preot. Aşa că avea să se căsătorească, fără doar şi poate, cu un înalt demnitar.

— Să facem două copii după documentul criptat, propuse ea, şi apoi să-l ascundem.

— Unde anume?

— Acolo unde nimeni nu s-ar gândi să-l caute: în capela funerară pregătită pentru faraonul Amasis, în spatele statuii sale de cult. Fiecare dintre noi va păstra copia scrisă de celălalt. Astfel, destinele noastre se întretaie şi vorn putea

să lucrăm oricând.
Kel se învoi şi cei doi tineri se aşternură numaidecât pe treabă.
De aceste câteva semne, care luate laolaltă erau de neînțeles, atârna viitorul.
— Să nu-i uităm nici pe lăptar, nici pe Demos, zise scribul. Primul a adus băutura ucigaşă, în care pesemne chiar el a pus otrava. În privința grecului încă nu m-am dumirit. E complice sau victimă?
— Nu s-a numărat printre morți, îi reaminti Nitis.
— Ca şi mine, s-a văzut nevoit să fugă, temându-se că va fi acuzat pe nedrept.
— De ce n-a băut laptele?
— Împrejurările l-or fi împiedicat…
— Nu cred câtuşi de puțin în nevinovăția fostului vostru prieten.
— Mărturia lui va fi hotărâtoare, ca şi cea a lăptarului! Dar şi unul şi altul, se află la Naukratis, oraşul grecesc din Deltă, pe zi ce trece mai înfloritor grație bunăvoinței faraonului Amasis. Trebuie să merg acolo şi să-i întâlnesc.
Dacă sunt vinovați vă vor ucide!
— O să-mi iau măsuri de prevedere.
Dar nu cunoaşteți pe nimeni acolo! se nelinişti tânăra preoteasă.
— Ba da, pe profesorul meu de greacă, care acum, fiind bătrân, a renunțat la vechea sa îndeletnicire. De ajutorul lui depind multe.

— N-o să vă dea pe mâna gărzilor?
— Nu cred.
— Prea primejdios!
— E singura mea şansă, Nitis.
— Vă rog, fiţi cu mare băgare de seamă. Şi mai ales întoarceţi-vă!

28

Se adunaseră toţi membrii marelui sfat: Udja, cancelarul regal şi guvernatorul Saisului, Henat, intendentul palatului şi căpetenia iscoadelor, Pefy, Marele vistiernic şi Mai-marele ogoarelor, judecătorul Gem şi Fanes din Halicarnas, comandantul armatelor.

Ca de obicei, Pefy vorbi despre treburile ce priveau vistieria statului, felicitându-se că aceasta nu suferea de mari lipsuri.

— Totuşi, încheie el, deplâng creşterea neîncetată a numărului de slujbaşi. Mulţimea lor începe să încarce cheltuielile statului.

— Dar ei mă susţin cu devotament, i-o întoarse Amasis, şi chiar am hotărât că trebuie să existe nişte slujbaşi care să verifice plata dărilor şi să ţină, cât mai precis, socoteala avuţiilor ţării. Altădată sufeream din pricina puterii şi bogăţiei templelor. Acum ele au fost readuse la tăcere şi noi am luat iar frâiele în mâini. Cer ca dările de la vamă să sporească. Vreau ca toţi locuitorii să-şi mărturisească, fără greş, câştigurile, apoi, ţinând seama de mărimea lor, scribii vor socoti

ce dări revin fiecăruia.

Pefy se indignă.

— Există şi aşa destule biruri, Majestate, iar…

— Discuția a luat sfârşit. Această idee a prietenilor mei greci îmi place nespus şi dacă prinde viață, îmi va îngădui să-mi plătesc mai bine soldații. Iar tribunalele vor pedepsi aspru orice încercare de înşelătorie.

— Veşti bune din insula Cipru, se băgă în vorbă Henat. Curând din şantierele de acolo vor ieşi noi corăbii pentru negoț, care ne vor ajuta să ajungem mai iute în Fenicia şi în porturile greceşti. Protectoratul nostru militar merge de minune. Cât despre tiranul Policrate din Samos, vă asigură de prietenia sa. Şi toate cetățile greceşti au întărit tratatele de alianță cu noi. Însă îndrăznesc din nou să o pun în gardă pe Majestatea Voastră în legătură cu ambiția lui Cambyses, împăratul Persiei.

— Ai ceva noutăți despre el?

— Nu, dar…

— Atunci să avem încredere în prietenul meu Cresus, capul diplomației persane şi susținător neclintit al Egiptului! Dacă împăratul Cambyses are planuri de război, Cresus nu va întârzia să ne prevină.

— Datoria mea e să mă arăt bănuitor, stărui căpetenia iscoadelor.

— Tot te mai îndoieşti de cuvântul lui Cresus?

— Într-adevăr, Majestate. Fiind căsătorit cu

Mitetis, fiica faraonului Apries, pe care l-ați detronat, nu simte vreo dorință de răzbunare?

— Vorbe goale! Faptele din trecut au fost date uitării şi lumea s-a schimbat. Nu vor exista înfruntări între perşi şi egipteni, căci dorim cu toții să trăim în pace.

— Spre deosebire de Egipt, reaminti cancelarul Udja, Persia e însuflețită de un aprig spirit războinic şi năzuieşte la cuceriri. Nu cumva Cambyses are de gând să pătrundă în Palestina şi de-acolo să pornească împotriva Egiptului?

— Asta ar însemna curată nebunie! Nu ai la îndemână chiar tu, cancelare şi comandant al flotei mele de război, o puternică armă de convingere?

— Pe care o întăresc zi de zi, adeveri Udja. Perşii n-au nicio şansă de a ne birui.

— Iar pe uscat, rosti cu voce tunătoare Fanes din Halicarnas, nu vor răzbi nici atât! Propun o defilare a trupelor noastre, condusă de Majestatea Voastră. Asta îi va domoli lui Cambyses, la o adică, avântul.

— Bine, pregăteşte-o împreună cu Udja, ordonă Amasis. Alianțe temeinice, o armată de luptători încercați şi bine înzestrați, iată răspunsurile mele în fața ambițiilor de cuceritor ale tânărului împărat, care va găsi până la urmă un alt os de ros. Iar Cresus va sfârşi prin a-l îndupleca să păstreze pacea în loc să se arunce într-o aventură păgubitoare.

— Totuşi, murmură Henat, ultimele întâmplări…

Faraonul se întoarse spre Pefy.

— N-am socotit că are vreun rost să te înştiinţez despre uciderea tălmacilor, dar să nu înţelegi că te-am dat la o parte. Astăzi, însă, s-au petrecut lucruri nespus de grave, pe care întreg sfatul trebuie să afle. Chiar de-aici, din palat, mi-a fost furat coiful de general, însemnul puterii pe care mi-a încredinţat-o poporul răzvrătit împotriva unui rege rău! Cu alte cuvinte, un uzurpator plănuieşte să se proclame Faraon.

— Sunteţi Mai-marele generalilor, îi reaminti Fanes din Halicarnas, şi armata întreagă v-a ales drept rege. Iar ea vă va rămâne credincioasă, niciun ofiţer n-ar cuteza să vă înfrunte. Primului dintre ei care va îndemna la nesupunere am să-i tai eu însumi capul pentru înaltă trădare.

— Aş prefera să fie judecat şi osândit potrivit legii, se amestecă Gem.

— Poate că primejdia vine din afara armatei, adăugă Amasis. Cel care şi-a ucis colegii e un tânăr scrib. Şi simt că această nenorocire are legătură cu furtul coifului, pe care trebuie să-l găsim cât mai iute şi fără a face vâlvă.

— Oamenii mei au trecut deja la treabă, zise Henat.

— Pe lângă membrii sfatului, arătă monarhul, doar marele preot al lui Neit cunoaşte aceste fapte. Dar va şti să tacă, se va mărgini să

celebreze ritualurile de care nu ne putem lipsi şi nu va tulbura căutările.

— Trebuie să mă îngrijesc şi de cercetările privind furtul? întrebă judecătorul Gem.

— Toți membrii marelui sfat trebuie să lucreze împreună pentru ca munca lor să dea roade! ceru faraonul. Când îl vei aresta, în sfârşit, pe acest Kel?

— Am răscolit domeniul lui Neit zadarnic, Majestate, şi nimeni n-ar îndrăzni să şi-l închipuie pe marele preot drept complicele unui ucigaş. Scrisoarea neiscălită urmărea doar să-i păteze numele. Adevărul fiind dovedit, nu ne rămâne decât să-l prindem pe vinovat şi să-l facem să vorbească. Nici scribul Kel, nici colegul său Demos nu mi se par în stare să vă pricinuiască vreun rău. Nu sunt decât nişte fugari hăituiți. Sprijinul armatei şi al iscoadelor va fi bine-venit.

— Atunci, la muncă! porunci Amasis.

Udja îi lăsă pe ceilalți membri ai marelui sfat să iasă din încăpere.

— Pot să vă vorbesc între patru ochi, Majestate?

— Te ascult.

— Henat e un om peste măsură de priceput şi-şi îndeplineşte sarcinile fără cusur. Dar parcă prea ia asupra sa grija tuturor registrelor.

— Mă sfătuieşti să nu am încredere în el?

— N-aş merge până acolo. Totuşi…

— Ai aflat ceva în privința lui?

— Nu, e doar o simplă părere de-a mea, pesemne greşită. Având în vedere împrejurările, prefer să vă mărturisesc îndoielile care mă încearcă, înainte de a fi prea târziu. Dar numai Majestatea Voastră cârmuieşte şi ia hotărâri.
— Nu uit asta nicio clipă, cancelare.

29

Un canal lega Saisul de oraşul grecesc Naukratis[19], aflat la vest de capitală, pe braţul canopic al Nilului. Acolo hotărâse Amasis[20] să concentreze negoţul grecesc, din ce în ce mai înfloritor. Clocotind de viaţă, primind eleni de toate originile, Naukratis, oraş deschis şi lipsit de fortificaţii, adăpostea mai multe temple, dar mai cu seamă pe cel al Afroditei, asimilată cu Isis-Hathor, patroana marinarilor şi protectoarea călătoriilor pe mare.
În port se vorbea greaca şi Kel se felicită că deprinsese diferite graiuri datorită profesorului său, care locuise timp îndelungat la palat pentru a-i învăţa această limbă pe rege şi pe sfătuitorii săi. Scribul apucă pe o străduţă îngustă ce ducea în cartierul meşterilor, unde lucrau olari, aurari, făuritori de amulete şi de scarabei şi fierari. Aceştia din urmă erau împuterniciţi să facă lame

---

19 La douăzeci de kilometri (astăzi Kom Ga' eif).
20 Se pare că Naukratis a fost întemeiat în jurul anului 664 î. Hr. de către Psammetic I, dar faraonul Amasis e cel care l-a dezvoltat.

şi vârfuri de săgeți din fier pentru mercenarii greci care alcătuiau trupele de elită ale lui Amasis.

Kel intră în vorbă cu un bătrân care şedea în pragul casei.

— Îl caut pe profesorul Glaucos.

— Du-te la postul de vamă. Cei de acolo îi cunosc pe toți locuitorii.

Amasis ceruse să se plătească dări şi biruri pentru orice mărfuri şi niciun negustor nu scăpa de cohorta vameşilor.

Numai că scribul prefera să se ferească de slujbaşii statului. Aşa că întrebă vreo zece meşteri despre Glaucos, dar nu căpătă niciun răspuns. Poate că ar avea mai mult noroc dacă ar vorbi cu un scrib public sau cu un preot. Se apropie deci de templul lui Apollo, ce se înălța mândru în mijlocul unei esplanade. Înconjurat de ziduri cum era, semăna cu o fortăreață.

Clătinându-se sub greutatea vaselor din argint destinate sanctuarului, un cărăuş de-abia mergea.

— Pot să vă ajut?

— Primesc bucuros. Până-n vârful scării chiar mi-ar prinde bine. Treptele astea mă obosesc. Locuieşti prin preajmă?

— Îl caut pe profesorul Glaucos.

— Numele îmi spune ceva... Ah, da. Luna trecută i-am dus nişte tăblițe de scris. Haide să cărăm vasele în templu şi apoi te însoțesc până

la casa lui.
Locuința profesorului se găsea la capătul unei străduțe liniştite, de-a lungul căreia se înşirau casele mari şi frumoase ale unor demnitari.
Un portar stătea de pază la intrare.
— Ce vrei, băiete?
— Să-l văd pe profesorul Glaucos.
— Din partea cui?
— A unui fost elev.
Curat, îmbrăcat cum se cuvine, cu purtări de om învățat, oaspetele nu aducea a cerşetor. Aşa că portarul plecă să-şi înştiințeze stăpânul.
— Glaucos te aşteaptă.
Potrivit obiceiului egiptean, Kel se descălță şi-şi spălă mâinile şi picioarele înainte de a păşi în casa arătoasă, plină de vase greceşti de toate formele şi mărimile, ale căror decorațiuni aminteau de pasaje din *Odiseea.*
Glaucos se odihnea într-un jilț elegant din lemn de abanos. În mâini strângea un toiag.
— Sunt aproape orb, mărturisi profesorul, şi nu-ți desluşesc chipul. Cum te cheamă?
— Vă amintiți de scribul Kel?
Un surâs sincer însufleți fata bătrânului.
— Cel mai bun elev al meu! Erai singurul care se descurca în mai multe dialecte greceşti şi învățai cu o iuțeală de necrezut. Slujba de acum te mulțumeşte?
— Nu mă plâng.
— Într-o zi vei lua parte la cârmuirea țării.

Negreşit regelui îi va sări în ochi un talent ieşit din comun ca al tău şi vei ajunge în cele din urmă printre cei mai înalţi demnitari.

— Duceţi un trai uşor acum la bătrâneţe?

— Bătrâneţea nu-ţi oferă decât neajunsuri, dar mă bucur de slujitori devotaţi. Bucătarul meu mă hrăneşte bine, iar un prieten îmi citeşte zi de zi poezii în greacă. Viaţa mi se stinge încetul cu încetul, dar eu mă străduiesc să retrăiesc doar clipele fericite. De ce te afli la Naukratis?

— Bucatele sunt gata, îi vesti un slujitor.

— Ajută-mă să mă ridic, îl rugă Glaucos pe Kel.

Scribul şi profesorul său trecură în odaia unde era pregătită masa şi gustară cu plăcere din carnea de vită fiartă cu usturoi, chimen şi coriandru. Un vin din partea locului, amestecat cu mirodenii le spori pofta de mâncare.

— Trebuie să înmânez un document colegului meu grec Demos. S-a mutat de puţină vreme la Naukratis. Aţi auzit de el?

— Nu mai sunt curios să ştiu ce scribi a mai numit aici regele. Naukratisul creşte neîncetat şi mereu apar chipuri noi. Însă, la drept vorbind, negustorii şi militarii iau partea leului.

— Tocmai de aceea caut şi un anume lăptar din Sais, intrat de curând ca ofiţer în rândurile trupelor de aici.

— Te interesează armata?

— Numai datorită unor împrejurări.

— Încearcă prăjitura asta cu roşcove pisate[21]. O adevărată minunăție, de care nu mă mai satur.

Bătrânul înghiți lacom o bucată din îmbietoarea prăjitură şi bău o cupă de vin.

— Dacă înțeleg bine, îndeplineşti un soi de misiune tainică.

— O simplă treabă ce ține de administrație.

— Prietenul meu Ares ți-ar putea fi de folos. Stă la doi paşi de atelierul unde se fac scarabei şi cunoaşte toată cazarma din Naukratis.

30

— Unde-l găsesc pe Ares? îl întrebă Kel pe un voinic bărbos, mai înalt cu un cap decât el şi cu brațul drept acoperit de cicatrice.

Bărbatul îl măsură din creştet până-n tălpi.

— Năstruşnică idee... în sfârşit, fiecare cu drumul lui! Te vedeam mai degrabă cu o pensulă în mână şi şezând ca un scrib! Clădirea în care lucrează Ares se află pe străduța din dreapta. Aşează-te la coadă şi aşteaptă-ți rândul.

Kel se alătură şirului alcătuit din vreo zece bărbați. Ultimul se întoarse numaidecât spre el.

— Îmi pari cam plăpând, băiete! Ares preferă zdrahonii. Ca să devii mercenar, îți trebuie

---

[21] Considerată drept ciocolată egipteană datorită gustului său asemănător cu cel de cacao, roşcova este fructul unui arbore mic, foarte apreciat de vechii egipteni.

muşchi!

Vasăzică, bătrânul profesor se descotorosise de el trimițându-l acolo unde se recrutau soldați! Deşi nu crezuse în povestea lui, Glaucos nu-l dădea pe mâna gărzilor, ci îi oferea singura cale de salvare cu putință. Fără îndoială se gândise că fostul său elev săvârşise greşeli cumplite, fusese alungat din slujbă şi umbla să se ascundă la Naukratis. Iar armata era cel mai nimerit adăpost.

— Îmi încerc totuşi norocul.

— Eh, ai dreptate! Armata caută soldați. Se aude că e nevoie de oameni pentru corăbii şi că tabăra fortificată de lângă Bubastis, ca şi cazărmile de la Memphis şi Marea, la hotarul libian, a fost mărită. Mie unul mi-ar plăcea la Daphnae, lângă Pelusion, aproape de Asia. Se spune că acolo mănânci bine, găseşti uşor fete, iar solda e bună. Şi pe deasupra negustorii greci îți fac mici daruri ca să-i protejezi. Ah, Egiptul! Ce viață frumoasă! Nu-mi pare rău după Ionia în care m-am născut. Aici nu duci lipsă de nimic şi bătrânețea ți-o petreci fără griji.

— Şi dacă trebuie să te bați?

— Cu armata pe care-o avem, nimeni n-ar îndrăzni să ne atace! Ce plan strălucit i-a trecut prin minte faraonului Amasis, care nu degeaba a fost general: să alcătuiască o forță militară atât de puternică, încât să-l descurajeze pe vrăjmaş. Chiar şi un împătimit de război ar da înapoi în

fața ei. Şi toți ştiu că mercenarii greci sunt cei mai aprigi luptători. De aceea Egiptul le-a încredințat siguranța sa. Înțeleaptă mişcare, crede-mă!

Bărbatul ieşi mulțumit din odaia de lucru a lui Ares.

— Mâine plec spre Daphnae. E rândul tău, băiete. Mult noroc!

Ares era mărunt, îndesat, trufaş şi grăbit.

Pe pereții odăii stăteau agățate hărți ale regatului pe care se vedea aşezarea taberelor şi cazărmilor.

Statura scribului îl nedumeri.

— Te previn că menirea mea e să trimit oamenii acolo unde e nevoie de ei. La fața locului, un ofițer, după ce-i supune la diferite încercări, hotărăşte care dintre ei rămâne în armată. Unde-ai vrea să slujeşti?

— Aici, la Naukratis.

— În rândurile pedestrimii, al călărimii sau pe o corabie de război?

— Aş dori să întâlnesc un fost lăptar care a intrat de curând în armată.

— Cum îl cheamă?

— Îndărătnicu'.

— De unde vine?

— Din Sais. Judecând după trecutul lui de mercenar, ar trebui să fie acum ofițer.

Ares se încruntă.

— Şi ce vrei de la acest ofițer?

— Să slujesc sub ordinele lui.
— Şi tu vii tot de la Sais?
— Dintr-un sat învecinat.
— Ştii să mânuieşti armele?
— Aş prefera să lucrez la administrație şi aprovizionarea trupelor.
— Nu mă îngrijesc de astfel de probleme. Eu aleg viitori mercenari, iar tu nu eşti potrivit pentru asta. Orice comandant de tabără te-ar respinge. Caută-ți altă meserie.
— Trebuie să-l găsesc pe Îndărătnicu' şi să-i vorbesc.
— Nu-l cunosc. Şi chiar de l-aş cunoaşte, n-aş discuta despre el cu un necunoscut care nu face parte din armată.
— Vă rog stăruitor, e foarte important!
— Eu am grijă de viitorii soldați. Nu e treaba mea să ofer informații.
— Vă asigur că…
— Pleacă, băiete, şi nu te mai întoarce. Altminteri o să te căieşti.
Amărât, Kel părăsi încăperea.
Dăduse greş.
Ascunzându-se la Naukratis, totuşi un oraş apropiat de capitală, Demos şi Îndărătnicu' se ştiau la adăpost.
Adâncit în gânduri, Kel se ciocni de o trecătoare.
O femeie înaltă şi frumoasă, de vreo treizeci de ani, cu părul strâns într-un coc parfumat şi acoperită de bijuterii.

Bărbații ce aşteptau să intre la Ares amuțiră brusc. Fiecare privea țintă la superba femeie pe care nu va putea s-o atingă niciodată.

— Iertați-mă, îngăimă Kel.

— Cauți de lucru?

— Da şi nu, eu...

— Avem destui soldați la Naukratis. În schimb ne lipsesc scribii iscusiți. Ştii să citeşti şi să scrii?

— Da.

— Numele meu e Zeke, dar mi se spune „Curtezana" pentru că sunt cea mai bogată femeie care se îndeletniceşte cu negoțul din oraş. Ba încă liberă şi nemăritată, pe deasupra. O adevărată prostituată, în ochii grecilor. Nu s-au obişnuit cu drepturile de care se bucură egiptencele şi nu le doresc pentru femeile lor. Mulți ar vrea să ne acopere cu văluri din cap până-n picioare şi să ne închidă în case. Să împlinească poftele trupeşti ale soțului, să-i pregătească de mâncare şi să-i crească fiii, nu-i asta menirea de căpătâi a oricărei femei? Eu, care m-am născut în Sparta, mă bucur din plin de obiceiurile din Naukratis, arătându-le şi altora calea! întrucât tocmai am cumpărat nişte pământuri şi plantații de viță-de-vie, am nevoie de un intendent. Ai face față unei asemenea slujbe?

— Nu cred.

— Curios lucru, eu am credința că e taman pe dos. Te învoieşti măcar să discutăm puțin despre

asta?

— Sunt la dispoziția voastră.

— Atunci, haide la mine acasă.

Kel era pesemne singurul bărbat care nu căzuse pradă farmecelor seducătoarei Zeke. Urmând-o, spera să capete unele informații care să-i îngăduie să dea de colegul său, Demos, şi de fostul lăptar.

Viitorii mercenari se uitau la ciudata pereche care se îndepărta.

— Pe Afrodita, se minună unul dintre ei, băiatul ăsta mă lasă cu gura căscată! Cum de a reuşit să cucerească o târfa aşa grozavă?

— O să-l calce în picioare cât de curând, prezise un tovarăş de-al său.

31

Situată în centrul oraşului, locuința Doamnei Zeke, număra patru etaje. Un portar stătea de pază la intrare zi şi noapte. Bărbatul se plecă adânc în fața stăpânei sale, întovărăşită de un nou adorator, mult mai tânăr decât cei de dinaintea lui. Poftele trupeşti ale bogatei femei păreau de nepotolit.

— Mi-e groază de viața la țară, îi mărturisi ea protejatului său. Prea multe gângănii de toate soiurile!

La parter se găsea un atelier de țesut unde se făceau veşminte pe măsură pentru stăpâna casei, rufărie, aşternuturi pentru pat şi perne.

Brutarii şi berarii preparau zilnic pâine şi bere proaspătă, iar o sală de mese le îngăduia slujitorilor să se odihnească şi să mai prindă puteri.

Primul şi al doilea etaj cuprindeau dormitoare, săli de primire şi camere de baie, cel de-al treilea – odăile de lucru, iar al patrulea servea drept pod unde se păstrau arhivele şi proviziile de alimente.

Mobilele erau de un lux nemaiîntâlnit: jilțuri cu spătare înalte şi rezemătoare pentru coate, scaune joase din lemn prețios, scaune pliante împodobite cu motive vegetale, mese dreptunghiulare, gheridoane, cufere pentru îmbrăcăminte şi o sumedenie de perne garnisite cu broderii. Tapiserii din pânză de în colorată în verde, roşu şi albastru acopereau pereții.

— Să prânzim, hotărî Doamna Zeke.

Doi slujitori dădură fuga şi înşirară pe masă talere din alabastru încărcate de bucate şi turnară vin roşu în cupe de sticlă.

— Aveți aici carne de gâscă fiartă pe-ndelete în grăsime din cea mai fină, arătă Mai-marele slujitorilor. Apoi urmează ouă de prepeliță întărite în apă fiartă şi sărată. Bucătarul le-a adăugat ceapă tocată şi unt. Îngăduiți-mi să vă urez poftă bună.

— Îmi place să mănânc uşor, spuse Zeke. Dacă stomacul mistuie într-una, îți încetineşte munca, iar eu am o sumedenie de treburi de rezolvat. Vinul acesta nu ți se suie la cap, întrucât n-are

în el nici miere şi nici mirodenii. E vechi de douăzeci de ani, delicat şi îţi limpezeşte mintea.

Kel gustă din îmbietoarea licoare. Merita toate laudele aduse de grecoaică.

— Nu există ţară mai minunată ca Egiptul, începu Doamna Zeke. Dacă ai vedea feţele grecilor care debarcă la Naukratis! Nu suferă gândul că o femeie e liberă să se mărite după bunul ei plac, să se despartă de soţ, să se bucure de bunurile proprii şi să le lase moştenire cui pofteşte, să meargă singură la piaţă, să se îndeletnicească chiar şi cu negoţul şi să-şi conducă singură treburile! Se simt jigniţi până în străfundurile mândriei lor prosteşti de bărbat. Şi sunt încântată să-i văd pe înfumuraţii ăştia devenind mercenari în slujba faraonului şi veghind la independenţa Egiptului şi a egiptenilor!

— Aşadar nu sunteţi măritată, îndrăzni Kel să-și dea cu presupusul.

— Spre marea mea fericire, sunt despărţită de soţ! îndată ce-am sosit la Naukratis m-am căsătorit cu un stăpân de corăbii, de fel din Milet. Şi l-am prins că era să se culce cu o slujitoare. Ne-am despărţit neîntârziat, iar judecătorii mi-au dat dreptate şi am căpătat o sumă frumuşică, de care m-am folosit ca să încep negoţul. Pe scurt, am dobândit libertatea şi bogăţia! Am avut câteva idei bune, am muncit mult şi strădaniile au dat roade. Negustorii egipteni mă respectă,

aduc din străinătate mărfuri de soi şi cumpăr pământuri, plătindu-i corect pe cei care mă slujesc. Astăzi am câteva case în Naukratis, şi demnitarii oraşului se bucură dacă se numără printre invitații mei. Tu însă pari stingherit!

— Nu merit o aşa onoare.

— Lasă-mă pe mine să judec. Îmi stârneşti curiozitatea, tinere, căci nu pari un om oarecare. Cine eşti de fapt şi ce cauți la Naukratis?

Să găsească o portiță de scăpare sau să dezvăluie o parte din adevăr, oricare ar fi urmările? Vicleană ca un şarpe, Doamna Zeke nu era femeia care să se arate mărinimoasă pe degeaba.

Kel n-avea de ales. Străin de acest oraş atât de aparte, ba chiar neprietenos, tânărul se încumetă să se arunce cu capul înainte fără a şti ce-l aşteaptă.

— Sunt un scrib tălmaci, de fel din Sais şi caut doi bărbați adăpostiți aici. Unul este colegul meu Demos, celălalt e Îndărătnicu', un lăptar dornic să intre în armată ca mercenar.

Zeke părea uimită.

— De ce foloseşti cuvântul „adăpostiți”?

— Amândoi sunt amestecați în nişte omoruri şi bănuiesc eu că se ascund în Naukratis.

— Omoruri! Sunt chiar făptaşi sau doar nevinovați aflați în primejdie?

— Sincer vorbind, nu ştiu. Tocmai de aceea trebuie să-i găsesc şi să capăt de la ei unele

lămuriri.

— Iar tu eşti socotit căpetenia lor? întrebă Zeke cu subînțeles.

— Mă acuză pe nedrept.

— Cum te cheamă?

— Kel.

Femeia nu se clinti. Scribul pricepu că uciderea tălmacilor era încă ținută secret, iar Naukratisul nu prinsese de veste.

Însă pentru cât timp de acum înainte?

— Demos şi Îndărătnicu', repetă Zeke, apăsând pe fiecare silabă. Precis le vrei binele?

— Demos e prietenul meu! se indignă scribul. Cât despre lăptar, îmi plăcea să flecăresc uneori cu el şi îl socoteam un om de ispravă. Dacă au fugit, poate că au ştiință despre unele lucruri ce mi-ar îngădui să-mi dovedesc nevinovăția.

— Omoruri, spui tu. Cine le-au căzut victime?

— Scribii tălmaci. Şi aş zice mai degrabă că e o problemă ce priveşte însuşi statul. Nimeni n-ar avea nimic de câştigat dacă se amestecă.

— Bine că m-ai prevenit! Ar trebui să dau de ştire gărzilor.

— Întocmai.

Pe chipul Doamnei Zeke se ivi un zâmbet ciudat.

— Greşit, tinere! în primul rând, eu nu sunt o iscoadă. În al doilea rând, pregătirea ta de scrib tălmaci îmi va fi nespus de folositoare. De vreme ce citeşti în greacă şi în egipteană, vei desluşi cu uşurință documentele administrației şi te vei

descurca în ele mult mai iute decât secretarul meu. Căci tu, tu ai nevoie de ajutorul meu şi eşti încolțit.

— Ați putea să dați de urma lui Demos şi a îndărătnicului?

— Dacă se ascund în Naukratis, n-or să-mi scape. Uite ce propunere am, o primeşti sau nu: îți ofer casă şi masă, tu vei lucra pentru mine, ascultând de poruncile mele, iar eu îți voi face rost de informațiile care-ți trebuie. Dacă refuzi, vei părăsi neîntârziat Naukratisul.

— Rămân, hotărî Kel.

32

Două dintre sanctuarele de pe domeniul sacru al zeiței Neit erau consacrate țesutului pânzelor întrebuințate la celebrarea sărbătorilor şi a ritualurilor. Urcând pas cu pas treptele ierarhiei şi deprinzând pe-ndelete meseria, Mai marea cântărețelor şi țesătoarelor nu avea cum să se lase păcălită de vreo țesătoare mai leneşă.

Dar întrucât niciuna nu punea la îndoială numirea ei şi toate se bucurau că scăpaseră de cele mai grele răspunderi, preotesele munceau cu tragere de inimă. Cea mai bătrână dintre ele îi prezentă lui Nitis veşmintele de în isprăvite în ajun şi bandajele pentru mumificarea unui crocodil sacru. Acestea aduceau fericire sufletului său şi-i îngăduiau să treacă porțile paradisurilor cereşti.

— A sosit ora să țesem ochiul lui Horus, grăi Nitis.

În acelaşi timp soare şi lună, lumină a zilei şi a nopții, ochiul se întrupa într-o pânză albă şi sclipitoare, de o finețe neasemuită. Cu mână sigură, Nitis modelă primul mănunchi de fire de în, în vreme ce ajutoarele ei rulau mănunchiurile ca să formeze o îmbinare răsucită. Apoi începu să răsune cântecul fuselor.

Ochiul astfel țesut avea să fie giulgiul lui Osiris, veşmântul învierii trupului său de lumină ce strălucea dincolo de moarte. Puține țesătoare erau inițiate în marile mistere, dar îşi dădeau seama cu toatele că împlineau un ritual de cea mai mare importanță. Făurind această ofrandă, căutând să atingă desăvârşirea, luau parte la nemurirea divină.

În privința Surorilor sale, Nitis se linişti: munca se desfăşura în deplină armonie. Niciuna nu încerca s-o întreacă pe cealaltă, fiecare se străduia să lucreze fără greşeală şi să-şi dovedească harurile. Puterea lui Neit le călăuzea inimile.

La căderea nopții, atelierele se închiseră. Sora care rămăsese de pază verifică zăvoarele, iar preotesele se împrăştiară.

Pe când Nitis se îndrepta spre odăile sale, Menk o opri.

— Sunteți mulțumită de această primă zi de muncă anevoioasă?

— Țesătoarele s-au arătat vrednice de îndatoririle lor sacre.
— Asta pentru că ştiți să le domoliți chiar şi pe cele mai îndărătnice!
— Pun o astfel de minune pe seama magiei ochiului lui Horus. În el se adună ceea ce s-a risipit.
— Nu nesocotiți farmecul pe care-l aveți, o sfătui orânduitorul sărbătorilor din Sais. Numindu-vă Mai-marea cântărețelor şi țesătoarelor, marele preot nu s-a înşelat.
— Voi încerca să nu-l dezamăgesc.
— Ca să asiguri bunul mers al treburilor într-un sanctuar atât de mare, te loveşti de multe greutăți, zise Menk. Dimineață de dimineață toți preoții şi toate preotesele trebuie să se purifice după cum ne impune Legea templului, şi nu după cum îl taie pe flecare capul. Trebuie să avem destule veşminte de în şi sandale, să curățăm bazinele şi să le umplem des cu apă proaspătă, să nu uităm niciun obiect şi să ne gândim la bunăstarea divinităților din capele. Şi nu mai pomenesc de sărbători!
— V-ați pierdut curajul?
— Nicidecum, dar mi-ar plăcea să discutăm despre nenumăratele sarcini care ne revin. În doi, munca noastră ar fi mai spornică.
— Dar nu hotărăşte Legea în ce împrejurări putem lucra împreună? se miră Nitis.
— Legea nu ne opreşte de la întâlniri mai

puțin… serioase. Oricum, să nu vă încredeți în unii scribi şi unii demnitari, care nu se sinchisesc decât de slujbele lor şi care nu visează decât să se îmbogățească. Ei caută să vă câştige bunăvoința şi să vă întindă capcane.

— Vă mulțumesc pentru prețioasele voastre povețe, Menk. Am să le tin minte.

— Să nu şovăiți niciodată să-mi cereți sfatul. Cunosc toți demnitarii şi nu-mi scapă nimic din ceea ce se unelteşte în Sais.

— În afară de cumplita ucidere a tălmacilor, se pare.

— Să nu mai vorbim despre această grozăvie! îi ceru orânduitorul sărbătorilor, supărat.

— E cam greu să nu te gândeşti la aşa ceva.

— Nenorocirea cu pricina nu ne priveşte pe niciunul dintre noi. Gărzile îşi vor face datoria, ucigaşul va fi arestat şi osândit. Grație purtărilor reținute de care au dat dovadă apropiații regelui, oraşul nu clocoteşte de zvonuri îngrijorătoare şi fără temei.

— Şi dacă se încearcă ascunderea adevărului?

— Problema asta ne depăşeşte, Nitis. Statul trebuie s-o rezolve. Vă rog, ascultați de glasul rațiunii şi nu faceți mai mult decât vă cere datoria față de templu.

— Dar nici n-aveam de gând.

— M-ați liniştit! Când luăm masa împreună?

— Nu în viitorul apropiat, căci mă aşteaptă o muncă zdrobitoare. Trebuie să cercetez

numeroase arhive ca să reformulez anumite ritualuri şi să le redau vigoarea din vremea Vechiului Regat.

— Plăcută sarcină, recunoscu Menk, dar nu uitați să vă bucurați de viață. Vechile documente nu pot aduce omagiul cuvenit frumuseții voastre.

— Vă urez noapte bună, Menk.

— La fel, Nitis.

Orânduitorul sărbătorilor din Sais se îndepărtă.

Nedumerită, tânăra nu reuşea să-şi facă o părere. Menk încerca s-o cucerească, sau o amenința în cuvinte meşteşugite? Participa într-o măsură sau alta la complot? Cunoscând întregul Sais, avea intrare liberă în palat şi păstra legături strânse cu oamenii stăpânirii. Se bucura de un renume fără pată şi-şi câştigase o sumedenie de prieteni.

Nitis căuta prin papirusurile cu scrieri de matematică din Casa Vieții, nădăjduind să găsească în ele ceva care s-o ajute la desluşirea documentului criptat. Într-adevăr, în anumite epoci, jocul semnelor folosise la ascunderea înțelesului unor texte despre natura zeilor.

Sarcina se anunța îndelungată şi grea şi poate că tânăra femeie nu o va scoate la capăt. La rândul său, Kel îşi primejduia viața la Naukratis. Cunoaşterea limbii grecilor îi oferea un sprijin însemnat, desigur, dar Demos şi Îndărătnicu' nu-i vor întinde o capcană în care să-şi găsească sfârşitul?

Închipuindu-şi că tânărul scrib ar dispărea, Nitis fu cuprinsă de tulburare: să nu-l mai vadă, să nu-l mai asculte, să nu-i mai împărtăşească temerile şi speranțele... Nemaifiind în stare să lucreze, rulă încetişor papirusul şi-l aşeză pe raft.

— Pari abătută, se auzi vocea marelui preot Wahibre.

Nitis tresări.

— Ah! Aici erați?

— Am venit după tine ca să-ți prezint un om ciudat, un grec pornit în căutarea cunoştințelor pe care nu le-a aflat în țara sa. Doreşte să stea de vorbă cu noi şi mi-ar plăcea să-mi spui ce părere ai în privința sincerității sale.

— Cum îl cheamă?

— Pitagora.

33

Cu fruntea înaltă şi chipul grav, înveşmântat într-o tunică albă, lungă, Pitagora[22] se înclină în fața marelui preot şi a lui Nitis.

— Mulțumesc că m-ați primit. Vin de la palatul faraonului Amasis, care a stat îndelung de vorbă cu mine ca să afle dacă am dat ascultare întru totul poruncilor sale. De fapt, am fost la

---

[22] Doi scriitori ai Antichității, inițiați în mistere, Porphyrios (233-304) şi Iamblichos (250-330), au scris câte o „Viață a lui Pitagora" în care relatează despre lunga şedere a acestuia în Egipt şi despre întâlnirile pe care le-a avut cu înțelepții şi savanții de aici.

Heliopolis, cetatea sacră a lui Ra, zeul luminii divine, apoi la Memphis, oraşul lui Ptah, stăpânul Cuvântului şi-al meşteşugurilor.

— Aţi fost supus anumitor încercări? întrebă Wahibre.

— În moduri dintre cele mai aspre, dar nu-mi pare rău.

— Voi, grecii, aţi rămas nişte copii! în templele voastre nu întâlneşti bătrâni şi nu ţineţi seama de adevărata Tradiţie. De aceea filosofia voastră se reduce la o înşiruire de cuvinte sforăitoare. Nimic mai mult.

— Recunosc asta, mare preot, şi am priceput, ca şi alţi compatrioţi de-ai mei, că Egiptul e patria înţelepciunii. Multă vreme am fost respins şi sfătuit să mă întorc acasă. Doar răbdarea şi stăruinţa mi-au îngăduit să-i conving pe preoţi de sinceritatea căutărilor mele. Aici, şi nicăieri altundeva, poţi să deprinzi învăţătura sufletului şi să deosebeşti cunoaşterea de ştiinţă, punând-o pe cea de a doua în slujba celei dintâi.

— Ce-aţi învăţat la Heliopolis şi la Memphis?

— Geometria, astronomia şi căile simbolice care duc la înţelegerea misterelor. Fără grabă şi fără a rătăci pe căi lăturalnice, spiritul meu a desluşit puterea zeilor în timpul mai multor ritualuri de iniţiere.

— Aţi văzut salcâmul? întrebă Nitis.

— Sunt fiu al Văduvei şi însoţitor al lui Osiris, Făptura neîncetat renăscută, răspunse corect

Pitagora.
— Ați străbătut deja un drum lung, recunoscu marele preot.
— Am fost, de asemenea, şi la Theba, unde Divina Adoratoare, după ce m-a supus pe îndelete la diferite încercări, m-a inițiat în misterele lui Isis şi Osiris.
— Un bărbat care dă ascultare unei femei, observă Nitis. Nu-i neplăcut pentru un grec?
— Şi în privința aceasta avem multe de învățat! Când mă voi întoarce în Grecia ca să întemeiez o comunitate de inițiați, voi deschide poarta şi femeilor, care vor putea ajunge la cunoaşterea misterelor la fel ca în Egipt. Dacă li se refuză treptele înalte ale vieții spirituale, lumea va fi osândită la sălbăticie şi haos. De altfel, tocmai o femeie, Doamna Zeke din Naukratis, mi-a înlesnit împlinirea multor planuri. Prețuieşte libertatea de care se bucură în Egipt şi vrea s-o vadă răspândită pretutindeni.
— Vasăzică ați hotărât să întemeiați un Ordin inițiatic în Grecia ca să transmiteți învățătura tainică a Egiptului, aşa cum ați înțeles-o, grăi Wahibre.
— Mi se pare o sarcină de căpătâi. Fireşte, aş putea să rămân aici şi să înaintez pe calea cunoaşterii până în clipa morții mele. Dar asta n-ar însemna că-mi pasă doar de mine? O pornire din străfundul inimii mă îndeamnă să dezvălui grecilor comorile pe care le-am întrezărit în

templele voastre şi să le înalț astfel sufletele. Grecii trebuie să vădească un respect mai adânc pentru zei şi pentru legea lui Maat, să-şi țină cuvântul dat, să păstreze armonia şi o dreaptă măsură în toate, urmând ritualurile care le vor îngădui să atingă insula preafericiților, şi anume soarele şi luna, care alcătuiesc împreună Ochiul lui Horus.

— Ce credeți că e mai important? îl întrebă Wahibre.

— Numărul, răspunse Pitagora. Fiecare ființă îl are pe al său şi cunoaşterea lui duce la înțelepciune. Unitate şi multiplicitate în acelaşi timp, Numărul conține forțele dătătoare de viață. Iar noi trebuie să le descoperim pentru a înțelege universul a cărui imagine măruntă suntem. Cerul cu stelele sale fixe, sălaşul divinității unde trăiesc sufletele eliberate ale celor Drepți, nu e sorgintea şi totodată țelul nostru?

— Ce aşteptați de la mine, Pitagora?

— Ca să-mi întemeiez Ordinul am nevoie de încuviințarea tuturor preoților care mi-au împărtăşit învățătura lor şi care mă socotesc vrednic s-o transmit mai departe. Dacă mă refuzați, voi fi silit să renunț la planul meu.

— Şi vă veți da bătut?

— Mă voi strădui să vă conving, întrucât cred în importanța misiunii mele.

— Am să fac aidoma colegilor mei, hotărî Wahibre: vă voi pune la încercare. Nitis, Mai-

marea cântăreţelor şi ţesătoarea lui Neit, o să vă conducă mâine-dimineaţă la unul dintre cei mai de vază ritualişti ai noştri. El o să vă dea câteva sarcini de îndeplinit. Apoi o să ne întâlnim iar.

Pitagora se înclină din nou şi se întoarse la palatul regal unde locuia.

— Un bărbat învăţat şi hotărât, socoti Nitis.

— Dar totuşi un grec, adăugă marele preot, şi un protejat al regelui Amasis.

— Îl bănuiţi că ar fi o iscoadă trimisă să ne observe mişcările?

— Tot ce se poate. Curiozitatea lui mi se pare fără margini şi e înzestrat cu o minte ascuţită.

— Divina Adoratoare l-a iniţiat în misterele osiriene, îi aminti Nitis. E renumită pentru severitatea ei pilduitoare! Niciun om, cu oricâtă iscusinţă s-ar preface, n-ar reuşi s-o păcălească.

— Argumentul nu-i lipsit de greutate, recunoscu Wahibre. Totuşi, să rămânem prudenţi.

— Dacă Pitagora e înzestrat pentru matematică şi geometrie, n-ar putea să ne ajute la descifrarea documentului criptat?

— Să nu ne pripim, Nitis! înainte de a-i arăta un document aşa primejdios, să ne încredinţăm de sinceritatea lui deplină.

— Din păcate, timpul ne zoreşte.

— Îmi dau seama, dar un pas greşit ne-ar duce la dezastru, iar Kel ar fi pierdut.

— Mă întorc în Casa Vieţii, spuse Nitis. Există

sumedenie de papirusuri cu scrieri de matematică şi am găsit amănunte vrednice de atenție.

— Nu uita să dormi, o povățui marele preot. Datoriile pe care ți le impune rangul nu sunt uşoare şi pentru ele o să ai nevoie de toată forța.

34

Purtând pe cap o perucă după vechea modă şi la gât un pandantiv înfățișând-o pe Maat, zeița dreptății[23], judecătorul Gem conducea tribunalul care se ținea în fața monumentalei porți a templului zeiței Neit. Nefăcând nicio deosebire între un înalt demnitar şi slujitorul lui, sau între o slujitoare şi stăpâna sa, el ascultă diferite plângeri care nu-şi găsiseră până atunci rezolvarea. Sfatul satului se îngrijea de cea mai mare parte a neînțelegerilor, iar la judecătorii din oraşul învecinat ajungeau pricinile cele mai grele. Dacă hotărârea îi nemulțumea, şi păgubiții, şi învinuiții mergeau înaintea marelui judecător.

Atingând figura zeiței Maat, Gem arătă că procesele puteau să înceapă. Treizeci de judecători îi ascultară pe scribii care citeau plângerile amănunțite, încheiate prin cererea de daune şi răspunsurile apărătorilor. Având în

---

[23] Reprezentată în poziție şezândă, zeița poartă pe cap o pană ce îngăduie păsărilor să se ghideze.

vedere ițele încurcate ale unei gâlcevi între nişte moştenitori, se ascultă în continuare respingerea acestor argumente şi ultimele vorbe ale acuzatorilor[24].

Gem ar fi putut să cheme cele două părți împricinate, dar documentele arătau limpede adevărul. Aşa că aşeză figura lui Maat pe dosarul celor care depuseseră plângerea. O mamă îşi dezmoştenise copiii, nerecunoscători şi necinstiți, în folosul unei slujitoare curajoase, pe care cohorta urmaşilor încerca s-o ponegrească. Întrucât merseseră până într-acolo încât falsificaseră un document, ei aveau să fie condamnați la plata unor daune usturătoare.

Odată dreptatea împlinită în numele lui Maat şi al faraonului, Gem se înapoie în odaia sa de lucru, unde îl aşteptau ultimele rapoarte ale gărzilor, privitoare la Kel.

Ucigaşului fugar încă nu i se dăduse de urmă.

Totuşi, iscoadele stăteau la pândă, iar forțele de ordine nu-şi crutau puterile.

Negreşit Kel părăsise Saisul.

Asta dacă nu cumva se ascundea înăuntrul zidurilor sacre ale domeniului zeiței Neit… însă templul fusese răscolit de la un capăt la altul, iar

---

[24] „Astfel, scrie Diodor din Sicilia, se pledează în toate procesele la egipteni, care sunt de părere că avocații nu fac decât să îngreuneze cauzele prin discursurile lor şi că arta oratorului, farmecul acțiunii şi lacrimile acuzaților îl determină pe judecător să treacă adesea cu vederea legea şi adevărul.”

judecătorul nu putea să se îndoiască de cuvântul marelui preot.

Ca atare, trebuiau prevenite toate oraşele din Deltă. Bucurându-se de sprijinul unor complici, scribul se ascundea oare pe undeva, prin vreun sat? Şi dacă el era căpetenia unui grup de tâlhari, aceştia nu-l ajutaseră deja să părăsească Egiptul?

Henat, căpetenia iscoadelor, cunoştea, pesemne, răspunsul la aceste întrebări! însă, în ciuda faptului că faraonul le ceruse membrilor marelui sfat să lucreze împreună, Henat păstra tăcerea.

— Ce facem cu numitul Bebon? întrebă un slujbaş.

— Aduceți-l la mine.

Judecătorul aruncă o privire spre dosarul actorului ambulant. Era gol. Şi gărzile nu încetau să aresteze tot felul de oameni a căror singură vină era că semănau cu Kel!

Împovărat de atâtea dosare fără rost, Gem hotărî să scape măcar de acesta.

Palid, lipsit de vlagă, voinicul nu părea deloc gata s-o facă pe viteazul.

— Aşadar, Bebon, te-ai mai gândit?

— La ce?

— N-ai nimic să-mi spui despre scribul Kel?

— Eu? Chiar nimic. As vrea doar să ies din închisoare şi să mă apuc din nou de îndeletnicirile mele.

— Plănuieşti vreo călătorie?
— Asta mi-e meseria!
— Să nu mărturiseşti întregul adevărul ar fi un mare păcat.
— Tocmai de-aia v-am şi spus tot.
— Gărzile s-au purtat grosolan cu tine când te-au arestat. Vrei să depui plângere împotriva lor?
Bebon se holba la judecător.
— Plângerea va fi primită, îl lămuri Gem. Ca om nevinovat, te bucuri de acest drept.
— Am avut şi aşa destule necazuri!
— Cum doreşti.
— Mă... mă eliberați?
— Nu s-a găsit nicio dovadă contra ta.
— Există totuşi dreptate în țara asta!
Bebon primi o pâine rotundă proaspătă, un burduf plin cu apă, o pereche de sandale noi şi, de cum păşi afară din clădirea judecătoriei, salută soarele şi cerul albastru.
Primul loc spre care se îndreptă era o tavernă. În sfârşit, se putea desfăta cu o bere tare, neapărat trebuincioasă ca să-şi limpezească gândurile.
Cum să-l găsească pe Kel, al cărui singur prieten era? Unde se adăpostise scribul? Părea să existe o cale, dar atât de nesigură...
Ridicându-se de la masă, Bebon se simți privit.
Ieşi din tavernă, merse la întâmplare pe străzi, schimbă de câteva ori direcția, străbătu o piață, se întinse la vorbă cu negustorii şi trase cu

ochiul spre cel care-l urmărea.

Vasăzică eliberarea sa nu era decât o păcăleală! Bănuindu-l de complicitate, judecătorul Gem spera ca actorul să-i conducă până la prietenul său Kel.

Fugind de iscoadă, Bebon şi-ar fi dovedit vinovăția. Aşa că îşi luă o cameră la cel de-al doilea etaj al unui han dintr-un cartier mărginaş, unde trăgeau mai ales vânzătorii ambulanți. De-abia intrat în cameră, se cățără pe acoperiş şi-l văzu pe urmăritorul său nevoit să aştepte mult şi bine în apropierea clădirii. Sărind de pe o terasă pe alta, Bebon ajunse într-un cartier înțesat de lume, apoi o luă pe o străduță ce ducea la templul lui Neit.

Nitis, preoteasa pe care o întâlnise Kel la banchetul dinaintea uciderii tălmacilor, ştia poate mai multe despre asta.

Şi va vorbi, de bunăvoie sau cu forța.

Potrivit scrisorii pe care tocmai i-o adusese un mesager, Nitis trebuia să meargă grabnic la vechea ei casă ca să rezolve o problemă ce nu suferea amânare. Deşi nu-şi mai vedea capul de treburi, hotărî să pornească numaidecât într-acolo.

De-abia trecu pragul, că o mână puternică îi astupă gura.

— Să nu strigi! Şi mai ales nu încerca să fugi.

Uşa se închise în urma tinerei, iar atacatorul o târî până-n odaie.

— Mă cheamă Bebon şi sunt singurul prieten al scribului Kel. Sau îmi răspunzi la întrebări, sau te strâng de gât.

— Întreabă-mă.

— Mai-mare peste cântăreţele şi ţesătoarele lui Neit… a fost uşor să te găsesc! Preotesele pure nu vorbesc decât despre numirea ta şi despre viitorul strălucit care te aşteaptă! Recunoşti că-l ştii pe Kel?

— Recunosc.

— Şi l-ai ademenit într-o capcană, la banchet!

— Nu sunt răspunzătoare pentru asemenea netrebnicie.

— Dovedeşte-o!

— Eşti prietenul lui Kel, sau vreo iscoadă de-a gărzilor?

Bebon izbucni în râs.

— Eu – iscoadă a gărzilor! Asta e într-adevăr ceva neobişnuit. E ca şi cum m-ai acuza că sunt căsătorit şi cap de familie!

Sinceritatea actorului părea mai presus de orice îndoială.

— Cred în nevinovăţia lui Kel, grăi Nitis, şi l-am ajutat să se ascundă.

Bebon scoase un oftat de uşurare.

— O aliată… zeii fie lăudaţi! Unde se află acum?

— A plecat la Naukratis. Dacă Demos şi Îndărătnicu', amestecaţi fără îndoială în uciderea tălmacilor, s-au adăpostit în oraşul grecesc, Kel o să-i găsească şi o să le vorbească.

— Dar dacă sunt vinovați, îl vor omorî!

— N-am reuşit să-l fac să se răzgândească, zise cu amărăciune Nitis, căci nu vedea altă cale de ieşire. În ochii cârmuirii, Kel e un ucigaş fugar.

— Am să-i dau o mână de ajutor, făgădui Bebon.

Apoi îşi luă un aer ruşinat.

— Iertați-mi purtările grosolane, dar vă credeam complice cu ucigaşii.

Nitis zâmbi.

— Şi eu as fi făcut la fel.

— Sprijinindu-l pe Kel, v-ați putea atrage mari necazuri!

— Datoria unei preotese nu e să caute adevărul şi să lupte împotriva minciunii?

— A fost o bucurie să vă întâlnesc.

— Aduceți-l înapoi teafăr pe Kel. Împreună vorn izbuti să-i dovedim nevinovăția.

35

Într-o singură zi, Kel făcuse mai multă treabă decât cei trei secretari ai Doamnei Zeke într-o săptămână. O sumedenie de probleme legate de administrație fuseseră rezolvate. Pământurile trebuiau folosite mai bine pentru a aduce câştiguri mai mari.

— Nemaipomenit, recunoscu frumoasa femeie. Nu m-am înşelat. Îți mai rămân şi alte registre de cercetat, dar eu am să-mi țin cuvântul. Întrucât ai lucrat cu spor, meriți să te întâlneşti cu un om important, care îți va oferi câteva informații

prețioase. Dar cu o condiție: n-o să discute cu tine decât dacă sunt şi eu de față.

— Când?

— Chiar la noapte.

Căpetenia mercenarilor din Naukratis o sorbea din ochi pe Zeke.

— Îți prezint un prieten, spuse ea. Are nevoie de ajutorul tău.

— Sper să nu-mi ceară să încalc legea.

— Mă pun chezaş pentru el. Poți să-i răspunzi fără ocolişuri. Iar această întrevedere n-a avut loc niciodată.

— Ce doreşte să afle acest prieten necunoscut?

— Ați recrutat de curând un tânăr tălmaci grec pe nume Demos? întrebă Kel.

Căpetenia îşi răsfoi registrele.

— Nu.

— Dacă i s-ar fi încredințat o slujbă în administrație, ați fi ştiut, nu?

— Bineînțeles.

— Dar un bărbat mai vârstnic, Îndărătnicu'?

Căpetenia mercenarilor ridică din sprâncene.

— Un fost ofițer devenit lăptar la Sais?

— Întocmai.

— A fost primit săptămâna trecută în rândurile armatei.

— Aş dori să-i vorbesc!

— Cu neputință.

— Țin neapărat.

— La primul antrenament, Îndărătnicu' a fost

victima unei întâmplări nefericite care l-a costat viața.

— Cunoaşteți cum s-au petrecut lucrurile?

— A alunecat pe pământul umed şi a căzut în lancea soldatului cu care se lupta. Uneori în timpul acestui soi de exerciții mai pierdem oameni. E prețul pe care-l plătim pentru a forma mercenari, nu femeiuşti.

Kel nu izbutea să-şi adune gândurile.

Cu siguranță Îndărătnicu' fusese înlăturat în urma unui ordin. Firul acesta întrerupându-se aici, mai rămânea cel ce ducea la Demos. De vreme ce grecul se ascundea în continuare, spre deosebire de fostul lăptar, un complice prea bătător la ochi, însemna că este nevinovat. Dar cum să-l găsească?

Brusc, lui Kel îi căzu privirea pe un document surprinzător.

Nevenindu-i a crede ce scria în el, se întrebă dacă mai înțelegea greceşte. Dar când îl citi a doua oară, orice îndoială se risipi.

Tocmai atunci apăru Doamna Zeke purtând un colier lat din opt şiraguri de cornalină şi faianță, cercei de forma unor flori de lotus şi o cingătoare alcătuită din plăci de aur legate între ele prin cinci rânduri de mărgele din faianță. Asemenea bijuterii prețuiau o avere!

Dar farmecul femeii nu-l mişcă pe Kel.

Scribul înşfăcă textul și-l flutură.

— Nu-mi vine a crede!

— De ce atâta indignare?
— Aveți de gând să cumpărați... oameni?
— În Grecia îi numim sclavi, iar statul îngăduie un astfel de negoț.
— În Egipt, legea lui Maat îl interzice cu desăvârşire.
— Egiptul trebuie să țină pasul cu vremurile, tinere scrib, şi să priceapă că sclavia se numără printre forțele ce împing țara spre bunăstare.
— Cu prețul ăsta, mai bine să ne lăsăm păgubaşi! Niciun faraon nu va încuviința o atare mârşăvie.
— Visezi, băiete. Cu cât populația va spori, cu atât negoțul îşi va impune legile sale. Iar ele vor mătura din calea lor străvechiul vostru mod de gândire, oricât de frumos ar fi el. În cetățile noastre democratice găseşti mai mulți sclavi decât oameni liberi. Nu va trece mult şi întreaga lume va face întocmai ca noi.
— Îngăduiți-mi să-mi părăsesc slujba, Doamnă Zeke.
— Nici nu încape vorbă! Unde să te duci? Aici eşti în siguranță şi poți să-ți vezi mai departe de căutările tale.
Zâmbetul ispititor al femeii nu-l cuceri pe Kel. Stăpânindu-şi furia, mută o nouă piesă pe tabla primejdiosului joc care-l punea față în față cu grecoaica.
— Nu mai doresc să mă îngrijesc de dosarele ce privesc într-o măsură sau alta răspândirea

sclaviei în Naukratis.

— Am înțeles şi-ți voi respecta părerile învechite, în speranța că mintea ți se va deschide spre noile idei.

— O să mă ajutați, totuşi, să-l găsesc pe Demos?

— Dacă se ascunde în oraş, am să-l descopăr.

— Acum caut şi altceva, mărturisi tânărul. O comoară neprețuită.

Zeke deveni curioasă.

— Despre ce e vorba?

— Ştiți cum a luat regele Amasis puterea?

— Prin forța armelor. Oamenii săi i-au aşezat pe cap un coif ce ținea loc de coroană. După un război între susținătorii şi potrivnicii săi, Amasis s-a descotorosit de regele aflat pe tron, Apries, apoi s-a impus ca faraon poporului şi demnitarilor.

— Prețioasa relicvă a dispărut. Faimosul coif, păstrat la palat, a fost furat, şi sunt convins că fărădelegea asta are legătură cu uciderea colegilor mei.

— Cu alte cuvinte, zise Zeke, cineva se pregăteşte să urce pe tron.

— Dacă îi duc faraonului coiful, arătă Kel, el o să-mi recunoască nevinovăția.

— Negreşit, murmură femeia, țesând deja în minte un alt plan.

Se va folosi de tânărul scrib ca să pună mâna pe comoară, fără să-i îngăduie apoi să se bucure de ea.

Doar ea, Zeke, avea destulă isteţime şi voinţă pentru a se tocmi cu un monarh şi a căpăta de la el onoruri şi avuţii. Respectată şi nemăsurat de bogată, Zeke ar deveni una dintre cele mai de vază persoane de la curte şi ar propune nenumărate schimbări pe care un rege îndrăgostit de cultura greacă le-ar încuviinţa.

Adevărata carieră a Doamnei Zeke începea.

36

Amasis dormise prost. Soţia lui îl îmbărbătă şi-l rugă să-i primească pe solii negustorilor din diferite oraşe greceşti, dornici să-şi întărească legăturile cu Egiptul. Deşi ura soiul acesta de corvezi, monarhul recunoscu în cele din urmă că regina avea dreptate. Să-l vezi pe faraon reprezenta o onoare nemăsurată, iar o astfel de favoare aducea mari foloase negoţului.

Odată audienţele încheiate, Amasis îl primi pe Menk, orânduitorul sărbătorilor din Sais. Monarhul se bizuia pe acest slujitor devotat pentru a-l supraveghea pe marele preot şi a se asigura că lucrările de construire şi de reparare a templelor, atât în Egiptul de Jos, cât şi în Egiptul de Sus, continuau neabătute.

— Marele nostru plan prinde viaţă, Menk?

— Insula Philae se va îmbogăţi cu un splendid sanctuar închinat lui Isis, Majestate! Zeiţa va găsi pe placul său acest loc singuratic şi minunat, unde până acum nu s-a clădit nimic.

— Să nu uităm niciodată de marea magiciană, îl sfătui Amasis. Nu păstrează ea adevăratul nume al lui Ra, lumina divină şi taina puterii creatoare? Philae va rămâne una dintre cele mai mărețe înfăptuiri ale domniei mele. Încredințează-te de bunul mers al lucrărilor.

— Voi veghea asupra lor, Majestate.

— Dar locaşul meu de veci, aflat în incinta sacră a lui Neit, e gata?

— Meşterii v-au ascultat poruncile. Marea sală cu cele două mari uşi ale sale, în spatele cărora se găseşte sarcofagul, e o minunăție. Iar până la ea se ajunge trecând pe sub un portic sprijinit pe coloane ale căror capiteluri au forma unor frunze de palmier.

Mormintele suveranilor celei de-a XXVI-a dinastii dădeau într-o curte situată înaintea sălii hipostile a vechii capele a lui Neit, iar mormântul lui Amasis nu se abătea de la regulă. Se aşeza astfel sub protecția misterioasei zeițe, care în fiecare clipă zămislea iar lumea, grație celor şapte cuvinte.

— Marele preot se îngrijeşte de locaşul meu de veci?

— Cu neobosită atenție, Majestate! A izgonit doi sculptori pe care-i socotea lipsiți de har şi a ales el însuşi formulele de slăvire gravate în piatră şi menite să chezăşuiască supraviețuirea sufletului vostru.

— N-a rostit vreo vorbă de ocară în privința

cârmuirii mele?

— Nici cea mai măruntă. Om rece, neprietenos şi reținut în purtări, marele preot nu e câtuşi de puțin aplecat spre destăinuiri. Totuşi, n-am auzit să vă fi pus la îndoială autoritatea. Toate merg ca pe roate în templul lui Neit şi o să fie greu să găsim un urmaş pentru Wahibre.

— Fii cu ochii în patru şi de-aici încolo, porunci Amasis, şi dă-mi de ştire numaidecât dacă ceva neobişnuit se petrece.

Regele se întoarse în odăile sale unde se desfătă cu un vin de Bubastis, dintre cele mai alese. Podgoriile zeiței pisică, Bastet, dădeau un vin fără pereche, plăcut şi uşor. Amasis avea nevoie de acest întăritor înainte de a o primi, în cea mai deplină taină, pe căpetenia iscoadelor.

Ca preot al lui Thot, lui Henat avea să-i revină sarcina de a cinsti memoria lui Amasis după moartea regelui, dar nu era înzestrat cu harul necesar unui faraon. Cunoscându-şi lungul nasului, Henat învățase să lucreze în umbră şi se mulțumea cu slujba sa.

Dar uneori ambiția nu ieşea la iveală nestăvilită, revărsându-se aidoma unui val pustiitor, fără a ține seama de vârstă şi ranguri?

Era cu neputință să desluşeşti ce se ascunde în mintea şi sufletul acestui om cu înfățişare ştearsă, dar ale cărui merite erau lăudate de toți.

— Generalul Fanes din Halicarnas pune la cale defilarea trupelor, Majestate. Asemenea manevră

menită să-l descurajeze pe duşman va da, negreşit, roade.

— L-ai poftit şi pe Cresus?

— Căpetenia diplomației persane se află în călătorie. Însă mesagerii noştri vor reuşi să ajungă la el şi sunt sigur că prietenul nostru nu va pierde prilejul de a vedea desfăşurându-se puterea armatei egiptene.

— Şi coiful meu?

— N-am dat deocamdată de nicio urmă, dar am pus întrebări în dreapta şi-n stânga. Se pare că furtul a fost săvârşit de o slujnică, de fel din Lesbos.

— De ce o bănuieşti?

— Pentru că avea intrare liberă în palat, chiar în aripa unde se păstra relicva şi pentru că după aceea a dispărut. Dacă a plecat cu vreo corabie spre Grecia, n-o s-o mai găsim în veci.

— Dar precis s-a bucurat de ajutorul unor complici!

Henat şovăia.

— Un lucru e sigur, Majestate: niciun demnitar, niciun ofițer de rang înalt n-ar îndrăzni să-şi aşeze pe cap coiful şi să se proclame faraon. Fanes i-ar zdrobi pe răzvrătiții din rândurile armatei, iar eu pe restul.

— Totuşi furtul s-a petrecut!

— Fie în folosul vreunui smintit ce vrea să vă imite cu prețul vieții, fie în cel al unui tâlhar dornic să câştige o avere vânzându-vă coiful.

— Adică atâta zarvă pentru o nimica toată?
— Orice e cu putinţă.
— Dar ucigaşul tălmacilor?
— Din păcate, nu l-au prins încă! Uneori mă întreb dacă nu l-o fi sfâşiat un crocodil sau nu l-or fi strâns de gât niscaiva hoţi de drumul mare. Un om hăituit ca el nu supravieţuieşte multă vreme.
— Întinde căutările în toată tara.
— Până la Elephantina?
— Kel ăsta a putut să fugă spre sud!
— Mă îndoiesc, Majestate, dar voi lua neîntârziat măsurile de trebuinţă.
— Ai găsit noi tălmaci?
— Doar trei scribi îndeajuns de talentaţi mi se par vrednici de încredere. Refacerea Casei tălmacilor o să ne ia mult timp.
— Până atunci, îngrijeşte-te de scrisorile diplomatice, iar pe cele importante arată-mi-le neapărat.
Ca de obicei, căpetenia uneltitorilor îi domina pe aceştia, în ciuda primejdiilor care-i pândeau, calmul său îi liniştea. E adevărat, uciderea tălmacilor nu făcuse la început parte din plan şi uneltitorii s-ar fi putut teme că asemenea nenorocire o să-i ducă la pierzanie.
Dar soarta continua să li se arate prielnică.
— Ne aflăm încă departe de ţintă, recunoscu Mai-marele lor. Totuşi munca noastră dă roade. Iar împrejurările de acum arată că n-am greşit

descotorosindu-ne de tălmaci şi aruncând vina pe scribul Kel.

— Speram că o să fie arestat repede, se plânse unul dintre uneltitori, ceva mai neîncrezător. Dacă are papirusul criptat, devine o ameninţare serioasă pentru noi!

— Ba deloc, zise căpetenia, căci nu va putea în veci să-l descifreze.

— Să nădăjduim că Kel e mort, iar documentul distrus!

— Ţinând seama de aceste întâmplări neprevăzute, vreunul din voi se gândeşte să dea înapoi?

Însă uneltitorii rămaseră neclintiţi în hotărârea lor de a merge până la capăt.

37

La lumina câtorva lămpi cu ulei, Kel continua să cerceteze papirusul criptat întrebuinţând dialectele greceşti pe care le cunoştea.

Zadarnic.

Înaintea ochilor săi se înşirau semne egiptene ce refuzau să se unească şi să alcătuiască vreun cuvânt. Cel care născocise codul era un adevărat demon!

— Încă nu te-ai culcat? întrebă vocea ademenitoare a Doamnei Zeke, al cărei parfum îmbătător umplu camera scribului.

— Îmi place să citesc până târziu. Aţi petrecut o seară plăcută?

— Plictisitoare la culme, dar folositoare! mai-marele portului din Naukratis se lăuda în stânga şi-n dreapta că el nu-şi înşală nevasta, o fiică de ţărani, cu minte înceată şi lipsită de orice farmec. I-am dovedit că greşeşte. De acum înainte, o să se târască la picioarele mele.

— I-aţi vorbit despre Demos?

— Şi lui, şi altor demnitari, pretinzând că am nevoie de un tânăr scrib tălmaci.

— Aţi aflat ceva?

— Nimic. Prietenul tău ştie cum să se ascundă. Însă şi eu sunt încăpăţânată şi nu dau greş niciodată. Mâine o să ne întâlnim cu un ofiţer care nu va putea să-mi tăinuiască adevărul. O să ne ofere informaţii despre coif, dacă preţiosul obiect a ajuns la Naukratis. Dar ia zi-mi, tinere scrib, eşti îndrăgostit?

— Sunt silit să vă răspund?

— Ai făcut-o deja. Noapte bună.

Kel se apucă iar de muncă.

Zeke îi vizită pe meşterii aurari şi argintari ce lucrau pentru ea, iar Kel notă numărul de obiecte făurite în ultima lună. Stăpână severă, grecoaica îi răsplătea pe cei sârguincioşi şi îi alunga pe leneşi. Mulţumită de cele văzute, părăsi cartierul fierarilor şi se îndreptă spre o clădire cu două etaje, căzută în paragină.

Cu o lovitură de picior, Doamna Zeke îl trezi pe schilodul ce dormea în pragul casei. Nefericitul prinse a se văicări.

— Zeii v-au trimis aici, buna mea doamnă! Fie-vă milă, dați-mi puțină pâine!
— La brutăria mea de pe strada alăturată e nevoie de un ucenic. Munceşte şi ai să mănânci.
Temându-se să nu primească o nouă lovitură, schilodul se îndepărtă în pripă.
Kel sui în urma Doamnei Zeke scara cu trepte tocite.
La etaj se găseau câteva odăi.
— Ce faci, Aristot? Beat ca întotdeauna?
— Ca întotdeauna, scumpa mea! Beția nu-i plăcerea zeilor?
— Dacă ei seamănă cu tine, mai bine să nu crezi în nimic! Căpitanul nu te-a primit înapoi?
— Ba da, însă nu i-a picat bine când m-am înfuriat ultima dată. Şi totuşi, aveam dreptate! Ni s-a servit o bere mizerabilă pe care i-am aruncat-o în față celui ce răspundea de proviziile soldaților. Îți dai seama că am fost izgonit doar pentru atâta lucru! Un mercenar ca mine!
Bărbosul se ridică.
Judecând după statura şi muşchii săi, ar fi putut încă să lupte.
— În amintirea vechii noastre prietenii, îi zise el lui Zeke, convinge-l pe dobitocul meu de căpitan să mă primească iar! Fără mine, armata greacă se va duce de râpă.
— Lucrurile devin tot mai încurcate în ceea ce te priveşte.
— Eşti atât de fermecătoare, scumpo! Un cuvânt

de-al tău şi totul se va aranja.

— S-ar putea, recunoscu Zeke. Ce-mi oferi în schimb? Chinuit de o straşnică durere de cap, Aristot încercă să cugete.

— Un poem întru slava ta e de-ajuns?

— Mai caută.

— O noapte de dragoste…

— Urăsc vechiturile.

— Sunt sigur că ai tu vreo idee.

— Istețimea ta mă surprinde, Aristot.

Mercenarul părea cuprins de nelinişte.

— Trag nădejde că nu-ți doreşti ceva peste puterile mele.

— Doar o informație.

— Un soldat n-are voie să dezvăluie…

— Urăsc la fel de tare şi glumele proaste, i-o întoarse Zeke. Sau îmi răspunzi, sau plec. Şi te vei descurca singur cu mai-marele tău, căpitanul.

— Rămâi, dulce prietenă, rămâi!

Mercenarul îşi umflă pieptul.

— Aristot e gata să răspundă.

— Întrucât toată ziua şi toată noaptea bați tavernele din Naukratis, niciun zvon nu-ți scapă.

— Adevărat!

— Ai auzit vorbindu-se de curând despre o comoară care a sosit în oraş fără ştirea vameşilor?

Aristot făcu ochii mari de uimire.

— De unde ştii de asta?

Pe chipul lui Zeke se ivi un zâmbet plin de cruzime.

— Te ascult, viteazul meu prieten.

— De fapt, nu-i mare lucru de povestit.

— Fii mai clar!

— Bine, bine! Cunosc o fată drăguță, care nu se vinde prea scump. Un muşteriu cam amețit de băutură i-a făcut nişte mărturisiri.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu. Dar ştiu că e vorba de un muncitor din port. Împreună cu tovarăşii lui a cărat nemaipomenita comoară pe furiş, fără ca vameşii să prindă de veste. Te previn însă, scumpa mea, că pesemne e doar o născocire. Şi nu te povățuiesc să te apropii de cărăuşi. Voinicii ăştia sunt iuți la mânie şi sălbatici. N-ar şovăi să te supună la cele mai cumplite cazne.

— Prețioase sfaturi, Aristot. Altceva?

— Uită toată povestea asta şi nu-ți pune viața în primejdie degeaba. Am prea multă nevoie de tine. Cât despre căpitan… o să te-ngrijeşti de asta?

— Du-te mâine-dimineață la cazarmă.

38

— Trebuie să merg acolo singur, hotărî Kel.

— Aristot nu bate câmpii, recunoscu Zeke. Până şi mercenarii se tem de muncitorii din port. Ştiu să se lupte şi nu şovăie să lovească pe la spate. Alcătuiesc o tagmă aparte care-i urăşte pe străini.

— Vorbesc greceşte. N-au niciun motiv să se îndoiască de mine. Mai ales dacă îmi îngăduiți să le propun o răsplată grasă în schimbul coifului.

— Minunată idee.

— Nu credeți că prezența voastră ar îngreuna târgul? Oamenii ăştia nu s-ar da în lături să vă siluiască.

Kel nu se înşela. În ochii muncitorilor greci din port, o femeie prețuia mai puțin decât un balot de pânzeturi. Iar frumusețea i-ar fi atras Doamnei Zeke cele mai mari neplăceri.

Totuşi grecoaica se temea ca nu cumva Kel să părăsească Naukratisul după ce va primi coiful. Zeke trebuia să pună mâna pe comoară, apoi să scape, într-un fel sau altul, de un scrib ce începea s-o încurce.

— Doar eu pot să te protejez, îi spuse ea tandru. Eşti un ucigaş fugar, să nu uiți asta! O să te aresteze înainte ca tu să-i înapoiezi faraonului coiful şi n-ai să-ți poți dovedi nevinovăția.

— Primiți să vorbiți cu regele în numele meu?

— Vreau să te salvez, băiete.

— Cum să vă mulțumesc?

— Adu-mi coiful şi dă-le muncitorilor cât cer, fără să te zgârceşti. Apoi o să mergem amândoi la Sais.

Naivitatea lui Kel era înduioşătoare. Credința în sinceritatea aproapelui şi în cuvântul dat avea să-i scurteze viața.

Zeke îl conduse până în port şi-i arătă clădirea

vamei. Muncitorii descărcau corăbiile sosite din Grecia.

— Aşteaptă ca soarele să asfinţească, îl sfătui ea, şi porneşte încet spre capătul digului. Muncitorii se adună acolo ca să mănânce. Dacă vreun vameş te ia la întrebări, răspunde-i că ai venit să cauţi de lucru. Zeii te vor ajuta, sunt sigură, şi o să scapi până la urmă de acuzaţii.

Păşind alene pe pietrele digului, Kel fu cuprins de cele mai negre temeri.

Nimic nu-l pregătise pentru o asemenea înfruntare. Cât i-ar fi plăcut să se afle în Casa tălmacilor şi să traducă un text greu înainte de a merge să ia cina cu Bebon! Va cunoaşte iar astfel de bucurii simple, o va revedea pe Nitis?

Isprăvindu-şi treburile, vameşii jucau zaruri şi nu-i dădură nicio atenţie.

În depărtare se zărea licărind un jar.

Lui Kel îi venea s-o ia la goană. Să-i convingă pe muncitori să-i vândă coiful lui Amasis părea cu neputinţă, afară doar dacă ei nu ştiau ce reprezintă obiectul cu pricina şi valoarea lui fără pereche.

Vreo douăzeci de vlăjgani frigeau peşte umplut cu sare, ceapă şi stafide. Berea curgea în valuri.

Kel strânse din dinţi şi înaintă.

— Ia te uită, un oaspete! strigă o voce groasă. Cauţi pe cineva, fiule?

— Să zicem c-am venit să caut de lucru.

— Nu eşti îndeajuns de voinic… Care-i

adevărul?

— Am un târg să-i propun căpeteniei tale.

Muncitorii se opriră din mâncat şi băut. Doar trosnetul focului se auzea în linişte apăsătoare ce se lăsase.

— Eu sunt căpetenia, arătă Voce-Groasă. Şi nu-mi place ca o iscoadă de-a gărzilor să-mi tulbure cina.

— N-am nicio legătură cu gărzile, dimpotrivă.

— Adică ce vrei să spui?

— Că mânuitorii de bastoane tare s-ar mai bucura să mă înhațe.

— Eşti tâlhar? Tu?

— Asta mă priveşte. Te interesează o mică avere?

Zăpăcit, Voce-Groasă se uită cu luare-aminte la tânărul din fața lui. Părea serios şi sigur pe el.

— În schimbul a ce?

— Al unei comori pe care ai găsit-o şi care e a mea. Zi un preț.

— O comoară… Bați câmpii?

— N-are rost să mă minți.

Brusc, Voce-Groasă se căi că se amestecase într-o treabă aşa îndoielnică, altminteri bine plătită. Şi apoi nici n-avusese de ales. Numai că acum se pomenise pe cap cu un trimis al vameşilor, de care trebuia să se descotorosească în cea mai deplină taină.

Se înțelegea de la sine ce avea de făcut.

— Noi nu suntem decât mijlocitori. Colegii

noştri de la Peguti[25] dețin comoara. Doar ei hotărăsc.

— Îți voi plăti pentru această informație.

— O să ne socotim mai târziu. Vei dormi aici, iar mâine dimineață te ducem la Pe-guti. E în joc siguranța noastră.

Muncitorii se strânseră în jurul lui Kel.

Tânărul scrib n-avea cum să scape.

Supravegheat îndeaproape, fu silit să se culce pe o rogojină ponosită. Nu i se dădu nici de mâncat, nici de băut.

Dacă ar fi încercat să fugă, muncitorii i-ar fi zdrobit țeasta fără să stea pe gânduri.

Tânărul nu putea s-o prevină pe Zeke şi nimeni nu avea să-i sară în ajutor. I se părea că din această călătorie nu se va mai întoarce niciodată.

39

Vântul sufla cu tărie, iar valurile se înălțau amenințătoare. Primejdios şi neprimitor, țărmul reprezenta sfârşitul unei regiuni mlăştinoase greu de străbătut.

În larg, se zărea o corabie.

Precum mai mulți egipteni, Kel ştia că un demon de temut sălăşluia în apele mării şi stârnea furia lor pustiitoare. Nu-i invidia deloc pe corăbierii siliți să le înfrunte.

---

[25] „Casa muncitorilor din port“, situată la gura celui mai vestic braț al Nilului.

— Aici e Pe-guti? se miră scribul.
— M-am răzgândit, îi mărturisi căpetenia muncitorilor. Se cuvine să-ți iei măsuri de prevedere când vrei să te dezbari de o iscoadă a gărzilor.
— N-am nimic de-a face cu gărzile, eu…
— Sunt obişnuit să cântăresc bine oamenii, băiete. Mai-marele tău te-a băgat în încurcătură când ți-a încredințat o asemenea misiune peste puterile oricui. Negreşit Ardys piratul o să plătească un preț bun pentru tine. Dacă e binedispus, o să-ți vorbească despre comoara pe care o cauți înainte de a face din tine un sclav. Dacă nu, o să se distreze supunându-te la cazne şi azvârlind apoi peştilor rămăşițele tale. Ardys îi urăşte pe egipteni.
Nici de-ar fi alergat cu iuțeala vântului, Kel n-ar fi scăpat de muncitorii înarmați cu bâte şi pumnale făurite la Naukratis.
Câțiva se prăpădeau de râs văzând deznădejdea prizonierului lor.
Corabia ancoră la depărtare de țărm. Pirații lăsară la apă o barcă şi începură să vâslească, îndreptându-se către focul aprins de muncitori.
— Aşadar comoara se găseşte la Ardys, şopti Kel.
— Ei bine, da, fiule! într-un fel, ți-ai atins ținta. Numai că reuşita îți va aduce moartea, iar gărzile nu vor afla nimic.
Tânărul socoti că n-avea niciun rost să ceară

îndurare de la Voce-Groasă. Pentru acesta, el nu era decât o marfa de care trebuia să scape cât mai iute şi la un preț cât mai ridicat.

Când barca trase la mal, Kel se gândi că n-o s-o mai revadă niciodată pe Nitis.

Şi chiar atunci înțelese că o iubea cu ardoare. Dar moartea îl va împiedica să-i dezvăluie sentimentele şi-l va lipsi de privirea şi de frumusețea ei luminoasă.

Cinci pirați săriră din barcă.

În fruntea lor păşea un uriaş bărbos, purtând o tunică scurtă. Pe după centură stăteau petrecute două săbii.

— Bine ai venit, Ardys! zise Voce-Groasă, care nu se simțea în largul lui.

— Ce-mi propui azi?

— Priveşte, răspunse celălalt, arătând spre Kel.

Cei doi bărbați foloseau un dialect ionian pe care scribul tălmaci îl înțelegea.

— De unde vine tinerelul ăsta?

— L-au trimis gărzile să dea de urma comorii tale.

Uriaşul izbucni în râs.

— M-ai înveselit, prietene! Cât vrei pe el?

— Un preț bun.

— Trei urcioare cu vin vechi?

— Cinci şi un vas prețios.

— Prea scump!

— Un tânăr egiptean, iscoadă a gărzilor… Ia gândeşte-te… O distracție pe cinste, nu?

Ardys bodogăni ceva.
— Patru urcioare şi un mic vas cretan după care se înnebunesc bogătaşii din Sais.
— S-a făcut!
Bărbații bătură palma.
— Tu şi-ai tăi ştergeți-o de-aici! porunci uriaşul. O să ne folosim de focul vostru ca să frigem peşte. Ne vedem iar când o fi lună nouă. Încearcă să-mi aduci veşminte şi arme.
— Am înțeles.
Doi pirați îi dădură lui Voce-Groasă urcioarele cu vin şi vasul cretan jefuite de pe o corabie de negoț pe care tâlharii o scufundaseră. Ardys crezuse că o să plătească mai mult şi acum se socotea mulțumit de târgul pe care-l încheiase.
Îşi întoarse privirea spre Kel.
— Din gărzi nu ies sclavi buni şi oricum eşti cam firav. N-avem timp să te învățăm să vâsleşti zile de-a rândul. Păcat că nu pricepi ce spun, egipteanule! Oamenii mei şi cu mine o să ne distrăm uitându-ne cum te perpeleşti la foc în vreme ce mâncăm. Schelălăiturile unei gărzi sunt o muzică potrivită pentru un ospăț!
— Sunteți un străin adevărat, îi spuse Kel, întrucât nu vorbiți egipteana. De ce îmi urâți cu atâta înverşunare țara?
— Tu… îmi cunoşti graiul!
— Nu fac parte dintre gărzi. Sunt scrib tălmaci şi lucrez la Naukratis pentru Doamna Zeke.
Ardys rămase ca trăsnit.

— Doamna Zeke, repetă el de parcă ar fi rostit numele unei zeițe de temut. Ce anume cauți aici?

— O comoară pe care au descărcat-o de curând muncitorii din port şi care se află acum în stăpânirea voastră.

Cu pumnul strâns, piratul se lovi peste frunte.

— Acum pricep! De ce urăsc blestemata asta de țară? Din pricina vameşilor, a gărzilor şi a birurilor! Un negustor cinstit nu izbuteşte să-şi câştige pâinea. Nicio încărcătură nu scapă de dări! Eu unul mă descurc altfel. De pe corăbiile ce vin dinspre Asia Mică iau vin, ulei, lână, lemn, metale, iar bravii muncitori din port le strecoară pe sub nasul vameşilor. Cumpărătorii plătesc mai puțin şi toată lumea e mulțumită!

— Însă comoara ce-a sosit de curând nu-i o marfa oarecare.

— Nu-i nevoie să-mi aminteşti! tună Ardys. Se îndoieşte cineva de mine?

— Fireşte că nu, răspunse Kel, mirat de întorsătura pe care o luase discuția.

Ochii piratului deveniră bănuitori.

— Faci o ultimă verificare. Am dreptate? De fapt, aşa-i la război! înainte de a porni atacul, trebuie să te asiguri că trupele sunt bine pregătite.

Ardys îl trase pe Kel deoparte.

Se răzgândise cumva şi plănuia să-l înjunghie în loc să-l frigă?

Din buzunarul tunicii, piratul scoase un obiect mic şi rotund. Kel nu văzuse niciodată ceva

asemănător.

— Frumos, nu? în cufărul dosit în cabina mea se găsesc o sută de piese din argint ca asta, bătute în Grecia. Curând, monedele noastre se vor răspândi în tot Egiptul! S-a sfârşit cu schimburile şi cu negoţul vostru din alte vremuri, demult apuse! Lingourile din temple pe care statul le ţine la păstrare vor fi uitate şi înlocuite de aceste piese. Fiecare va putea să le aibă. Ele vor schimba lumea!

— Faraonul va interzice una ca asta, se împotrivi Kel.

— O să se deprindă cu ele, doar iubeşte Grecia! Iar eu, fiind primul care le va aduce în Egipt, am să ajung foarte bogat. Un fost pirat, îţi dai seama? Fireşte, trebuie să fiu prudent la început, până când oamenii se vor obişnui cu acest pas înainte. Apoi o să se adune câştigurile. Ai ales calea cea bună, băiete. Mai rar întâlneşti un egiptean isteţ. Spune-i stăpânei noastre să nu-şi bată capul. Ardys veghează asupra comorii. Nimeni n-o să i-o fure. Iar în clipa potrivită, arginţii greceşti vor cuceri Egiptul!

— Stăpâna noastră…

Piratul îi aruncă o privire neruşinată.

— O şireată şi jumătate, femeia asta! Chiar şi un zdrahon ca mine i se supune de bunăvoie. Iar în pat se zice că… Dar poate că tu oi şti mai multe despre asta.

— Nu aveţi un coif ce-i aparţine regelui Amasis?

întrebă Kel.

Uimirea zugrăvită pe chipul lui Ardys nu era prefăcută.

— Întotdeauna lupt cu capul descoperit, iar sabia mea despică un coif de bronz! întoarce-te la Naukratis, scribule, şi linişteşte-o pe Doamna Zeke. Ardys n-o va trăda.

40

Scăpase cu viață!

Înainte de a se folosi de cele aflate, Kel trebuia să străbată o întindere mlăştinoasă, unde moartea îl pândea sub chipuri diferite, începând cu crocodilii şi alte târâtoare.

De fapt, lui Ardys piratul puțin îi păsa de trimisul Doamnei Zeke, atotputernica lor stăpână. Dacă el pierea, ea ar fi găsit lesne un alt mesager!

Prezența nenumăratelor păsări îl liniştea. Ibişi, becațe, rațe, bâtlani, cocori şi pelicani trăiau fericiți în acest ținut bogat în hrană. Kel le admiră zborul şi jocurile, atât de îndepărtate de josniciile omeneşti. Aici, viața se arăta în toată măreția primei dimineți a lumii.

Kel smulse o tijă fragedă de papirus, îi tăie partea de sus şi mâncă partea de jos pe o lungime de un cot. Un aliment simplu, care o să-i dea putere să meargă ore în şir, cu pas egal şi fără ca atenția să-i slăbească.

Înainte de căderea nopții, avu norocul să

întâlnească nişte pescari mulţumiţi că nu trudiseră zadarnic peste zi. Bărbaţii îl duseră în satul lor şi îi dădură de mâncare. Fiind obosiţi peste măsură, nu le ardea de trăncăneală, aşa că îi oferiră lui Kel o rogojină, îndemnându-l să doarmă. Dimineaţa următoare, în zori, îi arătară pe unde se ajungea într-un mic oraş din care pornea un drum spre Naukratis.

Mintea lui Kel clocotea de întrebări, la care Doamna Zeke avea să răspundă de bunăvoie sau cu forţa. Îl trimisese la moarte sigură, sau chiar credea că muncitorii din port puseseră mâna pe coiful lui Amasis? Ucigându-l pe scrib, aceştia s-ar fi dat de gol! Vasăzică, Zeke îl folosise ca momeală, ştiind bine că lui nu-i rămânea nicio cale de scăpare.

— Opreşte-te şi nu mişca!

Trei bărbaţi înarmaţi cu bastoane răsăriseră dintr-un desiş de papirus şi-l înconjurară pe tânăr.

— Suntem de la vamă şi controlăm împrejurimile, zise ofiţerul, un om de vreo patruzeci de ani, cu buze subţiri şi frunte îngustă. Te plimbi, băiete?

— Mă înapoiez la Naukratis.

— De unde vii?

— Din oraşul Heron, aflat la două ore de mers de aici.

— Locuieşti acolo?

— Am fost în vizită la nişte prieteni.

— Cunosc locul, dar nu te-am zărit vreodată.
— Fireşte, e prima dată când merg la Heron.
— Cu ce se îndeletnicesc prietenii ăştia?
— Au un cuptor de pâine.
— O să verificăm. Cum te cheamă şi ce meserie ai?
— Sunt slujitor la Naukratis.
— Nu ți-am auzit numele.
— Bak.
— Bak, „slujitorul”... se potriveşte. Cine îți e stăpân?
Kel nu găsi nimerit să pomenească de Doamna Zeke.
— De ce îmi puneți atâtea întrebări? se miră el. Nu car niciun fel de mărfuri!
— Tocmai de-aia. E nefiresc, răspunse vameşul. Întâlnim adesea negustori împovărați de mărfuri şi care şi-au plătit sau nu dările cuvenite, dar niciodată plimbăreți cu mâinile goale. Aşa că spune pentru cine lucrezi?
— Pentru un mercenar grec.
— O să verificăm şi asta după ce te ducem în Naukratis.
— Prefer să mă întorc singur.
— Nu te simți în siguranță cu noi?
— De ce anume mă acuzați?
Un vameş şopti câteva cuvinte la urechea Mai-marelui său.
— În clipa de față nu căutăm doar hoți şi rău-platnici, ci şi un ucigaş. Un anume scrib Kel care

merge din sat în sat şi se ascunde, pesemne, în mlaştină, sperând să scape de gărzi. Colegul meu crede că l-a recunoscut pe acest ucigaş primejdios grație portretului ce ne-a fost trimis de la Sais. Aşa că o să ne însoțeşti fără să mai pierdem vremea.

Vameşii se gândeau deja la răsplata pe care o vor primi.

— Vă înşelați, se împotrivi tânărul, nu sunt ucigaş.

— Vasăzică eşti scribul Kel!

— Vreți să mă ascultați?

— Noi doar te arestăm. De vorbit ai să vorbeşti cu judecătorul. Kel se năpusti cu țeasta înainte şi-l izbi în pântece pe vameş. Luați prin surprindere, tovarăşii acestuia nici nu se clintiră, iar scribul o rupse la fugă.

— După el!

Obişnuiți cu asemenea exerciții, vameşii îl ajunseră curând din urmă. Primul dintre ei îl prinse de mijloc şi-l trânti cu fața la pământ.

— Şi-acum, voinicule, o să înveți să te supui şi să stai potolit!

Prizonierul se încordă în aşteptarea loviturilor, însă vameşul scoase un țipăt de durere şi se prăbuşi alături de scrib.

— Ridică-te, Kel, şi să ne luăm tălpăşița.

Vocea aceasta… Vocea aceasta îi aparținea lui Bebon!

— Eşti chiar tu?

— Atât de tare m-am schimbat?
— Unde-s ceilalți vameşi?
— L-am doborât pe ofițer cu un pumn după ceafa, am înhățat bastonul lui, l-am răpus pe unul dintre urmăritorii tăi şi te-am scăpat de cel de-al doilea.
— Gărzile te-au socotit nevinovat?
— Am fost eliberat din lipsă de dovezi. Gărzile arestează atâția nevinovați care îți seamănă la chip, încât judecătorul Gem nu mai pridideşte!
— Cum ai ajuns până aici?
— Prietena ta, preoteasa Nitis, mi-a destăinuit că ai plecat la Naukratis. Într-o tavernă de lângă vamă m-am dat ca făcând parte dintre gărzi. Un „coleg" mi-a vorbit despre două grupuri gata să pornească în căutarea unui ucigaş primejdios. Din fericire, m-am luat după cel care trebuia!
— Nitis... Are încredere în mine?
— O aliată prețioasă! Şi atât de frumoasă... Dacă o asculți, s-ar zice că simte ceva pentru tine. Numai că ia aminte ce-ți spun: o legătură între o preoteasă şi un ucigaş fugar nu-i chiar cel mai simplu lucru de pe lume.
— Isprăveşte cu prostiile!
— Trebuie să ne înveselim puțin! Nu răpun în fiecare zi trei vameşi. Când se vor trezi, s-ar putea să fie în toane proaste. Pe mine nu m-au văzut la față, dar pe tine te cunosc şi ştiu că te afli pe-aici prin preajmă.
— Să ne întoarcem la Naukratis ca să-i pun

nişte întrebări cuiva care are multe să-mi spună.

— Trag nădejde să nu fie vorba de un mercenar înarmat până-n dinți!

— Nu-i un mercenar, ci o grecoaică foarte frumoasă.

„Drăguța preoteasă a căzut deja în uitare”, gândi Bebon.

— Nu te lăsa păcălit, continuă Kel. Doamna Zeke e mai de temut decât o viperă cu corn. Haide, îți povestesc pe drum.

41

Pe când ieşea din atelierul țesăturilor de în, unde preotesele lucrau cu râvnă, Nitis se gândea la Kel. Oare se va întoarce teafăr de la Naukratis împreună cu prietenul său Bebon şi va aduce dovezi ale nevinovăției sale?

Lipsa lui îi pricinuia o suferință adâncă. Kel întruchipa un viitor aparte, plin de iubire. Oare magia zeiței Neit îl va feri de loviturile sorții şi va croi un drum de lumină pe care preoteasa şi scribul să păşească unul lângă altul?

— Veşti proaste, o înştiință marele preot.

Lui Nitis i se strânse inima.

— Kel…

— Linişteşte-te, nu-i vorba despre el. Dar cercetările judecătorului Gem bat pasul pe loc. Nici urmă de ucigaşul fugar.

— Kel n-a ucis pe nimeni!

— Ştiu, dar trebuie să folosim aceleaşi cuvinte

ca şi ceilalți. Judecătorul se plânge de munca fără spor a gărzilor şi de tăcerea căpeteniei iscoadelor. După Gem, Henat nu joacă cinstit şi nu-i mărturiseşte tot ceea ce află.

— Împărtăşiți această părere?

— E mai bine ca judecătorul să-l găsească pe Kel înaintea lui Henat. Căpetenia iscoadelor nu-şi va bate capul cu respectarea legilor şi-i va curma viața aşa-zisului ucigaş. Apoi oamenii săi vor întocmi rapoarte în care vor susține că au fost siliți să se apere. Într-un sfârşit, toate vor fi uitate şi îngropate.

— Gem nu va încuviința asemenea înşelătorie!

— Numai să nu fie complicele ucigaşilor.

— Atunci țara e în mare primejdie!

— Iar veştile proaste de care pomeneam adeveresc asta, Nitis. Regele porunceşte ca o parte din atelierele noastre să lucreze pentru lumea de afară.

Preoteasa încremeni.

— Regele încearcă să distrugă templele?

— Noi rânduieli sunt pe cale să se înstăpânească, iar noi trebuie să ne deprindem cu ele.

— Din vremea piramidelor, templul impune rânduielile! Oamenii trebuie să respecte legea lui Maat, nu Maat să se plece în fața josniciilor omeneşti!

— Amasis a hotărât să lipsească templele de privilegiile pe care le socoate prea mari şi prea

multe. De-acum înainte, templele se vor supune administrației lui şi, în afară de străvechiul sanctuar de la Heliopolis şi de cel din Memphis, celelalte nu se vor mai folosi de câştigurile aduse de pământurile lor. Statul va strânge dările, va tocmi preoții, aşa cum tocmeşte țărani şi meşteşugari, în schimbul unei simbrii şi se va îngriji de clădiri. Atelierele noastre vor țese pânză pentru oamenii de rând şi vor pune umărul astfel la bunăstarea tării.

— Divina Adoratoare nu va încuviința în veci asemenea nebunie!

— Theba e departe, îi aminti marele preot, iar Divina Adoratoare domneşte numai peste un mic ținut. Aici, în Deltă, se naşte lumea viitoare.

— Dar ați ridicat în slăvi întoarcerea la tradițiile Vechiului Regat, mi-ați încredințat sarcina de a readuce la viață ritualurile vremurilor de demult, sculptorii noştri se inspiră din arta celor care au înălțat piramidele!

— Şi aceste idei continuă să mă călăuzească. Amasis şi-a întors privirile spre greci şi spre tagma înalților slujbaşi cărora le va dărui pământurile templelor.

— Veți încerca să-l convingeți pe rege că a apucat pe o cale greşită?

— Hotărârile sale sunt deja luate, Nitis, iar vorbele mele nu-l mişcă. Pitagora îşi vede cum se cuvine de sarcinile rituale ce i-au fost date?

— Se poartă ca un preot pur desăvârşit.

— Poate că el, fiind grec, va avea vreo înrâurire asupra lui Amasis. Să-l punem la încercare şi pe mai departe, dar mai ales să pregătim viitoarea sărbătoare a zeiței. Doar ea ne va apăra de răul cel mai mare şi trebuie s-o slujim fără greşeli sau întârzieri.

— Eu şi Menk lucrăm bine împreună, îl asigură Nitis. Ține la renumele său de neîntrecut orânduitor, aşa că nu-şi cruță puterile şi nu trece cu vederea nicio slăbiciune.

— Păstrează-ți prudența, o sfătui Wahibre. Nu ştim ce urmăreşte acest linguşitor înnăscut.

— N-am reuşit să descifrez nici măcar un cuvânt din documentul criptat, mărturisi Nitis. De aceea vă rog să-mi îngăduiți să-i scriu răposatului conducător al Casei tălmacilor şi să-i cer ajutorul.

— O scrisoare către un mort?

— Trag nădejde că va dori să ne răspundă.

— Alege-ți cu grijă cuvintele, Nitis. Şi să sperăm că magia ta se va dovedi convingătoare.

Nitis pătrunse în micuța capelă a mormântului unde odihnea Mai-marele tălmacilor. Aşeză pe masa de ofrandă o pâine şi vărsă puțină apă proaspătă.

Razele blânde ale soarelui ce apunea luminau partea de la intrarea în locaşul de veci. Aici cei vii puteau să ia legătura cu răposații.

Preoteasa îşi ridică mâinile pentru a venera statueta lui *Ka,* puterea vitală ce însuflețise o

făptură minerală, vegetală, animală sau omenească, dar pe care moartea n-o atingea.

— Viețuieşte în pace, îi ură ea, şi alătură-te luminii începuturilor.

Apoi Nitis agăță de gâtul statuetei un mic papirus.

Textul scrisorii îl implora pe răposat să-i dea în vileag pe adevărații făptaşi pentru a salva viața unui nevinovat, scribul Kel. Când sufletul, hrănit de soare, va veni să dea viață statuetei lui *Ka*, va aduce un răspuns din lumea de dincolo?

În zori, Nitis poposi lângă uşa capelei.

Citi un imn lung întru gloria luminii ce renăscuse după o aprigă luptă cu tenebrele, apoi trecu pragul şi rămase nemişcată în mijlocul micuțului sanctuar. O încerca sentimentul unei prezențe.

Era un demon amenințător sau un spirit prietenos?

La picioarele statuetei zăcea desfăşurat papirusul. Nitis îl luă cu degetele tremurându-i.

Mâna răposatului scrisese cu cerneală roşie un răspuns:

„Strămoşii dețin codul”.

42

— În sfârşit, te-ai întors! exclamă Doamna Zeke. Ce s-a întâmplat?

— V-ați bătut joc de mine, grăi Kel, iar eu m-am dovedit de o prostie nemăsurată. Dar soarta v-a

zădărnicit planurile.

Grecoaica se prefăcu mirată.

— Ce tot îndrugi acolo? Nu pricep nimic!

— N-are rost să vă mai prefaceți, Doamnă Zeke. Acum vă cunosc jocul.

— Lămureşte-mă!

— Am crezut că sunteți sinceră, dar m-ați trimis la moarte sigură.

— Muncitorii din port sunt oameni cruzi şi primejdioşi, doar ştiai şi tu!

— Dar piratul Ardys nu se află în slujba voastră?

Pe chipul lui Zeke se ivi un zâmbet ciudat.

— L-ai întâlnit?

— Nu i-ați poruncit să mă ucidă?

— Trebuia să găseşti comoara!

— Am găsit-o.

— Prin urmare, avem coiful faraonului Amasis! Ardys e cu adevărat cel mai iscusit dintre hoți. Merită o răsplată frumoasă.

— N-aş fi aşa sigur.

— Refuză să ne vândă coiful?

— Altă comoară i-ați încredințat.

Privirea Doamnei Zeke deveni sălbatică.

— Nenorocitul ăla a trăncănit?

— Aducând monede greceşti în Egipt, zise Kel, vreți să ne distrugeți rânduielile. Punând mâna şi pe coiful lui Amasis, dobândiți o armă hotărâtoare pentru a cuceri puterea. Fără îndoială, l-ați ales deja pe mercenarul care-şi va

aşeza coiful pe cap şi se va proclama Faraon. Şi în acest joc periculos, eu nu eram decât un o piesă oarecare, menită să dispară.

— Cu mintea ta ageră, grăi Doamna Zeke blând, o să pricepi că nu peste mult timp lumea cea veche va pieri. Privirea egiptenilor e întoarsă spre trecut şi spre tradițiile strămoşeşti. Unii se gândesc chiar să reînvieze vremea piramidelor, din care se inspiră sculptorii voştri! Noi, grecii, întruchipăm viitorul.

— Refuz acest viitor.

— Un tânăr scrib îndrăgostit de trecut şi orb la ideile noi, la fel ca mulți alți învățați! Priveşte Naukratisul, Kel. Asta-i noua lume! Cine apără bătrânul Egipt, dacă nu mercenarii greci? în schimbul ostenelii lor, cer să fie plătiți mai bine. Doi saci de orz şi cinci de grâu pe lună nu-s deajuns! Ei vor piese frumoase şi bune şi în curând eu voi aduce dintr-astea cu miile.

— Monede şi sclavie... Asta e mersul înainte al omenirii?

— Asemenea paşi nu pot fi împiedicați!

— Precis aveți complici printre cei aflați în fruntea țării. Altminteri v-ați îndoi de reuşită.

— Nu deveni prea curios, Kel. Doar soțului meu am să-i împărtăşesc secretele. Sau mă iei de nevastă, sau părăseşti Naukratisul. Şi dacă alegi greşit, nu te bizui pe mine ca să te apăr.

Kel păli.

— N-am să mă las speriat de astfel de

amenințări mârşave!

— Nu fi caraghios. Tu mă doreşti, eu te doresc. Alături vorn face treabă minunată. Fără ajutorul meu, eşti osândit la moarte.

— Moartea nu-i cel mai bun adăpost?

— La vârsta ta e o pedeapsă groaznică! Gândeşte limpede, Kel. Doar eu te pot scăpa de gărzi. Însă, mai înainte, spune-mi unde se află coiful lui Amasis.

— Nu ştiu.

— Piratul m-a trădat şi tu îi eşti complice!

— Nu, Doamnă Zeke.

Fiecare îl iscodea din priviri pe celălalt.

— Speram la mai mult, mărturisi grecoaica. Vasăzică Ardys îmi e devotat şi n-are altă comoară decât monedele greceşti.

— Întocmai.

— Ce-ai hotărât, Kel?

— Părăsesc Naukratisul.

Zeke îi întoarse spatele.

— Fie cum doreşti! Am să-ți fac totuşi o ultimă favoare. Aşteaptă aici două sau trei ore. Eu mă duc să aflu unde stau la pândă gărzile, apoi am să-ți arăt cum să te furişezi afară din oraş.

— Vă mulțumesc.

— Îți cauți singur pieirea.

— Am să-mi dovedesc nevinovăția.

— Păcat, Kel! împreună am fi schimbat în bine lumea ta învechită.

Lăsând în urmă o dâră de parfum greu, Zeke ieşi

din vasta sală de primire.
Neliniştit, scribul începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere. Dacă grecoaica îl dădea pe mâna unei cohorte de mercenari care-l vor preda gărzilor pentru o răsplată generoasă?
Lacomă de putere, Zeke se gândea să pună stăpânire pe întregul regat. Se lăsa purtată de o trufie fără de margini, sau urzea un plan cu sorți de izbândă? Nimic nu arăta însă că avea vreun amestec în uciderea tălmacilor. Cu toate acestea, nu tăgăduise că se afla în legătură cu înalți demnitari de la palat.
Nefiind în stare să deosebească adevărul de minciună, Kel răsuflă uşurat când o văzu întorcându-se.
— Poarta meşterilor nu e încă supravegheată, îi dezvălui ea. Ia-ți ce-ți trebuie şi pleacă.
Mulțumesc pentru ajutor.
— Pierzându-mă pe mine, pierzi tot.
Kel porni spre odaia sa ca să se pregătească de drum şi să-şi adune câteva lucruri: paleta de scrib, o rogojină, o ploscă şi o traistă cu merinde.
Împinse uşa, dar ceva aflat de cealaltă parte o împiedica să se deschidă.
Opintindu-se, Kel izbuti să mişte greutatea din loc şi să intre în cameră.
Pe podea zăcea un trup fără suflare.
Trupul colegului său tălmaci, grecul Demos.
La gât avea o tăietură adâncă, iar alături de cap stătea arma ucigaşă: unul dintre acele cuțite de

care egiptenii nu voiau să se folosească, socotindu-le impure. Nu le întrebuinţau oare grecii după ce căsăpeau cu ele animale? Asemenea obiecte spurcate murdăreau hrana oamenilor.

Demos… Vinovat sau nevinovat, nu avea să mai vorbească niciodată.

Năucit, Kel nu-şi dezlipea privirea de pe trupul chinuit, implorându-l să mărturisească adevărul. Însă Demos rămânea mut, nesimţitor de-acum înainte faţă de soarta celor vii.

— Ucigaşul! strigă o voce aspră. Haideţi! Să-l prindem!

O mână puternică îl apucă pe Kel de umăr.

— Să ieşim de-aici! îi porunci Bebon.

— Uită-te, leşul acesta…

— N-o să se mai trezească în veci. Noi, însă, trebuie să scăpăm din capcană!

Kel se lăsă târât de braţ şi începu să alerge.

Bebon ocoli holul unde îi aşteptau slujitorii lui Zeke, înarmaţi cu bâte.

Cei doi fugari străbătură bucătăria cea mare, sub ochii îngroziţi ai ajutoarelor de bucătari.

— Să urcăm! hotărî actorul.

Un scrib bătrân încercă să le taie calea spre terasă, dar Bebon îl îndepărtă cu o lovitură de cot.

Kel şi Bebon săriră pe acoperişul de dedesubt, ajunseră la un hambar şi coborâră o scară nimerind pe o străduţă.

— Ne-am descotorosit de ei, oftă Bebon uşurat.

43

Trimis de administrație, scribul răspunzător cu socotelile se întâlni de dimineață cu Nitis, după ce aceasta dăduse preoteselor poruncile cuvenite.

Înaltul slujbaş părea un om cumsecade.

— Templul este splendid, recunoscu el, impresionat. Îmi pare rău că vă tulbur, dar ordinele sunt ordine. Am să verific registrele templului şi o să micşorez anumite cheltuieli ca să sporim câştigurile. Regele ține mult ca din atelierele voastre să iasă cât mai multe pânzeturi care să fie vândute oamenilor din afară.

— Nu asta ne e menirea, îl contrazise Nitis.

— Ştiu, ştiu! Totuşi, n-avem de ales niciunul dintre noi. Aşa că să încercăm să cădem la pace.

Blând din fire, nemulțumit de misiunea sa, scribul se arătă împăciuitor şi hotărî dări cât mai mici cu putință pentru templul lui Neit.

— Legea e aceeaşi pentru toți, bodogăni el. Când mă gândesc la soarta de care a avut parte nefericitul meu coleg din Casa tălmacilor! Dacă justiția va dispărea, Egiptul se va nărui.

— Dar ce-a pățit?

— Scribii tălmaci au fost ucişi, şi el odată cu ei! şopti înaltul slujbaş. Dar nu e voie să vorbim despre această grozăvie. Gărzile îl vor aresta pe ucigaş şi nenorocirea va fi dată uitării. Totuşi ar

fi trebuit să-l asculte pe colegul meu!
— A observat abateri în conducerea Casei tălmacilor?
— Bineînțeles că nu. Mai-marele Casei era cel mai sever şi corect dintre oameni! Degeaba i-ai fi cerut vreun hatâr sau privilegiu nemeritat. Dar colegul meu i-a înmânat un document despre hoțiile şi furtişagurile din Naukratis, oraşul grecesc. Cei de acolo tind să-şi facă propria lege!
— Ce s-a întâmplat cu documentul? întrebă Nitis curioasă.
— După ce l-a cercetat, Mai-marele Casei l-a trimis administrației.
— Cui anume?
— Colegul meu nu ştia.
— Şi care au fost urmările?
— După ştiința mea, niciuna! Iată de ce spun că ne îndreptăm spre dezastru. În sfârşit, e mai bine să ne ținem gura. Astfel de treburi sunt mai presus de puterile noastre. Nechibzuitul care ar încerca să afle mai multe şi-ar atrage mari necazuri. Pe curând, Mare preoteasă.
Nitis se duse numaidecât la Wahibre, care împărțea sarcini în vederea apropiatei sărbători a zeiței.
— Prietenul nostru Pitagora lucrează cu spor? o întrebă bătrânul.
Fără cusur şi respectând tainele. Nu dă niciodată prilej de mustrări.
— Supraveghează-l mai departe.

Mi s-au făcut nişte destăinuiri uimitoare, mărturisi Nitis.

Wahibre o ascultă cu toată atenția.

Copleşit de muncă, Marele vistiernic, Pefy, gusta câteva clipe de odihnă la umbra unui palmier bătrân, lângă bazinul aflat în curtea vastei sale locuințe din Sais. Spre folosul armatei, statul îşi restrângea cheltuielile, iar Pefy trebuia să pună noi rânduieli în Dubla Casă a Aurului şi Argintului. Însă slujbaşii acesteia nu apreciau câtuşi de puțin schimbările.

„Mai-mare al malurilor inundabile”, Pefy supraveghea totodată cultivarea ogoarelor şi îi primea el însuşi pe răspunzătorii cu munca pământului din cele mai roditoare ținuturi agricole. Din fericire, deocamdată nu existau pricini de nelinişte. Totuşi delăsarea nu trebuia trecută cu vederea, de teamă că ea ar fi dus în cele din urmă la dezastru. Însă Pefy se gândea adesea la oraşul sfânt al lui Osiris, Abydos, unde i-ar fi plăcut să se retragă şi să-l venereze pe zeul reînvierii.

Înaltul demnitar închise ochii şi ațipi, visând la o lume tihnită, fără hoți sau leneşi.

Intendentul îndrăzni să-l trezească.

— Marele preot Wahibre doreşte să vă vadă.

Cât de puțin dormise!

Pefy îşi primi prietenul într-o cameră bine aerisită, la adăpost de urechile curioase. Li se aduse bere uşoară şi prăjituri cu miere.

— În astfel de vremuri tulburi, prietene, grăi demnitarul, să învățăm a prețui micile plăceri. Cine ştie dacă mâine vorn mai putea?

— Ai început să vezi lucrurile în negru, Pefy?

— Vârsta şi oboseala nu te îndeamnă să te bucuri de viață. Şi pesemne că nu vizita ta îmi va readuce zâmbetul pe buze.

— Şi eu mă cam îndoiesc, adeveri Wahibre.

— Sper că n-ai să-mi vorbeşti despre uciderea tălmacilor!

— Am o informație nouă şi neliniştitoare.

— Prietene, scumpe prietene! Nu-ți mai bate capul cu asta. Henat, căpetenia iscoadelor, se îngrijeşte de treburile diplomației noastre cu încuviințarea regelui. Iar gărzile nu vor întârzia să-l prindă pe ucigaş. Uită de această nenorocire.

— Refuzi să mă asculți?

Pefy oftă deznădăjduit.

— Cunoscându-ți încăpățânarea, mă dau bătut.

— Printre numeroasele dosare ce au trecut prin mâna mai-marelui Casei tălmacilor se găsea şi un document cu socoteli, privitor la grecii din Naukratis. Întrucât documentul arăta grave abateri, a fost trimis administrației.

O tăcere apăsătoare se aşternu după ultimele cuvinte ale lui Wahibre.

— Adevărat, recunoscu Pefy.

— Ştii de el?

— Mie mi l-a trimis Mai-marele Casei.

— Şi ție cum ți s-a părut?

— Furtişagurile săreau în ochi! Naukratis se conduce după legile sale proprii, mult deosebite de cele ale regatului.

— Şi ce măsuri s-au luat?

— Niciuna.

— Cum adică, niciuna?

— Naukratis e un ținut protejat, care depinde direct de rege.

— Şi regele are ştiință despre uneltirile grecilor?

— Cele de care ai pomenit tu sunt doar câteva dintr-o lungă listă. Întocmesc rapoarte amănunțite pe care i le duc Majestății Sale.

— Iar Amasis nu face nimic!

— Ba da, m-a oprit să mă amestec în vreun fel sau altul. Doar el se ocupă de oraşul grecesc.

— Un stat în stat!

— Sau mă supun, sau îmi părăsesc slujba ta. Numai că eu vreau cu orice preț ca Abydosul să dăinuiască. Cel care m-ar înlocui nu s-ar îngriji de oraşul lui Osiris.

— Documentul este, poate, una dintre pricinile pentru care au fost ucişi tălmacii, îşi dădu marele preot cu presupusul.

— Nici vorbă! îți repet, există o sumedenie de rapoarte asemănătoare, iar faptele sunt clare. La urma urmelor, grecii se descurcă între ei, fără a ieşi din lumea lor. Nu dovedim înțelepciune lăsându-i să continue?

Gem tocmai pusese capăt unui proces încurcat ce se judeca de treizeci de ani. În lipsă de dovezi, împricinații ajunseseră, în sfârşit, la o înțelegere. Faima înaltului demnitar, deja recunoscută de toți, spori. Datorită lui, justiția descurca cele mai încâlcite probleme.

Exista totuşi o abatere de la această regulă: scribul Kel, ucigaşul care îi scăpa mereu printre degete.

Supărat, Gem intră cu de-a sila în odaia de lucru a lui Henat.

Căpetenia iscoadelor rânduia nişte papirusuri micuțe ce cuprindeau nume, date şi fapte. Nu lăsa pe nimeni să facă această muncă migăloasă, întrucât avea o ținere de minte uimitoare, căreia nu-i scăpa niciun amănunt.

— Lucrurile nu mai pot continua aşa, socoti judecătorul.

— Aveți necazuri?

— În ciuda poruncilor regelui, nu vreți să lucrăm împreună şi țineți departe de mine anumite informații care mi-ar fi de folos.

— Vă înşelați.

— Dovediți-mi!

— Numaidecât, judecătorule Gem! Tocmai am primit un raport de la Naukratis şi, după ce-l verificam, aveam de gând să vi-l înmânez.

Magistratul îşi umflă pieptul.

— Ce-ați aflat, Henat?

— Am dat de urma ucigaşului. Kel se ascundea în mlaştinile Deltei, în apropiere de Naukratis. Doi vameşi l-au înhăţat, dar a reuşit să fugă cu sprijinul unui complice.

— Se ştie cine e acesta?

— Din păcate, nu. Nu ştim nici măcar dacă e vorba de cineva din grupul condus de Kel sau de un ajutor neprevăzut. Dar astea sunt nimicuri pe lângă veştile noi!

— Şi anume?

— Kel s-a dus la Naukratis cu planuri precise: să-i ucidă pe Demos, colegul său, şi pe lăptar, pe Îndărătnicu'.

— Vă bateţi joc de mine?

— S-au găsit leşurile celor doi, arătă Henat. Lăptarul, intrat în rândurile mercenarilor, cică a fost victima unei întâmplări nefericite.

— Şi nu vă vine a crede?

— Deloc.

— Iar Demos?

— Potrivit mai multor mărturii, printre care şi cea a Doamnei Zeke, o persoană de vază din Naukratis, Kel i-a tăiat beregata. Neştiind cine e şi ce-a făcut Kel, această femeie bogată l-a luat în slujba ei ca scrib, fără a bănui că el se va folosi de ea. Datorită legăturilor sale, ucigaşul l-a descoperit pe Demos şi i-a închis gura pentru totdeauna.

— Mărturiile au fost notate? întrebă cu îngrijorare judecătorul.

— Iată-le aici.

Având încă unele îndoieli, Gem citi textele clare şi care spuneau toate aceeaşi poveste.

Slujitorii Doamnei Zeke îl văzură pe Demos intrând în odaia lui Kel, apoi auziseră o ceartă aprigă. Ținând un cuțit plin de sânge în mână, scribul se năpustise afară din cameră. Cu o privire de nebun, lăsase să-i scape arma şi fugise.

— O adevărată fiară dezlănțuită Kel ăsta! exclamă judecătorul.

— Le-a venit de hac celor doi complici de teamă ca ei să nu vorbească şi se dovedeşte a fi căpetenia unui grup de ucigaşi, încheie Henat.

— Un grup în slujba cui?

— Cercetările ne vor oferi un răspuns. Poate că în spatele acestor omoruri nici nu se ascunde mare lucru.

Judecătorul îşi cuprinse capul în mâini.

— Misterul nenorocirii petrecute în Casa tălmacilor se adânceşte în chip înspăimântător! Şi încă nu cunoaştem pricinile pentru care ucigaşul a săvârşit asemenea fărădelegi!

— O să ni le dezvăluie când îl vorn lua la întrebări, prezise Henat.

— Numai dacă asta se va întâmpla! Monstrul pare cu neputință de prins.

— O fiară hăituită sfârşeşte, negreşit, prin a cădea într-o capcană, iar Kel nu se va abate de la regulă.

— Ținând seama de furia lui ucigaşă, sunt silit să iau anumite măsuri de prevedere. Când se va simți încolțit, fugarul va lovi cu sălbăticie. Şi niciuna dintre gărzi nu trebuie să-şi pună în primejdie viața.
— Nu prea înțeleg, recunoscu îngrijorat Henat.
— Voi porunci forțelor de ordine să-l doboare direct, fără a-i mai cere să se predea, îl lămuri judecătorul. Gărzile sunt îndreptățite să se apere şi nu vor fi pedepsite pentru asta.
Căpetenia iscoadelor se înroşi la față.
— Trebuie să-l prindem pe Kel viu şi să-l facem să mărturisească de ce i-a ucis pe tălmaci!
— Mă gândesc mai mult la viața oamenilor noştri decât la cea a unui smintit.
— Feriți-vă de o asemenea greşeală, îl sfătui Henat. Altminteri, regele vă va trage la răspundere.
— Sunteți mesagerul Majestății Sale?
— Într-adevăr, judecătorule Gem.
— Şi dacă vor avea loc şi alte nenorociri, mă veți acoperi?
— N-aş putea.
— Prin urmare, voi continua cercetările după cum cred eu de cuviință.
— Îndrăzniți să-l sfidați pe faraon?
— Să-mi poruncească el însuşi şi am să mă supun. Cuvintele voastre nu-mi sunt de ajuns, Henat.
— Nu vă foloseşte la nimic să mă înfruntați,

judecătorule Gem. Sarcina voastră e să-l arestați pe acest ucigaş de temut, adică să-l prindeți viu ca să poată vorbi. Apoi, şi numai apoi, o să fie judecat şi osândit.

— N-are rost să-mi amintiți care-mi sunt îndatoririle. Le respect fără greş de o groază de ani.

— Atunci nu începeți tocmai acum să le încălcați.

— Nu-mi place felul în care-mi vorbiți, Henat. Am să pun viața oamenilor mei mai presus decât cea a unui nebun setos de sânge. Iar informațiile strânse de iscoadele voastre trebuie să mă ajute să-l arestez în deplină siguranță…

— Majestatea Sa mi-a cerut să vă sprijin.

— Atunci, dați-i ascultare.

45

Ascunşi în mijlocul unei plantații de palmieri, Kel şi Bebon îşi trăgeau sufletul.

Presimțind o lovitură pe la spate, actorul chibzuise la o cale pe unde să fugă de cei care i-ar fi putut ataca. Şi această măsură de prevedere se dovedise salvatoare.

— Trebuie să-ți schimbi înfățişarea, îi spuse Bebon lui Kel. Te tunzi altfel şi-ți laşi o mustață subțire, cum purtau unii scribi din Vechiul Regat. O să fii de nerecunoscut.

— Pentru asta e nevoie de un cuțit.

— Am eu unul.

Lui Kel nu-i venea a-şi crede ochilor.

— Doar n-ai...

— Ba am luat arma cu care a fost ucis colegul tău, un splendid cuțit grecesc! Uită-te la literele gravate pe mâner.

— Zeke! descifră scribul.

— Pesemne că protectoarea ta i-a tăiat ea însăşi beregata lui Demos, pe care-l adăpostea în propria casă sau îl ținea prizonier. Dar nu putem s-o dovedim.

— Doamna Zeke e amestecată în complot... Vasăzică nimic nu-i întâmplător!

— Te mai îndoieşti? Aşează-te şi stai drept. O să şterg cuțitul şi o s-o fac pe frizerul. Fii fără grijă, am căpătat îndemânare în timpul călătoriilor mele.

— Zeke se află în fruntea unui grup de ucigaşi şi de ticăloşi care se îndeletnicesc cu negoțul pe ascuns şi care vor să întoarcă țara cu susul în jos ca să ajungă la putere, cugetă Kel cu voce tare. Trebuie să scriu un raport şi să-l trimit la palat. Regele Amasis e în pericol.

— Ți-ai pierdut mințile, socoti actorul.

— Adevărul sare în ochi. Tăgăduieşti?

— Precis grecoaica are la palat unul sau mai mulți complici, pe care nu-i cunoaştem. Şi praful se va alege de minunatul tău raport dacă nimereşte la vreunul dintre ci.

Vorbele lui Bebon nu erau lipsite de greutate.

— Să ne întoarcem la Sais, propuse Kel. Am să

discut cu marele preot al lui Neit şi el o să-l prevină pe faraon.

— Iar tu ai s-o revezi pe frumoasa preoteasă, adăugă în şoaptă Bebon.

Primejdia ce pândeşte Egiptul este cumplită, îi reaminti scribul.

— Asta nu împiedică sentimentele. Bun, acum eşti altul! Şi îmi pari chiar mai chipeş. Însă trebuie să ne mişcăm de colo-colo fără opreliște. Şi există o singură cale: să ne dăm drept negustori ambulanți.

— Dar n-avem nimic de vânzare!

— Las' pe mine.

— Ce-ai de gând?

— Nu departe de aici se află un han la care obişnuiesc să tragă negustorii ambulanți. Mulți sunt greci cărora le place să joace zaruri pe mize mari. Iar eu mă descurc binişor. Am să pun la bătaie tot avutul nostru.

— Avutul nostru… Un cuțit şi-atât!

— Tocmai, înseamnă că n-avem ce pierde. Şi asta ne face de neînvins.

Temător şi cuprins de griji, Kel îl urmă pe Bebon până la locul unde se adunau negustorii, situat la o bună bucată de drum de Naukratis. Aici se bea bere şi vin, se mânca peşte şi tocană, se dormea, se schimbau mărfuri şi se încheiau târguri mai mult sau mai puțin cinstite. Dar mai ales se încingeau partide aprige de zaruri.

În mijlocul tavernei se vedeau patru jucători pe

care-i urmărea cu patimă o mulțime de bărbați. Kel şi Bebon se amestecară printre ei.

Turbat de furie, unul dintre jucători se ridică aruncând cuvinte grele învingătorului.

Actorul îi luă numaidecât locul.

— Am fildeş, oale de lut şi urcioare de vin, rosti el apăsat. Şi-mi place să-mi măsor puterile doar cu oameni de cuvânt, în stare să-mi plătească. Sunteți de aceeaşi părere cu mine?

Ceilalți încuviințară.

— Prima miză: un măgar tânăr şi sănătos, strigă Bebon. Îl ia cine câştigă trei mâini. Eu pun unul la bătaie. Voi?

— Un măgar zdravăn şi neobosit, răspunse un bărbos, de fel din Samos.

Bebon pierdu primele două mâini şi zâmbete răutăcioase vesteau apropiata lui înfrângere.

Dar norocul se arătă schimbător.

Actorul câştigă următoarea mână, pierdu iar, apoi ieşi victorios în trei rânduri.

— Măgarul e al meu. Mergem mai departe?

— Eu merg, mormăi unul dintre păgubiți. Fildeşul tău contra urcioarelor mele cu ulei. O singură mână.

Zarurile se rostogoliră.

— Te-am bătut, observă Bebon, şi-ai face mai bine să renunți.

Bărbosul tuna şi fulgera.

— Nu obişnuiesc să pierd, mai ales în fața unui nepriceput care are noroc. Vrei să te retragi, sunt

sigur! N-arăți a om care poate să reziste unei partide adevărate.

— Pun tot la bătaie, plus cinci urcioare cu vin. Două mâini câştigătoare.

— Bate palma!

La prima aruncare, zarurile căzură prost pentru Bebon.

Kel închise ochii. Cum îşi vor plăti datoriile dacă prietenul lui pierdea?

A doua oară zarurile ținură cu ei!

A treia aruncare va hotărî câştigătorul. Încordarea creştea cu fiecare clipă. Era rândul bărbosului.

Şi soarta îi fu potrivnică.

Bărbatul se ridică brusc şi se uită țintă la învingător. Kel se temea să nu sară la bătaie, dar omul se mărgini să-l conducă pe Bebon afară şi să-i înmâneze partea ce i se cuvenea.

— Pe măgar îl cheamă Vânt-de-Miazănoapte, spuse bărbosul, iar mărfurile mele sunt fără cusur. Dac-ai fi trişat, ți-aş fi spart capul. Dar întrucât zeii au ținut cu tine, meriți această mică avere. Totuşi, fereşte-te să-mi ieşi iar în cale.

— Data viitoare o să câştigi, îi prezise Bebon.

Măgarul se îndreptă spre Kel şi-l privi cu încredere. Actorul aşeză urcioarele cu vin şi ulei în două coşuri pe care măgarul le primi în spinarea sa.

Apoi, sub un soare mângâietor, porniră toți trei cu pas domol spre Sais.

— Suntem nişte negustori desăvârşiţi, socoti Bebon, şi avem mărfuri uşor de vândut.

— Nu trebuie să ne mai facem griji o vreme. Iar dacă ne opresc pe drum gărzile, nu ne pot acuza de vreo încălcare a legilor.

— Ai împins lucrurile prea departe!

— Da şi nu.

— Ai… trişat?

— Da şi nu. Am schimbat zarurile, căci ale lor erau măsluite.

— Şi ale tale?

— Doar puţin. Nu îndeajuns ca ei să-şi dea seama. Pe deasupra, de câteva ori am pierdut.

— În clipa hotărâtoare, bărbosul a aruncat zarurile. Cum puteai să fii sigur că o să câştigi?

Bebon zâmbi.

— M-am bizuit pe noroc. Dacă jucam eu ultima mână, trezeam bănuieli.

— Nebunie curată!

— Dar am câştigat partida. Nu asta contează?

46

Fostul rege al Lydiei, bogatul Cresus, acum capul diplomaţiei persane, se înclină cu respect înaintea faraonului Amasis, ce purta zale şi un coif asemănător cu cel care-l făcuse rege.

— Ridică-te, prietene, scumpe prietene! Ce bucurie nemăsurată să te primesc!

— Invitaţia ta mă onorează, mărite faraon. Iar soţia mea Mitetis e fericită să-şi revadă tara.

— Regina şi cu mine suntem încântați de prezența ei aici. Ne aşteaptă petreceri frumoase şi ospețe, dar mai întâi trebuie să privim defilarea pe care a pregătit-o Fanes din Halicarnas, marele general al trupelor mele.

— Renumele său depăşeşte hotarele Egiptului.

— O merită, vei vedea.

Amasis şi Cresus luară loc într-un pavilion uşor, din lemn, la adăpost de soare.

Pe o câmpie întinsă, la nord de Sais, se desfăşurau rândurile de pedestraşi înzestrați cu scuturi, coifuri, lăncii şi săbii. Disciplinați, mercenarii greci defilară cu paşi siguri şi egali, în sunetul unei muzici răsunătoare, în stare să-i înflăcăreze şi pe cei mai şovăitori.

După ei urmară călăreții, pe cai splendizi, iuți şi nervoşi. Un corp de elită, mândru de importanța sa.

Deşi obişnuit cu isprăvile călărimii persane, Cresus nu-şi putea ascunde admirația.

— Vigoarea acestor bidivii mă uimeşte, iar iscusința soldaților tăi n-are pereche!

— Fanes e un comandant sever, îl lămuri Amasis. Îi plac lucrurile bine făcute şi nu îngăduie nesupunerea. La semnalul său, armata întreagă trebuie să se pună în mişcare. Şi încă n-ai văzut tot!

Un car tras de doi cai albi îi luă pe rege şi pe oaspetele său şi-i duse la canalul militar, unde Cresus descoperi o impunătoare flotă de corăbii

de război.
Mulțimea lor, mărimea, armele şi echipajele numeroase îl uluiră pe ambasadorul Persiei.
— Nu bănuiam o aşa forță, mărturisi el.
— Stăpânirea mării aduce siguranță Egiptului, grăi Amasis. Mulțumită strădaniilor neîncetate ale lui Udja, care răspunde de starea flotei mele, pe şantierele noastre se construiesc fără odihnă corăbii solide şi iuți.
— Pot să urc la bordul vasului comandant? întrebă Cresus.
— Bineînțeles.
Unul lângă altul, generalul Fanes din Halicarnas şi căpetenia flotei de război, Udja, îl întâmpinară pe alesul vizitator şi-i arătară cât de bine erau înzestrate vasele faraonului.
Cresus pipăi parâmele şi pânzele, observă trăinicia catargelor şi înțelese că totul era pregătit pentru luptă.
— M-ați uluit, recunoscu el. Şi celelalte corăbii sunt la fel?
— Ne mândrim cu ele, răspunse Udja. V-ar plăcea să luați parte la o manevră?
Cresus încuviință.
Stând la prora marelui vas, solul împăratului Persiei se minună de dibăcia marinarilor lui Amasis.
— Mediterana îți aparține, îi spuse el faraonului.
— Dar nu asta urmăresc! Menirea acestor forte

e doar să ne apere. Egiptul nu va ataca pe nimeni, dar va şti să se bată împotriva oricărui năvălitor.

— Cunoscându-vă puterea, cine ar cuteza să se năpustească asupra pământului faraonilor?

Adâncit în gânduri, Cresus gustă blândețea vântului la miazănoapte şi pacea asfințitului. Unduirea ramurilor de palmieri, argintiul canalului, trandafiriul cerului îl fermecară într-atât, încât aproape că-l făcură să uite spiritul războinic al acestei defilări.

Despre ospățul dat de regele şi regina Egiptului se va vorbi multă vreme. Cei o mie de invitați apreciară nenumăratele bucate, vinurile deosebite şi zelul slujitorilor, atenți la cele mai mici dorințe ale mesenilor.

La stânga perechii regale stătea Cresus, la dreapta Mitetis, fiica înaintaşului lui Amasis.

Tăcută şi încordată, Mitetis de-abia dacă se atingea de mâncare.

— Trecutul e trecut, îi zise Amasis. Îl admiram pe tatăl vostru şi n-aveam de gând să-l răstorn de pe tron. Doar prin anumite împrejurări am ajuns la putere. Acum însă, ați vrea să dați uitării acest trecut dureros?

Soția lui Cresus îl privi țintă pe faraon.

— Îmi cereți mult.

— Ştiu, Mitetis, însă prezența voastră aici îmi alină sufletul. S-au scurs atâția ani! Revăzând Egiptul nu vi se ostoieşte durerea?

— Am să pun capăt doliului, Majestate.
— Vă mulțumesc pentru bucuria ce mi-o faceți.
După banchet, regina Egiptului o pofti pe Mitetis să se lase pe mâinile unei slujitoare care se pricepea ca nimeni alta la masaj şi la uleiuri aromate.
Amasis şi Cresus se retraseră pe o terasă de unde contemplară o grădină în care creşteau sicomori, *jujubien,* leandri şi tamarini.
— Ce țară minunată, zise Cresus. Aici domneşte parfumul veşniciei.
— O veşnicie plăpândă…
— Pentru ce asemenea temeri?
— Noul împărat al Persiei, Cambyses, nu visează la cuceriri?
Cresus inspiră aerul călduț al nopții.
— Să lăsăm deoparte vorbele meşteşugite şi să fim sinceri, Majestate. Da, Cambyses visează să cotropească acest pământ cu bogății nesfârşite. Ca monarh chibzuit, i-ai ghicit planurile şi ai pus pe picioare o armată menită să-i țină piept. Iar invitația ta urmăreşte să-mi arate asta pentru ca, la rândul meu, eu să-l sfătuiesc să nu pornească într-o aventură sortită să dea greş.
— Şi am reuşit, Cresus?
— Mai bine decât sperai! Am încercat deja să-l îndrum pe Cambyses spre o pace trainică, iar el pleacă urechea la spusele mele. Când mă voi întoarce în Persia, am să-i vorbesc despre tot ce am văzut aici şi-l voi convinge. Oricât de

puternică ar li, armata persană n-are nicio şansă să te înfrângă. O bănuiam chiar dinaintea călătoriei mele, dar acum sunt sigur. Faraonul nu s-a lăsat amăgit de o linişte părelnică şi îi sunt recunoscător. Mulțumită sporirii forțelor sale armate, dar mai ales flotei, o înfruntare sângeroasă va fi ocolită.

— Cambyses se gândeşte şi la alte cuceriri?

— Cârmuirea imperiului nu-i îngăduie o clipă de răgaz, iar Cambyses îl va lua drept pildă pe tatăl său, Cyrus. Se încheie vremea bătăliilor, Majestate, şi încep vremuri de pace.

— Cuvintele tale îmi umplu inima de fericire, Cresus.

— Lucrul cel mai grabnic e să întărim negoțul care să îmbogățească amândouă țările. De aceea mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe renumitul conducător al Casei tălmacilor ca să-i înmânez o listă cu numele şi rangul celor cu care trebuie să țină legătura pe viitor.

— Din păcate, a murit, mărturisi Amasis.

— Era bolnav?

— Nu, a fost victima unei întâmplări nefericite. Intendentul palatului, Henat, îl înlocuieşte. E un om cu experiență şi de încredere, care te va sprijini în toate. O să fii mulțumit de el.

— Minunat, Majestate. Această călătorie va rămâne, fără îndoială, cea mai importantă din cariera mea.

În seara din ajun, faraonul Amasis purificase, fardase şi îi pusese coroana vacii cu pete negre în care se încarna zeița Neit. Apoi, în mijlocul curții celei mari, trăsese patru săgeți în cele patru zări pentru a împiedica forțele haosului să se reverse peste Cele Două Regate.

Prima procesiune a sărbătorii lui Neit se urni din loc. Un ritualist păşea înaintea regelui, un altul recita textele rituale ce slăveau strălucirea Mamei mamelor. Preoți şi preotese se rânduiră împrejurul lacului sacru şi priviră la drumul pe apă al bărcii divine, simbol al uniunii forțelor creatoare ce dădeau naştere numeroaselor forme de viață.

În afara incintei sacre, petrecerile începeau. Zeci de familii sosite cu bărcile din satele şi târgurile apropiate de Sais doreau s-o venereze pe zeiță şi să-şi atragă protecția ei. Se auzea muzică de flaut şi sunet de crotale, menite să alunge demonii. Vinul şi berea oferite de rege curgeau în valuri. Pretutindeni în Sais se dansa şi, la adăpostul nopții, perechile de îndrăgostiți se hârjoneau.

Bebon ar fi făcut bucuros la fel, dar trebuia să ducă la bun sfârşit o misiune tainică. Aşa că se strecură prin mulțime, îndreptându-se către marele templu. Străbătu aleea mărginită de sfincşi şi contemplă cele două obeliscuri ale lui Amasis.

Unora dintre invitații de seamă li se îngăduise

cu acest prilej să pătrundă în curtea dinaintea pilonului principal al templului. Bebon se amestecă într-un grup de administratori ai hambarelor, apoi se desprinse de ei şi se apropie de un preot cu ţeasta rasă, înveşmântat într-o tunică albă.

— Sunt purtătorul unui mesaj pentru Mai-marea cântăreţelor şi ţesătoarelor lui Neit. E grabnic şi nu i-l pot dezvălui decât ei.

— Aşteaptă aici.

Minute întregi se scurseră, nesfârşite.

Oare în această seară de sărbătoare Nitis va găsi timp să vină ea însăşi? Conducea ritualurile şi nu putea să iasă din sanctuar. Mai degrabă va trimite o preoteasă căreia Bebon va refuza să-i vorbească.

Afară, petrecerile erau în toi. Pe fiecare terasă şi în faţa fiecărei uşi, în Sais şi peste tot în Egipt, se aprinseseră lămpi. Lumina lor îi îngăduia lui Isis să găsească mădularele împrăştiate ale trupului lui Osiris, ucis de fratele său Seth. La sfârşitul căutării, barca sacră va purta trupul menit reînvierii până în sanctuarul lui Neit, unde ultimele formule sacre îl vor trezi pe zeul reîntregit, biruitor al morţii.

Nitis apăru.

Cum să nu te îndrăgosteşti de o femeie atât de splendidă?

— Bebon! Kel trăieşte?

— Liniştiţi-vă.

— Să nu rămânem aici.

Preoteasa îl conduse într-o capelă micuță, închinată leoaicei Sekhmet.

— Kel e teafăr şi se află în Sais, o lămuri Bebon. Doreşte să vă vorbească.

— Cât țin sărbătorile mi-e cu neputință să lipsesc din templu. Sunteți în siguranță?

— O facem pe negustorii ambulanți şi am trecut fără greutate de gărzile pe care le-am întâlnit.

— Nu vă pândesc primejdii? Dacă vă descoperă cineva?

— I-am schimbat lui Kel înfățişarea şi ne purtăm ca nişte negustori desăvârşiți.

— Aveți vin de vânzare?

— Din cel mai bun.

— Atunci veniți mâine, la prima oră a dimineții, la poarta unde se aduc mărfurile pentru templu. Am să le primesc eu însumi.

Mirat, Menk se apropie de şirul vânzătorilor care se grăbeau înspre poarta templului unde stăteau controlorii şi scribii. Aceştia cercetau mărfurile, le respingeau pe cele proaste şi notau plata cuvenită pentru cele alese.

Dar de ce se îngrijea Nitis de asemenea treburi?

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Menk.

— Nu, nu, totul merge bine.

— Ajutoarele voastre n-ar fi putut să vă scape de această corvoadă?

— În astfel de zile de sărbătoare, nu mă încred decât în propria mea judecată.

Menk încuviință printr-o mişcare din cap.
— Aşa obişnuiesc şi eu. Trimițând pe altcineva în locul meu, mi-aş uşura munca, dar repararea greşelilor mi-ar răpi prea mult timp! Sunteți mulțumită de felul în care se desfăşoară ritualurile?
— Ați făcut o treabă vrednică de admirație, ca întotdeauna. Vă arătați la înălțimea renumelui pe care-l aveți, Menk.
Demnitarul se înfioră de bucurie.
— Dacă pot să vă ajut cu ceva…
— Termin cât de curând. Ați vrea să verificați numărul de urcioare pentru purificări?
— Numaidecât.
În sfârşit, Menk se îndepărtă.
Nitis se ocupă de un vânzător de fructe, încântat că marfa lui era demnă de un templu. După el nu mai rămâneau decât doi negustori ambulanți, alături de măgarul lor, un animal frumos şi nemaipomenit de liniştit.
Tânăra femeie îl recunoscu pe Kel şi inima începu să-i bată mai repede. I-ar fi plăcut să-i povestească despre teama că n-o să-l revadă niciodată şi despre bucuria adâncă pe care o încerca în această clipă.
— Vă propunem un vin dintre cele mai de soi, grăi Bebon. Vreți să-l mirosiți şi să-l gustați?
Nitis se învoi.
— Am descoperit lucruri importante, şopti Kel.
— Trebuie să vorbiți cu marele preot.

— Cum să ajung la el în siguranță?
— Controlorul va trece în registru urcioarele voastre cu vin, apoi îi veți urma pe ceilalți negustori până la magazia cu provizii. Bebon o să aştepte acolo împreună cu măgarul, iar eu am să vă dau o tunică albă de preot pur. Astfel înveşmântat, vă veți duce în sala arhivelor lui Wahibre.
Cei doi prieteni îi respectară poruncile.
Îngrijorat, Bebon stătea cu ochii în patru. Nu se îndoia de sinceritatea lui Nitis, ci se temea ca nu cumva preoteasa să fie supravegheată şi să-i atragă fără voia ei într-o capcană.
La magazie li se oferea câte ceva de-ale gurii negustorilor ale căror mărfuri fuseseră primite la templu. Bebon legă o discuție cu un vânzător de legume, în vreme ce Kel se furişă şi dispăru.
Şi dacă marele preot era vândut duşmanului, dacă se supunea regelui şi gărzilor sale, dacă pentru a-şi păstra înaltul rang dădea pe mâna cârmuirii un ucigaş fugar?

48

Nitis verifică să nu-i vadă cineva şi împinse uşa, de obicei închisă, ce dădea în odaia unde se păstrau rezervele de papirus, aflată lângă sala arhivelor marelui preot Wahibre.
Încăperea era cufundată în întuneric şi linişte.
Kel trecu pragul şi rămase nemişcat.
Dacă era vorba de o capcană, n-ar fi avut cum

să scape. Dar Nitis nu putea să-l trădeze!

— Ce-ai să-mi spui? întrebă vocea severă a marelui preot.

— Cei doi oameni care ar fi putut să-mi dovedească nevinovăția sunt morți. Îndărătnicu' a căzut victimă unei întâmplări nefericite printre mercenarii din Naukratis, iar pe Demos l-am găsit zăcând fără suflare în odaia mea, cu beregata tăiată. Bineînțeles, şi acest omor îmi va fi pus în cârcă. Datorită prietenului meu Bebon, am reuşit să fug.

— Tare proaste veşti, socoti marele preot.

— Acum văd limpede totul. Fireşte, n-am dat de coiful regelui Amasis, totuşi acum mă bizui pe nişte informații sigure. O grecoaică pe nume Zeke, care face negoț, vrea să zdruncine orânduirea egipteană, aducând la noi sclavia şi monedele.

— Astfel de lucruri nefireşti sunt împotriva legii lui Maat. Faraonul nu va încuviința asemenea măsuri.

— Dar nu le încurajează pe ascuns? întrebă Kel. Fiind un mare iubitor al culturii greceşti, nu i se par un pas înainte pe care trebuie să-l impună Celor Două Regate?

Cuvintele îl tulburară pe marele preot.

— Atunci, răzbunarea zeilor va fi cumplită!

— Casa tălmacilor a descoperit, negreşit, nişte documente despre acest complot, continuă Kel. De aceea a trebuit nimicită. Iar papirusul criptat

cuprinde informații de cea mai mare însemnătate pentru uneltitori.

— Presupuneri, Kel, simple presupuneri!

— Dar omorurile săvârşite de curând sunt fapte! Şi Doamna Zeke nu-şi ascunde planurile. Cu alte cuvinte, are complici printre demnitarii din fruntea statului.

— N-am izbutit să descifrez codul, zise cu amărăciune Nitis. Doar un scrib de rang înalt a putut să născocească ceva atât de încurcat.

— Trebuie să vorbim cu doctorul Horkheb, propuse Kel.

— A murit, arătă marele preot.

— Din pricina… vreunei boli?

— Nu ştim.

— Minunată întâmplare! mai mult ca oricând, sunt vinovatul cel mai nimerit. Nimeni n-o să-mi dovedească nevinovăția şi toate firele s-au rupt.

— I-am scris Mai-marelui Casei tălmacilor, spuse tânăra preoteasă, şi sufletul său mi-a răspuns: „Strămoşii dețin codul”.

— Slab ajutor, socoti marele preot. În lipsa altor lămuriri, n-avem cum să ne folosim de el.

— Poate le vom căpăta!

— Dar vor fi de-ajuns? se nelinişti Kel.

— Hai să recunoaştem cum stau lucrurile, zise Wahibre. Doar judecătorul Gem îl poate salva pe Kel. Trebuie să te predai şi să dezvălui ce-ai descoperit. Gem e un om cinstit şi nici chiar faraonul nu se află mai presus de legi. Se vor

desfăşură cercetări atente şi nevinovăţia ta va ieşi la iveală.

— N-am nici pic de încredere în acest magistrat, sări tânărul scrib.

— Gem e cârmuitorul justiţiei egiptene, îi aminti marele preot. Dacă el trădează legea lui Maat, civilizaţia noastră nu va întârzia să se năruie. Plecând urechea la mărturiile zdrobitoare împotriva ta, îi apari drept cel mai fioros dintre ucigaşi. Aşa cred eu. Însă când are să te vadă şi să te asculte, o să-şi schimbe părerea.

— Nu mă trimiteţi, oare, la moarte?

— Am să-i aduc eu însumi la cunoştinţă lui Gem hotărârea ta, dar am să-i cer asigurări că n-o să te aresteze înainte de a-ţi auzi lămuririle. Dacă nu se învoieşte, întâlnirea nu va avea loc. Iar tu vei şti să-l convingi, nu mă îndoiesc de asta.

Închis în sala arhivelor marelui preot, Kel se străduia încă o dată să dezlege codul papirusului de la care i se trăgea întreaga nenorocire. Oare hieroglifele erau inversate, cuvintele amestecate, sau ordinea în care trebuiau citite rândurile se schimba după vreo regulă anume sau după vreun grup de semne?

Toate încercările dădură greş.

Textul îl sfida parcă, rămânând de neînţeles.

Obosit, în pragul deznădejdii, tânărul se gândea la Nitis. Clipa revederii îi oferise o fericire de nedescris. Şi se simţea de-a dreptul nătâng, nefiind în stare să-i mărturisească sentimentele

sale înflăcărate. Vasăzică asta era dragostea, această convingere că întreaga ta viață se învârte în jurul unei făpturi atât de diferite de tine însuți, atât de îndepărtată şi de neatins!

Uşa se deschise.

Nitis se apropie încetişor.

— V-am adus apă şi o plăcintă umplută cu bob şi brânză.

Kel se ridică.

— Marele preot va reuşi să cadă la învoială cu judecătorul?

— Gem o să-l asculte. Şi veți putea, în sfârşit, să vă apărați de învinuirile ce vi se aduc. Prietenul vostru Bebon a ieşit din templu şi se adăposteşte pentru un timp, împreună cu măgarul, într-un grajd de lângă intrarea negustorilor.

— Nitis…

— Trebuie să plec neîntârziat la atelierul de țesut.

Şi dispăru, uşoară ca o adiere.

Kel n-avea niciun mijloc ca s-o rețină. Ea, o preoteasă a lui Neit, sortită unui viitor strălucit, el, un ucigaş fugar! Destinele lor nu puteau să se întretaie decât pentru scurtă vreme.

Kel isprăvi cina sărăcăcioasă şi vru să se apuce iar să lucreze la descifrarea papirusului, însă chipul lui Nitis îl împiedică să-şi adune gândurile.

Să renunțe la ea îi pricinuia o durere

năprasnică. După ce văzuse cum arată fericirea, trebuia să-i întoarcă spatele, iar asta însemna un adevărat chin. Dar nici să-i ceară mai mult decât un ajutor vremelnic nu era cu putință. Deja ea îşi primejduia viața şi cariera!

La căderea nopții, Nitis apăru din nou.

— De ce nu se întoarce marele preot? întrebă cu nelinişte Kel.

— Pesemne că nu reuşeşte să ajungă aşa uşor la o înțelegere cu Gem.

— Şi dacă judecătorul îl arestează?

— Gem n-ar face una ca asta. El caută adevărul şi nu-l poate afla decât din gura voastră.

— Iertați-mă, Nitis, că v-am tulburat viața tihnită pe care-o duceați. Mă apasă această greşeală şi...

— Doar legea lui Maat contează, îl opri ea. Ştiindu-vă acuzat pe nedrept, nu puteam să stau cu brațele încrucişate.

— Încrederea voastră mă mişcă nespus de mult şi tare mi-aş dori să vă spun că...

Penumbra ascundea chipul tinerei preotese.

— Vă ascult, şopti ea.

Însă paşii lui Wahibre răsunară pe dalele de piatră.

— Judecătorul Gem a primit să te întâlnească, grăi el. Mi-a făcut această favoare neobişnuită, care nu se va repeta. Va trebui să te arăți foarte convingător, Kel.

Prost ras, îmbrăcat cu o tunică veche de negustor ambulant, încălțat cu sandale ieftine, Kel nu mai semăna cu scribul elegant din Casa tălmacilor.

Vânt-de-Miazănoapte fu încântat să-l revadă şi-l răsplăti cu un răget de bucurie. Tânărul îl mângâie îndelung, apoi îi mărturisi lui Bebon că se pregătea să-l întâlnească pe judecătorul Gem.

— Ce nesăbuință! sări numaidecât actorul. Cu siguranță e vorba de-o capcană! Cum poți să crezi măcar o clipă că va veni neînsoțit? Abia o să dai ochii cu el, că sumedenie de gărzi se vor năpusti asupra ta.

— E singurul prilej să-l conving de nevinovăția mea.

— Nici măcar n-o să te asculte!

— Marele preot mi-a făgăduit că o va face.

— Şi dacă marele preot e amestecat în complot?

— Cu neputință.

— Dar ca tu să fii acuzat de omor nu e cu neputință? Wahibre vrea să se descotorosească de tine şi să-şi păstreze renumele nepătat. Aşa că te dă pe mâna justiției. O justiție care te-a osândit deja!

— Am să lămuresc lucrurile.

— Nebunie curată!

— Tu n-ai câştigat la zaruri bizuindu-te pe noroc?

— Eu barem aveam o şansă de reuşită! Nu mai

visa, Kel. Văzându-te cu Gem, te arunci în gura şacalului.
— Nu există altă cale. Judecătorul a făgăduit că se va întâlni cu mine între patru ochi, într-un loc ales de marele preot, departe de gărzi şi că nu mă va aresta înainte de a-mi auzi mărturisirea şi dezvăluirile. Iar acestea o să-l uimească până într-acolo, încât îl vor hotărî să-şi schimbe părerea. Şi va fi nevoit să înceapă noi cercetări. Adevărul, odată aflat, mă va salva.
Bebon era înmărmurit.
— Naivitatea ta mă lasă fără cuvinte!
— Când soarele se va înălța sus pe cer, judecătorul o să mă aştepte într-un atelier de olărie care ține de templul lui Neit. La ora aceea meşterii vor fi plecați la masă.
— Renunță, prietene.
— Nici nu încape vorbă.
Bebon oftă.
— Am să verific împrejurimile. Dacă zăresc vreo gardă, o să fluier un cântec vesel, apoi o să-mi chem aşa-zişii tovarăşi, în speranța că Vânt-de-Miazănoapte o să mă ajute cu zbieretele lui. Iar tu o să-ți iei atunci picioarele la spinare. Ne vorn întâlni la poarta de nord a oraşului.
— Dacă n-o să stârneşti aşa o larmă, am să merg să-l văd pe Gem.
Meşterii mâncau împreună la umbra unui sicomor şi discutau despre ultima comandă venită de la templu, despre treburi de familie şi

despre cârmuirea regelui, din ce în ce mai prielnică grecilor. Barem Egiptul era bine apărat şi trăiai în siguranță, la adăpost de orice cotropire.

Bebon şi Vânt-de-Miazănoapte hoinăriră multă vreme prin cartier. Actorul bătu toate străduțele de la un capăt la altul, fără a uita să scruteze acoperişurile şi terasele. Deşi obişnuit să miroasă numaidecât prezența soldaților şi a gărzilor, nu observă nimic care să-i trezească bănuieli.

Deodată, văzu apărând un bărbat înaintat în vârstă, cu chip grav şi mers impunător.

Judecătorul Gem trecu pragul atelierului de olărit. Bebon îşi încordă atenția. Gărzile nu puteau fi departe.

Mai multe minute se scurseră, dar locul rămase liniştit.

Kel se apropie. Întrucât Bebon nu dăduse alarma, n-avea de ce să se teamă.

Tânărul scrib se găsea acum față în față cu Gem.

O vreme se priviră țintă unul pe altul.

— Dacă marele preot Wahibre, a cărui cinste e cunoscută de toți, n-ar fi stăruit, as fi refuzat această întâlnire ciudată, zise magistratul cu glas mânios.

— Nu sunt un ucigaş, rosti Kel apăsat, ci victima unor uneltiri.

— Am auzit de multe ori astfel de vorbe. L-ai dus

de nas pe marele preot, dar pe mine cuvântările frumoase nu mă mişcă deloc.

— Vă spun adevărul!

— Îl ştiu deja.

— Cineva încearcă să vă înşele!

— Cine-i acest „cineva”?

— Nu cunosc numele căpeteniei uneltitorilor, dar ştiu că vrea să-l detroneze pe Amasis şi să pună mâna pe putere.

— Aiurelile tale nu mă interesează, băiete. Ți-ai omorât colegii tălmaci şi ai fugit. Un nevinovat s-ar fi dus să le vorbească direct gărzilor.

— Împrejurările m-au împiedicat să…

— Drumul tău de ucigaş nu s-a oprit la Sais, i-o reteză Gem. Te-ai dus la Naukratis ca să le curmi viața celor doi complici care ar fi putut să te pârască.

— Sunt nevinovat! tăgădui Kel. Omorurile astea fac parte din planul uneltitorilor!

— Un judecător rămâne nesimțitor când vinovații tăgăduiesc şi ia hotărâri bizuindu-se pe dovezi de neclintit. Iar în registru există mărturii depuse aşa cum cer legile. Slujitorii au văzut cum i-ai tăiat beregata colegului tău Demos.

— Au mințit cu toții!

— Pus în fața unor fapte mai presus de orice îndoială, îndrugi o poveste despre un complot fără să aduci nici cea mai firavă dovadă sau să-mi spui numele unui aşa-zis vinovat, încetează să te mai porți ca un copil.

— Vă jur că…
— Nu săvârşi încă o greşeală! înrăutăţeşti lucrurile născocind tot soiul de istorioare ca să nu pari tu răspunzător. Mărturiseşte-ţi fărădelegile şi dă-mi dreptate.
— N-am ucis pe nimeni! Ar trebui să-i căutaţi pe adevăraţii făptaşi! Grecii…
— Renunţă la o astfel de apărare, caraghioasă şi fără noimă, şi predă-te. Vei avea dreptul la o judecată nepărtinitoare.
— Aţi făgăduit că o să mă ascultaţi!
— Dovezile sunt zdrobitoare, băiete. Am primit să ne întâlnim doar pentru a te convinge să te arăţi chibzuit. Deja sunt prea multe victime şi nu vreau să pun în primejdie viaţa oamenilor mei. Dacă te predai, poate că o să ai parte de oarecare îndurare. Şi o să ne oferi toate lămuririle pe care le socoti de cuviinţă.
— Vă înşelaţi, eu…
— Să isprăvim cu jocul ăsta şi să ieşim de aici.
Cu faţa ascunsă sub o eşarfă de în, Bebon se năpusti în atelier.
— Gărzile sosesc cu zecile!
Kel îl privi pe judecător cu silă.
— V-aţi călcat cuvântul!
— Vremea pălăvrăgelilor a trecut. Vă arestez pe tine şi pe complicele tău!
Cu braţul drept, Bebon îl prinse pe magistrat de gât.
— Ia-o pe prima străduţă la dreapta şi aleargă

cât te țin puterile, îi porunci actorul lui Kel.

— Şi tu?

— O să vin după tine.

Scribul o rupse la fugă, iar Bebon rămase să înfrunte gărzile.

— Înapoi sau îi frâng judecătorului gâtul!

Din tonul vocii, gărzile pricepură că cel care-l ținea prizonier pe Gem nu glumea.

— Plecați! urlă actorul, strângându-şi şi mai tare prada.

Un ofițer le ordonă soldaților să se împrăştie.

Îndată ce aceştia se îndepărtară destul, Bebon îi dădu judecătorului drumul şi o luă la goană.

Gem nu se mai îndoia acum: acest Kel era un ucigaş de cea mai josnică speță.

50

— Îmi pare rău, îi spuse Pitagora lui Nitis, dar regele mi-a poruncit să plec la Naukratis şi să stau de vorbă cu preoții lui Apollo şi ai Afroditei pentru ca ei să tragă foloase de pe urma învățăturii pe care am primit-o în templele egiptene. Amasis doreşte să existe legături adânci între cele două forme de gândire şi m-a însărcinat cu această misiune delicată înainte de întoarcerea mea în Grecia. Aş fi preferat să ascult încă multă vreme glasul zeiței Neit, ale cărei cuvinte m-au vrăjit. Ea, Tată al taților şi Mamă a mamelor, Bărbat ce se preschimbă în femeie, Femeie ce se preschimbă în bărbat, misterioasă

zămislitoare a fiinţelor, suverana stelelor divine, rămâne pe veci ascunsă neiniţiaţilor şi niciun muritor nu va ridica vălul ce-o acoperă.

Nitis i-ar fi dat bucuroasă o dovadă de încredere lui Pitagora întrebându-l dacă n-ar putea s-o ajute să descifreze papirusul codat. El, ca grec, n-ar fi folosit o cale cu totul nouă?

Totuşi preoteasa nu zise nimic.

Prieten şi protejat al lui Amasis, Pitagora nu era mai degrabă un duşman decât un aliat?

— Sper că ne vorn revedea, Nitis. Şederea la Sais a fost unul dintre cele mai de seamă popasuri din călătoria mea.

— Templul vă va fi întotdeauna deschis.

— Vă mulţumesc. Pe curând, dacă marea zeiţă va dori.

Mai-marea cântăreţelor şi ţesătoarelor îl găsi pe marele preot la marginea sanctuarului. Abătut, Wahibre părea să fi îmbătrânit brusc.

— Întâlnirea s-a încheiat cu un dezastru, o înştiinţă el. Gărzile care au venit împreună cu Gem au încercat să-l aresteze pe Kel.

Lui Nitis i se strânse inima.

— A fost rănit?

— Nu, a izbutit să scape cu ajutorul prietenului său Bebon, care l-a luat prizonier pe judecător, apoi a fugit şi el. Îţi închipui furia lui Gem! De-acum, arcaşii au ordin să tragă fără şovăială.

— Judecătorul v-a trădat!

— După părerea lui, nu. El crede numai în

registre şi mi-a făcut un hatâr încercând să-l prindă pe Kel viu. Să ne vedem de îndatoririle noastre rituale, Nitis. În clipa de față suntem neputincioşi.

Tânăra intră în capela ce adăpostea o vacă din lemn, în mărime naturală, întruchipare a zeiței Neit, „marea înotătoare”. Sub această formă, ea străbătuse oceanul începuturilor, în zorii timpului şi făurise universul în care se năşteau şi se înnoiau sufletele-stele.

De-o parte şi de alta, se înşirau lămpi aprinse şi vase în care ardeau mirodenii. În afara capului şi a grumazului, aurite, un văl purpuriu acoperea vaca sacră care purta între coarne discul solar.

Nitis îi înfățişă cele şapte uleiuri sfinte, apoi vărsă apa pe masa de ofrande, încărcată de pâine proaspătă, ceapă şi smochine. În fiecare zi mâncarea era schimbată pentru ca zeița să absoarbă din ea *Ka*-ul, puterea dătătoare de viață.

— Nitis… Sunt aici!

Vocea lui Kel!

Ridicându-se în picioare, scribul ieşi din penumbră.

— N-am găsit o ascunzătoare mai bună.

— Veniți! Să mergem degrabă la marele preot!

— Nu-l pun, oare, în primejdie?

— El va hotărî asta. Dar unde-i Bebon?

— Într-un adăpost de lângă piață, laolaltă cu alți negustori ambulanți. Judecătorul Gem n-a putut

să-i zărească fața. Înainte să dispar împreună cu Bebon, am vrut să vă mai văd o dată.

— De vreme ce sunteți liber şi nevătămat, să nu ne dăm bătuți încă!

— Dacă ați şti…

— Să ne grăbim, preoții vor veni în curând cu ofrandele.

Marele preot îl întâmpină călduros pe tânărul scrib şi-l strânse la piept de parcă ar fi fost vorba de propriul fiul.

— Iartă-mă că te-am târât în această capcană! Judecătorul s-a dezonorat prin ceea ce-a făcut. Totuşi el conduce cercetările şi nu se gândeşte decât să te răpună.

— Nu mi-a lăsat răgaz să-i vorbesc, zise cu amărăciune Kel.

— Ne-ar trebui nişte dovezi atât de limpezi, încât până şi acest magistrat încăpățânat să fie silit să se plece în fața lor!

— Încăpățânat sau aflat la porunca altora, îşi dete cu presupusul Nitis. Dacă judecătorul ascultă de uneltitori, purtarea lui e de înțeles.

— Cu cine să luăm legătura dintre curteni? se întrebă Kel. Trebuie să stau de vorbă cu cineva vrednic de încredere şi îndeajuns de puternic încât să-i atragă atenția regelui.

— Regina, grăi marele preot. Ea o să te-asculte.

Îmbrăcați sobru, purtând peruci ca din Vechiul Regat, Wahibre şi ajutorul său se prezentară la intrarea palatului rezervată demnitarilor. Un

mercenar grec îi controlă să nu aibă vreo armă asupra lor, apoi îl chemă pe comandantul său.

— Marele preot al lui Neit doreşte s-o vadă fără întârziere pe Majestatea Sa, regina. O să aştept cât e nevoie.

Wahibre se temea să nu-l vadă apărând pe Henat sau pe cancelarul Udja, înştiinţaţi pesemne despre ultimele isprăvi ale lui Kel.

Din fericire, aşteptarea fu scurtă.

În ciuda urmelor lăsate de ani, regina Tanit rămânea o femeie seducătoare, fardată fără cusur. Împodobită cu un colier din aur, cercei din cornalină şi brăţări de argint, stătea mândră pe un tron de abanos.

— Ce e atât de grabnic? întrebă ea cu glas răspicat.

— Majestate, aţi auzit vorbindu-se despre uciderea tălmacilor?

— Ştim cine-i făptaşul, dar rămâne de negăsit.

— Iată-l.

Kel se plecă adânc.

Tanit tresări.

— Glumiţi?

— Scribul Kel e nevinovat, continuă marele preot, dar nimeni nu vrea să-l asculte. Judecătorul Gem, însărcinat cu cercetările, l-a osândit deja. Pentru a nu cădea într-o gravă greşeală şi pentru a scoate în sfârşit la lumină adevărul, primiţi să-l ascultaţi pe acest tânăr?

Regina se ridică, dar se ţinu departe de

vizitatori.
— Ar trebui să chem straja şi să pun să-l aresteze pe ucigaş!
— Nu sunt vinovat, Majestate, spuse Kel.
— Se pare că dovezile sunt zdrobitoare.
— Se urzeşte un complot împotriva faraonului, iar mai-marele Casei tălmacilor îl descoperise. Colegii mei au fost omorâți pentru ca nimeni să nu sufle vreun cuvânt, iar eu am fost ales drept țap ispăşitor pentru a îndruma justiția pe căi greşite.
Regina îl țintui cu privirea pe Kel.
— Păreți sincer. Cine sunt uneltitorii?
— Doamna Zeke, o femeie bogată din Naukratis, încearcă să aducă în Egipt monede şi să ne strice rânduielile. Însă ea se supune cu siguranță poruncilor unui înalt demnitar care a furat faimosul coif al regelui, pentru ca în clipa potrivită să şi-l aşeze pe cap şi să se proclame faraon.
Cuvintele scribului o tulburară pe Tanit.
— Furtul coifului… Vasăzică ştiți şi asta!
— Am un document care cuprinde pesemne informații prețioase, dar n-am reuşit să-l descifrez. În numele regelui, Majestate, vă jur că n-am făptuit niciun omor!
Gânditoare, regina se aşeză iar pe tron.
— Vă învoiți să-l preveniți pe faraon, o întrebă marele preot, şi să-i povestiți despre acest tânăr scrib?

Tanit cugetă îndelung.
— Mă învoiesc.
— Îmi îngăduiți să-l țin sub protecția mea şi să nu-l trimit în temniță de teamă că-şi va afla sfârşitul acolo?
— Vă îngădui.
Wahibre şi Kel se înclinară.
Speranța renăştea.

51

Amasis goli o cupă cu vin nou, un pic înțepător la limbă, apoi izbucni în râs gândindu-se la felul în care se purtase cu preoții naivi sau prefăcuți care se încredeau în oracole.
Înainte de a deveni rege, generalul Amasis gustase fără rețineri din plăcerile vieții şi-şi atrăsese dojana habotnicilor. Dornici să-i murdărească renumele şi să-l vadă alungat din slujbă, aceştia îl acuzaseră de furt.
Întrucât Amasis tăgăduise, iar dovezile lipseau, rămânea o singură cale: să fie întrebate oracolele.
Prin urmare, Amasis fusese purtat prin fața mai multor statui divine, din diferite sanctuare.
Capetele statuilor se înclinaseră când pentru a-l osândi, când pentru a-i arăta nevinovăția!
Îndoiala fiind în folosul acuzatului, Amasis scăpase cu fața curată. Ajuns rege, se distrase chemându-i la el pe preoți şi înştiințându-i despre hotărârea ce-o luase: să îmbogățească

sanctuarele unde se adăposteau oracolele ce-l osândiseră şi să le sărăcească pe cele care-l iertaseră, deoarece primele spuneau adevărul, iar celelalte minţeau! Adevăraţii zei îi cunoşteau hoţia pe care-o săvârşise şi meritau să fie onoraţi, iar cei falşi vor îndura dispreţul său.

Amasis gusta încă plăcerea pe care i-o trezise această lovitură de graţie. Acum niciun oracol nu-l mai deranja şi putea să cârmuiască în voie şi cu mână fermă, îndepărtându-i pe habotnici. Viitorul stătea într-un gânditor precum Pitagora, în stare să culeagă partea cea mai de seamă a vechii înţelepciuni egiptene şi s-o hrănească apoi cu filosofia greacă. Alţi filosofi vor veni de-aici înainte la Sais şi vor modela lumea viitoare.

Departe de Deltă, Divina Adoratoare continua să păstreze tradiţiile strămoşeşti. Domeniul ei, Theba, cetatea sacră a zeului Amon, nu ocupa un loc de frunte printre oraşele regatului. Bătrâna doamnă celebra ritualuri care o făceau să fie deopotrivă cu un faraon, lipsindu-i însă, din fericire, puterea adevărată. Închinându-şi viaţa slujirii divinităţilor, refuzând căsătoria şi plăcerile, nu năzuia să se amestece în treburile statului. Tocmai de aceea Amasis îngăduia existenţa acestei tradiţii prăfuite, care nu mai avea nicio legătură cu prezentul.

Înnoitor al rânduielilor justiţiei şi vistieriei, susţinător al negoţului, creator al unei puteri militare ce descuraja orice atacator, aliat al

multor cetăți greceşti, Amasis deschidea Egiptului calea spre o orânduire în pas cu vremurile. Iar această primenire se înfăptuia aici, în Nord, în apropierea Mediteranei. Mai devreme sau mai târziu, ea se va întinde şi spre Sud, trezindu-l din amorțeală.

— Sfatul demnitarilor s-a desfăşurat potrivit aşteptărilor? întrebă regina.

— Tanit! Ce rochie minunată... Țesătoarele din Sais s-au întrecut pe ele însele.

— S-au supus poruncilor voastre. Acesta e primul veşmânt lumesc ieşit din atelierele templului.

— Am avut, aşadar, dreptate! De ce să-şi folosească harul doar pentru ritualuri?

— Zvonurile spun că zeii s-ar fi supărat, îi dezvălui regina.

Amasis râse în hohote.

— Preoții îi fac să vorbească după cum le cere lor interesul! Crede-mă, o să-i mai lipsesc şi de alte privilegii.

— Tocmai am discutat cu marele preot al zeiței Neit.

— Cu Wahibre?

— Chiar cu el. A venit însoțit de un ciudat vizitator, scribul Kel.

Monarhul tresări.

— Kel... scribul din Casa tălmacilor, ucigaşul fugar?

— Întocmai.

Amasis se prăbuşi pe grămada de perne.
— Mi se învârte capul… Vă bateţi joc de mine?
— Scribul susţine că e nevinovat. După el, uneltitorii caută să pună stăpânire pe tron. Un uzurpator, ajutat de o Doamnă Zeke, o bogătaşă din Naukratis care vrea să aducă monede în Egipt, îşi va aşeza în curând pe cap coiful vostru. Tălmacii descoperiseră nişte documente ce i-ar fi dat în vileag pe uneltitori, şi prin urmare, le-au fost curmate vieţile. Iar acest Kel serveşte drept vinovatul cel mai la îndemână.
— Ce dovezi are scribul?
— Buna sa credinţă şi un papirus criptat, pe care el îl socoate hotărâtor.
— Ce informaţii cuprinde papirusul?
— N-a reuşit să-l descifreze.
Amasis nu-şi mai putea stăpâni furia.
— Şi n-ai chemat străjile!
— Tânărul mi s-a părut sincer. Iar marele preot s-a pus chezaş pentru el şi…
— Wahibre şi-a pierdut minţile! Nu cunoşti ultima ispravă a „nevinovatului” vostru: după ce a săvârşit încă două omoruri la Naukratis, dintre care unul de faţă cu martori, l-a luat prizonier pe judecătorul Gem!
Regina păli.
— E teafăr?
— Din fericire, Kel şi complicele lui i-au dat drumul!
— Această Doamnă Zeke…

— Ucigaşul a tras-o pe sfoară. Şi chiar slujitorii acestei grecoaice cu bun renume la Naukratis l-au văzut pe Kel tăindu-i beregata colegului său Demos, şi el tot un fugar. Avem de-a face cu un monstru din cel mai rău soi şi l-am împuternicit pe judecător să-l doboare fără a pregeta, dacă pune în primejdie şi alte vieţi în timpul arestării.
— Nu… nu înţeleg! Nu mi s-a părut nici ucigaş, nici crud şi…
— Inima ta e prea simţitoare, scumpa mea soţie. Iar acest Kel se zice că îi cucereşte cu uşurinţă pe cei din jur.
— Ştia despre furtul coifului, iar complotul…
— Negreşit e şi el amestecat! Câştigându-ţi sprijinul, spera într-o întâlnire cu mine ca să-mi facă de petrecanie.
Tremurând, regina îşi îmbrăţişă soţul.
— Şi astfel aş fi fost pricina nenorocirii voastre!
— Linişteşte-te, primejdia a trecut. Cunoşti unde se ascunde Kel?
— Nu. Marele preot mi-a cerut îngăduinţa de a-l ţine sub protecţia lui.
— Wahibre… E naiv sau complice?
— V-a fost întotdeauna credincios!
— Însă astăzi a venit cu un ucigaş care încearcă să ne ducă de nas. Ciudat fel de a-ţi sluji regele!
— Marele preot amestecat într-un complot împotriva voastră… Nu pot să cred una ca asta.
— Inima ta e prea simţitoare, îţi repet. Când e vorba de putere, oamenii devin în stare de cele

mai mari rele.

— Trebuie să găsim coiful, grăi Tanit, şi să-i pedepsim pe vinovați.

— Au greşit atingându-se de mine şi de slujbaşii statului, şi vor plăti scump, hotărî Amasis.

52

— Regina Tanit ne-a ascultat cu atenție, îi mărturisi Kel lui Nitis. Chezăşia marelui preot a atârnat greu şi trag nădejde că am convins-o de nevinovăția mea. A făgăduit că o să-i vorbească regelui.

— Prin urmare, vor începe noi cercetări! Mâine o să fiți socotit nevinovat şi liber.

Bucuria tinerei preotese îl tulbură pe scrib.

— Nici nu îndrăznesc să cred asta, Nitis.

— Adevărul va sfârşi prin a triumfa şi viitorul se va deschide înaintea voastră. V-ar plăcea să... lucrați în templu?

— Îmi rămân atâtea de învățat!

— Poate că într-o zi veți pătrunde în arhivele Casei Vieții. Ele cuprind bogății nenumărate, încât nu e de-ajuns o viață întreagă pentru a le descoperi.

— Mă veți ajuta să păşesc pe această cale?

Marele preot dădu buzna înăuntru, întrerupându-i pe tineri.

— Am fost înştiințat despre venirea lui Henat, care doreşte să mă vadă numaidecât.

— Regele a trecut iute la fapte! băgă de seamă

Kel.

— Dar nu aşa cum speram. Ar fi trebuit să mă cheme la el, nu să-mi trimită căpetenia. Lucrul acesta îl găsesc mai degrabă neliniştitor, aşa că mai bine să ne luăm unele măsuri de prevedere. Nitis, ascunde-l pe Kel în cea de-a treia criptă.

Preoteasa îl conduse pe scrib până în marele sanctuar, unde domnea penumbra. Câteva lămpi aşezate ici şi colo luminau sala coloanelor, cea a bărcii sacre şi galeria misterioasă ce deservea capelele rânduite împrejurul naosului cu uşile închise.

Mai multe cripte fuseseră săpate în zidurile enorme şi sub pardoseală. Doar marele preot şi ajutoarele sale ştiau unde se află ele şi cum se ajunge acolo. Wahibre dezvăluise secretul celei de-a treia cripte doar lui Nitis, în clipa inițierii ei în misterele Casei Vieții.

Tânăra se asigură că niciun ritualist nu se găsea prin preajmă, depunând ofrande. Apoi, aşezându-şi palmele în două locuri anume din pardoseală, făcu să se urnească din locaşul său o piatră grea, ce dezvălui privirii o intrare strâmtă.

— Luați o lampă şi coborâți, îl îndemnă Nitis pe Kel. Fiți fără grijă, aerul n-o să vă lipsească. Îndată ce se va putea, voi veni să vă caut.

Kel descoperi o încăpere îngustă şi lungă, ce adăpostea vase din aur, folosite la ritualurile întru slava lui Neit. Pereții erau acoperiți cu

hieroglife şi scene ciudate ce zugrăveau crearea lumii pornind de la apele începuturilor cărora zeița le dăduse viață grație energiei luminoase a Cuvântului. Vrăjit, tânărul uită de temerile sale şi încercă să desluşească aceste texte neasemuite, în stare să trăiască prin ele însele şi să-şi transmită puterea chiar şi aici, cufundate în linişte şi taină, departe de privirile omeneşti.

Marele preot îi făcuse o favoare de necrezut, de care el trebuia să se arate vrednic, deschizându-şi inima către cuvintele zeilor.

Prin comparație cu vastele încăperi unde locuiau înalții demnitari la palatul regal, casa lui Wahibre părea mică şi sărăcăcioasă. Mobilele cu forme severe şi fără decorațiuni le imitau pe cele din Vechiul Regat.

Henat se mulțumi cu un scaun simplu şi lipsit de perne.

— Ținând seama de rangul şi de renumele vostru, rosti apăsat căpetenia iscoadelor, regele nu vrea să iște vâlvă, în ciuda greşelii grave pe care tocmai ați săvârşit-o.

— Ce acuzații mi se aduc? întrebă marele preot.

— Că ați susținut minciunile unui ucigaş, că l-ați protejat şi că ați împiedicat bunul mers al justiției. Doar bunăvoința Majestății Sale v-a îngăduit să scăpați de o pedeapsă aspră.

— S-ar zice că vă pare rău.

— Mă supun poruncilor.

— Vă înşelați, Henat. Scribul Kel n-a omorât pe

nimeni şi chiar există un complot ce urmăreşte să-l detroneze pe Amasis. Alegându-l pe Kel drept țap ispăşitor, uneltitorii încearcă să vă abată atenția şi vouă, şi judecătorului Gem.

— Dovezile strânse împotriva lui Kel nu lasă loc de îndoieli, iar purtarea lui le întăreşte, dacă mai era nevoie. Vă bizuiți pe sentimente şi păreri. Eu îmi cunosc meseria, aşa cum judecătorul Gem şi-o cunoaşte pe-a sa. Iar comploturi am mai zădărnicit noi, şi nu doar unul. O să dea şi ăsta greş, ca şi celelalte. Scribul ucigaş şi răzvrătit va fi arestat, osândit şi executat.

— N-o să-l doboare arcaşii înainte ca el să se poată apăra?

— Asta depinde doar de ce va face el. Au fost deja prea mulți morți şi Majestatea Sa nu doreşte să pună în primejdie viața gărzilor.

— Altfel spus, să renunțăm a mai căuta adevărul.

— Ar trebui să vă schimbați tonul şi purtările, îl sfătui Henat.

Wahibre se ridică.

— Plecați, îi ceru el cu răceală în glas.

— Complicele unui ucigaş nu e în măsură să dea ordine. De-acum înainte, nu veți mai părăsi templul.

— Am să mă duc numaidecât la palat.

— Nu vedeți limpede situația în care vă aflați, mare preot. Vorbesc în numele regelui.

— Când mă va primi...

— N-o să vă primească. Dacă treceți de zidul împrejmuitor al templului zeiței Neit, o să fiți arestat. Majestatea Sa vă porunceşte să vă vedeți de treburile rituale şi doar de ele. E o favoare deosebită, vă repet. Celebrarea cultului zeiței Neit să fie singura voastră grijă. Dacă nu vă supuneți, să nu sperați câtuşi de puțin că veți avea parte de îndurare.

Wahibre devenea prizonier în templu.

— Unde-l ascundeți pe ucigaş? întrebă Henat, sfredelindu-l cu privirea.

— Kel a refuzat să se adăpostească înăuntrul domeniului sacru.

— Mâine templul va fi scotocit până în cele mai mici unghere.

— Cum poftiți.

— De vreme ce-l protejați pe scrib, ştiți unde să-l găsiți!

— Kel nu mi-a dezvăluit unde se află ascunzătoarea sa. O să mă caute mâine la amiază, la poarta de miazănoapte a templului.

Henat zâmbi uşor.

— Începem să lucrăm împreună... Cu atât mai bine! Ştim că ucigaşul se bucură de ajutorul unui complice. Îl cunoaşteți?

— Nu l-am întâlnit niciodată.

— Să nu faceți ceva nesăbuit, îl povățui Henat. Mărginiți-vă la îndatoririle sacre.

Niciunul dintre cei doi bărbați nu rosti vreun cuvânt de rămas-bun.

Având în față un duşman atât de puternic şi lipsit de sprijinul regelui, Wahibre era legat de mâini şi de picioare.
De ce oare continua să susțină un osândit la moarte?
Pentru că marele preot credea în nevinovăția lui Kel şi nu putea să îndure nedreptatea. Încuviințând-o, se ajungea la haos şi la distrugerea unei civilizații vechi de mii de ani.
Chiar readus la tăcere, marele preot nu se va da bătut. Dar cum să se ferească Kel din calea răului?

53

Bebon o făcea de minune pe negustorul ambulant şi nimeni nu-l bătea la cap. Prețuit de noii săi colegi, actorul nu putea totuşi să stea degeaba. Aşa că, după o zi în care se îndeletnicise cu schimbul de mărfuri şi scosese un câştig frumuşel, poposi în preajma cazărmii unde muncea prietenul său Nedi, singurul om cinstit pe care-l găseai printre gărzile din Sais.
La asfințit, Nedi ieşi din odaia sa de lucru şi porni cu pas liniştit spre casă.
Bebon şi Vânt-de-Miazănoapte îl ajunseră din urmă.
— Lasă-mă-n pace, se răsti Nedi. Nu vreau să cumpăr nimic.
— Nu mă recunoşti?
Nedi se uită țintă la negustor.

— Cu neputinţă... Bebon! Ţi-ai schimbat meseria?
— Mai mult sau mai puţin. Kel se afundă tot mai adânc în mlaştină şi am nevoie de ajutorul tău.
— Nu te amesteca în treaba asta! Judecătorul Gem o supraveghează îndeaproape. Gărzilor li s-a ordonat să nu pregete a-l doborî pe ucigaş.
— Curios fel de a împărţi dreptatea, nu?
— Prefer să nu mă gândesc.
— Nu te purta precum ceilalţi, Nedi. E ceva putred la mijloc. În ceea ce mă priveşte, ştiu că Kel n-a omorât pe nimeni.
— Poţi să aduci dovezi?
— Nu încă.
— Atunci, uită de tot şi pleacă să cutreieri oraşele!
— Nici nu-mi trece prin minte să părăsesc un prieten acuzat pe nedrept.
— Şi dacă te amăgeşti singur?
— La curte se urzeşte un complot împotriva regelui. Iar Kel serveşte drept ţap ispăşitor.
— Dacă e precum spui, atunci scribul n-are nicio şansă de scăpare. Să se predea şi să mărturisească tot ce ştie.
— Judecătorul Gem a refuzat să-l asculte. Nu visează decât să-l vadă doborât de arcaşi. Vorbeşte cu mai-marii tăi, Nedi, şi înştiinţează-i că se pregăteşte uciderea unui nevinovat.
— Nici ei n-o să mă asculte, şi-mi voi pune în primejdie slujba. Deja primesc mustrări pentru

că-i apăr prea mult, chipurile, pe unii bănuiți, aşa că…

Bebon nu stărui.

— Măcar fă-mi rost de informații. Doresc să cunosc planul întocmit pentru arestarea lui Kel şi unde stau la pândă gărzile.

— Asta se poate…

— Încearcă să-i citeşti dosarul. O exista în el vreun fir pe care nu l-a urmat nimeni până acum.

— Anevoios lucru, tare anevoios…

— Dreptatea şi adevărul sunt batjocorite, Nedi. Ajută-mă să le apăr.

La amiază, un tânăr se prezentă la poarta de miazănoapte a templului zeiței Neit.

Numaidecât vreo zece gărzi se năpustiră asupra lui şi-l țintuiră la pământ. Dar cum tânărul se zbătea, una dintre ele îl lovi aprig cu bastonul.

Henat le ordonă arcaşilor să lase armele.

Grație sprijinului oferit de marele preot, totul se desfăşurase uşor. După ce-l va lua cu asprime la întrebări pe ucigaş, căpetenia iscoadelor i-l va preda judecătorului Gem, care-i va citi actul de acuzare, apoi îl va întemnița.

— Frumoasă treabă, le spuse Henat oamenilor săi. Veți fi cu toții răsplătiți.

Gărzile se dădură la o parte.

Chipul celui căzut nu aducea câtuşi de puțin cu portretul împărțit forțelor de ordine.

— Treziți-l, porunci Henat supărat.

Un urcior cu apă rece îl readuse în simţiri pe tânăr.

— Capul meu… gemu el.

— Cine eşti?

— Unul dintre scribii aflaţi în slujba lui Menk, orânduitorul sărbătorilor din Sais.

— Ce cauţi aici?

— Am venit să verific o listă cu obiecte rituale… Ce înseamnă acest atac?

— O mare greşeală.

Scribul îşi frecă ceafa, împodobită cu un cucui pe cinste.

— O greşeală… Glumiţi! Voi depune plângere.

— Căutăm un nelegiuit şi cât ţin cercetările, am puteri depline, arătă Henat. Aşa că mulţumeşte-te cu părerile mele de rău şi pleacă de-aici!

Temându-se de o nouă bătaie, tânărul preferă să se supună.

Henat trecu pragul micii porţi de miazănoapte.

Lângă un şir de coloane stătea marele preot.

— Aţi reuşit să-l arestaţi? întrebă acesta.

Căpetenia iscoadelor strânse pumnii.

— Faceţi rău că-mi vorbiţi în zeflemea.

— Nu înţeleg.

— Ba dimpotrivă, înţelegeţi foarte bine! Nu Kel a venit, ci un ajutor de-al lui Menk!

— Oamenii voştri n-au ştiut să se poarte cu destulă fereală, socoti marele preot. Un ucigaş fugar e mereu cu ochii în patru, nu-i aşa? O fi zărit vreo gardă şi şi-a luat tălpăşiţa.

— Tare v-ar mai plăcea ca eu să cred o astfel de minciună sfruntată. De fapt, Kel se ascunde între zidurile templului. Vreau de astă dată să verificăm întregul domeniu sacru, chiar şi Casa Vieții!

— Peste putință, grăi Wahibre.

— Sunt trimisul regelui. Dacă vă împotriviți, veți ajunge în temniță.

— Atunci, numai noi doi vorn pătrunde în locurile cele mai tainice ale templului.

— Bine.

— Nu vă temeți de sălbăticia acestui ucigaş?

— Vasăzică, recunoaşteți!

— Nicidecum, Henat. Dar poate scribul o fi izbutit să se strecoare înăuntru fără ştirea mea.

— Sunt înarmat, iar oamenii mei vor rămâne de pază la fiecare intrare şi-mi vor sări în ajutor îndată ce-i strig. Şi apoi suntem doi… Căci mă veți sprijini, bănuiesc.

— În ciuda vârstei, nu mi-e frică să mă lupt cu un ucigaş. Cercetarea grijulie a domeniului sacru al lui Neit începu.

O sută de gărzi scotociră pretutindeni, până şi în cele mai dosnice unghere.

Henat descoperi sanctuarul secret al Casei Vieții, unde se pregătea renaşterea lui Osiris şi vasta bibliotecă unde lucrau inițiații în mistere.

Când să păşească în sanctuar, unde nu le era îngăduit să intre decât faraonului şi reprezentantului său, marele preot se trase

înapoi.

— Wahibre, jurați că Kel nu se ascunde aici?

— Jur. Totuşi, mergeți de-a lungul galeriei misterioase şi priviți înăuntrul fiecărei capele.

Deşi nu se simțea în largul său şi se temea de furia zeilor, Henat înfruntă provocarea.

Dar nici urmă de Kel.

54

Însoțit de vreo zece căpitani de corăbii, cancelarul Udja se întâlni la nord de Sais cu marele general al armatelor egiptene, Fanes din Halicarnas. Grecul făcea aici manevre cu pedestrimea şi călărimea.

Această adunare a statului-major era menită să pună la punct un plan bine cumpănit, care să-i oprească pe cotropitori.

Un ofițer se arătă mirat.

— Generale, pentru ce asemenea desfăşurare de forțe? Ambasadorul Cresus ne-a făgăduit pace cu perşii, nu?

— Ambasadorii nu-mi trezesc încrederea. Iar eu sunt plătit ca să apăr Egiptul. Aşa că ne vom antrena până când fiecare mercenar o să fie în stare să îndeplinească ordinele fără greşeală. Vreau oameni puternici, iuți şi pricepuți.

— Două noi corăbii de război tocmai au părăsit şantierul, zise Udja, şi alte trei vor fi isprăvite în curând.

— Minunat, socoti Fanes din Halicarnas. M-am

uitat cu atenție la Cresus în timpul vizitei sale. Aproape că nu-i venea a-şi crede ochilor. Fără îndoială, îşi închipuia că apărarea noastră are încă părți slabe. Acum, însă, e convins că lucrurile stau taman pe dos! Totuşi aş zice să nu ne lăsăm pe tânjeală.

— Dar Majestatea Sa nici n-are de gând aşa ceva, mărturisi Udja. Dimpotrivă, vrea trupe mai numeroase şi arme mai bune.

— Ar fi bine-veniți nişte recruți noi! Şi credeți-mă, cancelare, le voi asigura o pregătire desăvârşită. Printre mercenarii greci nu găseşti nici molâi, nici puturoşi. Ar mai exista însă o problemă…

— Care?

— Simbriile au rămas aceleaşi. O creştere, chiar mică, mi se pare foarte nimerită.

Cancelarul răsuflă uşurat.

— Regele m-a împuternicit să sporesc dările supuşilor săi, care vor fi aspru controlați. Prin urmare, mercenarii or să fie mai bine plătiți, iar ofițerii vor primi pământuri scutite de biruri.

— Atunci moralul armatei nu va avea de suferit! făgădui Fanes din Halicarnas. Şi-acum să cercetăm planul de apărare.

Doi scribi întinseră pe jos o hartă uriaşă a Deltei şi a culoarului siro-palestinian.

— Putem fi atacați pe două căi: pe mare şi pe uscat. Coasta Mediteranei e primejdioasă şi presărată cu o sumedenie de capcane pentru o

flotă care n-o cunoaşte bine. Dacă unele vase ar reuşi să treacă de ele, corăbiile noastre, mai numeroase şi mai bine înzestrate, nu le-ar lăsa nicio şansă de a atinge țărmul. Totuşi, dacă prin minune câteva vor răzbi până în porturile noastre, se vor pomeni prinse ca-ntr-o plasă şi vor fi repede zdrobite.

Udja şi căpitanii încuviințară.

— Având în vedere experiența sa, Cresus şi-a dat negreşit seama de asta, fu de părere unul dintre căpitani. Orice încercare de a năvăli în Egipt pe calea apelor ar fi moarte sigură pentru perşi.

— Dar să nu lăsăm garda jos, ceru cancelarul, şi să ne întărim pozițiile.

— Gândul unui atac pe uscat mă îngrijorează mai mult, recunoscu Fanes din Halicarnas, şi lucrez în fiecare zi la înlăturarea lipsurilor. Pedestraşii şi liniile de fortificații vor fi aşezate astfel, încât duşmanului să-i rămână deschisă o singură cale. La capătul ei îl va aştepta călărimea noastră şi-l va izbi cu putere, tăindu-i retragerea.

Ofițerii stăruiră asupra unui punct sau a altuia, ca să îmbunătățească planul ce asigura salvarea Egiptului. Marele general ascultă cu luare-aminte părerile tuturor şi-şi puse în gând să verifice cât de întemeiate erau.

Fără îndoială, nici chiar o armată de două ori mai numeroasă decât cea egipteană n-ar fi reuşit să cucerească Delta.

După ce se purifică în lacul sacru, Nitis merse la templul acoperit pentru a prezenta ofrandele de lapte, vin şi apă statuilor zeiţelor Neit, înfăţişată purtând coroana roşie şi ţinând sceptrele Vieţii şi Puterii. Apoi preoteasa veneră toate divinităţile aflate în mijlocul capelelor şi trecu poarta cerului ce ducea spre partea cea mai secretă a templului.

Iniţiată în misterele lui Isis şi Osiris de către ritualiştii Casei Vieţii, Mai-marea cântăreţelor şi ţesătoarelor putea, aidoma marelui preot, să însufleţească textele rituale, veşnic vii.

Isis împinse uşa ascunsă a celei de-a treia cripte.

— Eu sunt. Puteţi ieşi, Kel.

Încet, scribul părăsi universul unde tocmai îi fusese dat să trăiască o schimbare tulburătoare. Hrănit de fiecare hieroglifă, cu inima plină de cuvintele zeiţei Neit, cuvinte ale creaţiei, cu spiritul deschis spre universul energiilor mereu reînnoite, străbătuse în câteva ore ţinuturi ale sufletului în care puteau pătrunde foarte puţine fiinţe.

— Nitis… Sunt încă viu?

— Chiar într-o mai mare măsură decât până acum.

— N-a fost o ascunzătoare, ci o încercare! în clipa de faţă aveţi încredere în mine?

— Nu m-am îndoit niciodată de nevinovăţia voastră.

— Un scrib tălmaci, oricât de iscusit, ar fi în stare să simtă puterea cuvintelor divine şi să iasă teafăr din grota prefacerilor?

Aceasta-i întrebarea pe care v-aţi pus-o împreună cu marele preot, nu-i aşa?

Nitis zâmbi.

— A fost şi o ascunzătoare, Kel. Oamenii lui Henat au răscolit domeniul lui Neit fără să vă găsească. În schimb, v-aţi descoperit şinele.

Privirile li se încrucişară, purtând în ele o nouă strălucire.

— Ştiu că sunt osândit, Nitis. Totuşi, am să lupt până la capăt. Mi-aţi deschis ochii sfâşiind vălul neştiinţei care mă orbea. Deşi rămân încă nevrednic de persoana voastră, înţeleg mai bine importanţa rangului pe care-l aveţi.

Ea îi întinse mâinile, iar el îndrăzni să o atingă.

— Prietenul vostru Bebon doreşte să vă vorbească.

55

Kel ieşi din templu în tovărăşia unor grădinari însărcinaţi să vadă de arborii lui Neit. Desprinzându-se de grup, se amestecă în mulţimea de gură-cască, aşteptând un semn de la Bebon.

Botul unui măgar îi atinse mâna.

— Vânt-de-Miazănoapte!

Cu urechile ciulite, animalul se îndreptă spre o mică piaţă din care porneau mai multe străduţe.

Kel îl urmă până ajunse la un grajd. Aici Vânt de Miazănoapte se opri, bău apă proaspătă şi se înfruptă dintr-un gustos amestec de fân, legume şi lucernă.

— Arăți bine, observă Bebon. S-ar zice că Neit te ocroteşte!

— Marele preot n-are voie să părăsească templul, iar regele refuză să-l primească. Henat a scotocit de la un capăt la altul domeniul zeiței şi numai datorită lui Nitis am scăpat.

— Am băgat de seamă că sunt mulți pândari în jurul templului. Din fericire, cu toții iau de bun portretul tău! Şi am găsit un aliat prețios, pe vechiul meu prieten Nedi, pe care şi eu l-am sprijinit adesea în trecut.

— Cum ar putea să ne ajute?

— Înştiințându-ne despre ce cuprinde cu adevărat registrul tău. Cu siguranță, e doldora de dovezi măsluite şi mărturii mincinoase. Tare mi-ar plăcea să ştiu cine le-a iscălit. Pe deasupra, viteazul Nedi o să ne povestească de-a fir a păr ce plan au ticluit gărzile ca să ne prindă. Una peste alta, o să fim cu un pas înainte!

— Când ne întâlnim cu el?

— La noapte, în fața atelierului celui mai mare negustor de urcioare din Sais.

Strălucirea argintie a lunii pline scălda oraşul ce creştea cu fiecare zi. Pisicile hoinăreau în căutarea prăzii, tinere perechi schimbau vorbe de dragoste, meşterii şi scribii lucrau la lumina

lămpilor.
Vânt-de-Miazănoapte mergea în frunte, cu pas hotărât.
— Ştii că m-a descoperit şi m-a condus până la tine? îşi reaminti Kel.
— Isteţimea acestui măgar depăşeşte înţelegerea! Nu mai suntem doi, ci trei. Şi e în folosul nostru să ascultăm de el.
Locul părea liniştit.
Două urcioare uriaşe se înălţau de-o parte şi de alta a intrării în atelier, aflat în inima cartierului olarilor.
Deodată Vânt-de-Miazănoapte se opri.
— Ai grijă, şopti Bebon, încordindu-se.
Actorul se întoarse încetişor şi privi înapoi.
Nu-i urmărea nimeni.
Însă măgarul se repezi spre unul dintre urcioare şi, zvârlind cu putere din copite, îl răsturnă. Scoţând un strigăt de durere, rănit de cioburi, un bărbat încerca să se ridice dintre resturile vasului.
Al doilea urcior suferi aceeaşi soartă şi al doilea pândar fu doborât.
— Ia-te după Vânt-de-Miazănoapte! îi porunci Bebon lui Kel chiar în clipa când trei gărzi înarmate cu bastoane se năpustiră afară din atelier.
Cu o lovitură de picior în faţă, actorul îl trânti la pământ pe unul dintre atacatori. Apoi se feri cu sprinteneală de arma repezită spre el şi îşi izbi cu

forță potrivnicul în ceafa.

Însă, deşi se răsuci iute pe călcâie, văzu prea târziu bastonul.

Sângele îi țâşni din nas.

Nebun de furie, Bebon se dezlănțui şi îl strânse de gât pe bărbat, lăsându-l fără suflare.

În sfârşit, cum nimeni nu-i mai ținea calea, actorul fugi.

Nitis cercetă rana lui Bebon.

— Ai nasul rupt, zise ea. Un rău pe care pot să-l tămăduiesc.

După ce curăță rana cu două fâşii de pânză de în, Nitis aşeză pe ea alte două fâşii îmbibate cu grăsime, miere şi substanțe vegetale.

— Când umflătura se va retrage, îl lămuri ea, am să pun două atele învelite în pânză ca să strâng osul. În fiecare zi, până la vindecarea deplină, am să schimb pansamentul. N-o să-ți rămână nicio urmă şi, mulțumită plantelor pe care le folosesc şi care alină durerea, n-o să suferi aproape deloc. Poți mânca orice ai poftă, dar trebuie neapărat să te odihneşti.

— Nu vă puneți în primejdie adăpostindu-ne aici, în locuința voastră din templu? o întrebă Kel, cu nelinişte.

— Domeniul lui Neit a fost scotocit pretutindeni, îi aminti preoteasa, iar pândarii lui Henat îl supraveghează mai ales pe Wahibre. Dacă încearcă să treacă de zidul templului, va fi arestat.

— Fiți cu mare băgare de seamă, o povățui tânărul scrib.

— Stați fără grijă, atenția mea nu slăbeşte nicio clipă.

— Aşa-zisul tău prieten ne-a vândut gărzilor, îi zise Kel lui Bebon.

— Sunt convins că nu.

— Şi atunci cum de ni s-a întins o capcană?

— Îl cunosc bine pe Nedi. Nu ne-a trădat. Căutând să facă rost de informații pentru noi, a trezit bănuieli. Asta dovedeşte cât de grave sunt lucrurile, dacă mai era nevoie. Cârmuirea arestează unul dintre propriii oameni şi-i închide gura.

— Henat n-ar îndrăzni să…

— N-o să-i mai vedem în veci pe Nedi, rosti actorul mohorât. Poate a avut răgaz să ne lase un mesaj.

— Cum anume?

— Ascunzând un document la el acasă. Am să mă duc acolo de îndată ce voi putea.

— Să nu părăsiți această locuință fără ştirea mea, le ceru Nitis.

Bebon se întinse pe o rogojină. Ca şi prietenii săi, pricepea cât de serios era complotul. Deşi nu-şi pierdea niciodată încrederea, totuşi acum se întreba dacă el şi Kel vor reuşi să scape din încurcătura în care intraseră.

— L-am trimis pe Nedi la pieire, zise cu amărăciune.

— S-a învoit să te ajute, se strădui Kel să-l împace.
— N-a înțeles cât de mare e primejdia. Mă socot răspunzător de moartea sa.
— Nu cumva vezi lucrurile prea în negru?
— De vreme ce ni s-a întins o capcană, înseamnă că Nedi a dezvăluit locul întâlnirii. Şi el n-ar fi vorbit decât supus la cazne.

56

Să înfrunți mânia rece a căpeteniei iscoadelor nu era tocmai o plăcere. Ofițerul răspunzător cu arestarea lui Kel la atelierul de olărie avea o înfățişare jalnică.
— Oamenii mei au fost bătuți crâncen, mărturisi el.
— Cinci gărzi încercate împotriva unui singur om! exclamă Henat. De cine-ți bați tu joc?
— Kel nu era singur. Potrivit rapoartelor, întru câtva neclare, mai mulți complici îl protejau.
— Câți?
— Doi, trei sau patru. Nişte voinici plini de ură şi iscusiți într-ale luptei.
— Şi niciunul dintre ei nu s-a ales măcar cu o zgârietură?
— Poate unul să fi fost rănit uşor.
— Şi toți au reuşit să fugă, deşi noi pregătiserăm cu atâta grijă capcana!
— Nu ne-am aşteptat la o asemenea împotrivire. Şi apoi, după cum ați poruncit, trebuia să-l

lăsăm pe ucigaş să intre în atelier şi să-l prindem fără greutate. Numai că el şi trupa lui ne-au atacat cu o neaşteptată înverşunare, de parcă ştiau că ne aflam acolo!

Henat se strâmbă cu silă.

Cum ar fi putut Nedi să-l prevină pe Kel? Arestat din pricina cercetărilor sale nefireşti, Nedi fusese luat la întrebări cu toată asprimea. Temându-se de suferință, se hotărâse să dezvăluie locul unei misterioase întâlniri ce avea legătură cu Kel, apoi murise în urma unei dureri năprasnice de inimă.

Micul scrib se vădea tare ca o stâncă.

Avea la îndemână destui complici care-i îngăduiau să se ascundă şi să se salveze. Căpetenia iscoadelor, care obişnuia să plănuiască totul cu multă atenție, îndura greu prezenta înfrângere, fie ea chiar vremelnică. Se cuvenea să tragă învățăminte de pe urma nereuşitelor. Aşa că o să-l lase pe fugar să-şi închipuie că putea să-i scape la nesfârşit. Devenind încrezător, Kel va săvârşi într-un târziu o greşeală ce-l va duce la pierzanie.

— N-ar fi trebuit să vii, îi spuse marele preot Wahibre lui Pefy, Marele vistiernic.

— Voiam să aud adevărul din gura ta! Chiar ai fost silit să rămâi în templu?

— Regele mi-a interzis să părăsesc incinta sacră, altminteri voi fi azvârlit în temniță.

— Dar ce greşeală ai făcut?

— L-am prezentat pe scribul Kel reginei pentru

ca ea să-l susțină pe lângă Amasis.

— Ai înnebunit? Tu, marele preot al zeiței Neit?

— Tânărul e nevinovat.

— Ai dovezi temeinice?

— Sinceritatea lui m-a convins.

— Ce vis urât! Un demnitar cu vârsta şi înțelepciunea ta să se arate atât de naiv!

— Dar dacă tocmai vârsta şi înțelepciunea mă ajută să desluşesc adevărul?

O clipă, vorbele lui Wahibre îl tulburară pe Marele vistiernic.

— Gem e un judecător cumpătat, grijuliu şi cu multă răbdare. Iar el zice că are un dosar zdrobitor.

— Prima grijă a adevăratului ucigaş nu e să-l păcălească pe judecătorul care întocmeşte dosarul?

Pefy mormăi ceva, abătut.

— Şi-n afară de părerile tale, ce dovezi sigure ai?

— La Naukratis, Kel a descoperit nişte lucruri îngrijorătoare, de care nimeni nu vrea să țină seamă. Împotriva convingerilor tale liniştitoare, negustorii greci n-au de gând să se mulțumească doar cu acest oraş.

Pefy îşi înălța sprâncenele, nedumerit.

— Grăieşte mai limpede.

— Vor să aducă în Egipt sclavia şi monedele lor de metal care să se răspândească în tot regatul.

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva!

— Piesele au început deja să sosească, dar

cârmuirea nu dă vreun semn că s-ar sinchisi de asta. Se înclină în fața acestor lucruri, socotind că ele oricum nu pot fi împiedicate? Iar tu, care răspunzi de vistieria statului, nu pari să ştii ceva.

Pefy tăcu vreme îndelungată.

— Nu văd care-i legătura cu uciderea tălmacilor.

— Nu cumva cineva încearcă să ne vândă țara?

— Ți-ai pierdut mințile, Wahibre! Fereşte-te de orice nesăbuință, cât de mică, şi ține-te departe de toate. Eu plec la Abydos să mă încredințez că lucrările de reparație ale templului merg bine.

— Altfel spus, n-o să discuți cu regele.

— Ce rost ar avea? Nu ascultă decât de el însuşi şi de Pitagora, un filosof grec care l-a prins în mreje. Te rog, prietene, uită de omorurile acelea groaznice, lasă furtuna să treacă şi faraonul o să-ți ierte pasul greşit.

În pofida noilor strădanii, nici Kel, nici Nitis nu reuşiră să descifreze papirusul criptat. Şi nici nu ştiau unde să-i caute pe strămoşii în stare să le ofere un ajutor hotărâtor.

Mulțumit de vinul ales şi de bucate, deşi cam sărăcăcioase, Bebon repeta textul misterelor lui Horus în care zeul cu cap de şoim, inspirat de mama sa, Isis, îl ataca pe hipopotamul lui Seth cu harponul, oprind forțele răului.

— Fie ca această magie divină să ne apere! imploră actorul. Sosirea lui Nitis îi readuse speranța în suflet. Simpla prezență a tinerei preotese alunga temerile cele mai adânci.

— După părerea marelui preot, zise ea, un singur om ar putea să stea de vorbă pe-ndelete cu regele şi să-i pună parte lui Kel.
— Cum îl cheamă pe salvator? întrebă Bebon.
— Pitagora, un gânditor grec venit să caute înțelepciunea în Egipt. A vizitat numeroase temple şi chiar şi noi l-am primit aici, încredințându-i sarcini rituale pe care le-a îndeplinit cu multă atenție. Acum se află la Naukratis, în casa Doamnei Zeke.
— Slujitorii lui Zeke au depus mărturii mincinoase, acuzându-mă că i-am tăiat beregata lui Demos! reaminti Kel. Totuşi trebuie să-l văd pe Pitagora şi să-l conving de nevinovăția mea. Pornesc numaidecât spre Naukratis.
— Merg cu tine, hotărî Bebon.
— Ba nu, i-o reteză Nitis. Nu te-ai întremat încă şi gărzile caută cu siguranță un bărbat cu nasul spart.
— Mai-marea țesătoarelor are dreptate, adăugă Kel. Linişteşte-te, cunosc bine Naukratisul şi voi şti să trec nebăgat în seamă.
— Luați acest document ce vă împuterniceşte să discutați cu Pitagora şi să-i cereți din partea marelui preot al lui Neit să vă răspundă la nişte întrebări despre mişcarea planetelor. Vă veți da drept un grec din Samos.
— Pitagora, Zeke, bodogăni Bebon îngrijorat. Dacă sunt în cârdăşie şi-i întind lui Kel o nouă capcană? Kel iese din adăpost şi cade drept în

gura larg deschisă a crocodilului! De ce ne propune marele preot un astfel de plan?

— Pentru că prietenul său Pefy, Marele vistiernic, i-a destăinuit ceva.

— Un demnitar de rang înalt, amestecat poate în complot!

— Trebuie să înfrunt primejdia, n-am de ales, hotărî Kel. N-o să stau cu brațele încrucișate.

„Iar eu, nici atât”, își zise Bebon.

57

Scurta călătorie se desfășură fără greutate. Gărzile prezente la debarcaderul din Sais îl opriseră pe un tânăr ce semăna cu Kel, și în timp ce ele îi tot puneau întrebări, scribul urcă liniștit la bordul corăbiei ce pleca spre Naukratis.

La sosire – un nou control.

Un soldat se uită de câteva ori la portretul lui Kel, care discuta în grecește cu un vânzător de tunici colorate, foarte prețuite de mercenari, și de la care cumpără un veșmânt larg.

Forțele de ordine nu-i deranjară și cei doi mâncară împreună într-un han gălăgios, unde oamenii puneau la cale felurite negoțuri, tocmindu-se aprig.

Apoi Kel se duse la templul lui Apollo, aflat între cel al Dioscurilor[26] și cel al Herei, în nordul orașului.

---

[26] Castor și Pollux.

Lângă esplanada din fața edificiului, câțiva preoți stăteau de vorbă.

— Iertați-mi îndrăzneala, zise Kel. Caut un filosof pe nume Pitagora ca să-i înmânez o scrisoare.

— L-am văzut ieri, îi răspunse un ritualist. Dar nu avea de gând să se mai întoarcă aici.

— Unde l-aş putea găsi?

— Stă la Doamna Zeke, cea mai bogată femeie din Naukratis şi marea noastră binefăcătoare.

Ritualistul îi dădu lămuriri lui Kel cum să ajungă acasă la Zeke. Scribul sperase să-l întâlnească pe Pitagora departe de clădirea cu pricina, dar acum era limpede că n-avea încotro: trebuia să păşească peste pragul impunătoarei locuințe, cu riscul de a fi recunoscut şi arestat.

Mulți mercenari străbăteau străzile şi-şi întorceau privirile când treceau pe lângă femei libere, cu capul descoperit. Cei sosiți de curând din Grecia ar fi preferat să le ştie închise în case şi gata oricând să împlinească dorințele soților. Însă mulțumită prezenței greceşti care sporea neîncetat la Naukratis şi în alte oraşe din Deltă, trăgeau nădejde ca obiceiurile să se întoarcă pe făgaşul lor firesc.

Kel se înfățişă portarului Doamnei Zeke, un bărbat lat în spate, cu fruntea îngustă şi privire tăioasă. Dacă-l recunoştea, Kel era pregătit s-o rupă la fugă numaidecât.

— Vin de la Sais, zise el. Marele preot al

templului zeiței Neit mi-a poruncit să depun această scrisoare chiar în mâinile lui Pitagora.

— Aşteaptă aici.

Primul hop trecuse.

Al doilea va fi poate mai uşor: Kel o să-i ceară lui Pitagora să facă împreună câțiva paşi ca să-i vorbească între patru ochi.

În schimb, al treilea se vădea mult mai anevoios: să-l convingă pe filosof de nevinovăția sa, rugându-l totodată să-l susțină pe lângă faraonul Amasis.

Portarul reveni.

— Intră. Intendentul o să te conducă în sala de primire. Ai să te întâlneşti acolo cu Pitagora.

Kel nu avea cum să dea înapoi.

— Urmează-mă, îi porunci intendentul, cu chip la fel de neprietenos ca şi al portarului.

Dar nici el nu-l recunoscuse pe Kel.

— Ia loc şi aşteaptă.

Kel nu se simțea în largul său, aşa că se învârtea de colo-colo.

Nici bogăția picturilor de pe ziduri, ce aminteau de priveliştile Greciei, nu-i bucura privirea. Minutele nesfârşite de-abia se scurgeau.

În sfârşit, uşa sălii de primire se deschise.

Şi Doamna Zeke apăru.

Niciodată nu fusese atât de frumoasă. Purta diademă de aur, ce-i împodobea pletele negre şi lucioase, colier din trei şiraguri de perle, brățări de argint şi o rochie roşie decoltată. Iar parfumul,

din care răzbătea iasomia, te învăluia ameţitor.

— Ştiam c-ai să te întorci, şopti ea.

— Aduc un mesaj pentru Pitagora şi…

A părăsit de dimineaţă Naukratisul.

— Încotro a pornit?

— Spre templul lui Ptah de la Memphis. Din porunca regelui.

— Lăsaţi-mă să plec. Trebuie să-i vorbesc.

— Uită-l, Kel. Acum eşti al meu.

— L-aţi ucis pe Demos şi aţi încercat să mă nimiciţi.

— Întrucât soarta te-a cruţat şi te-a purtat iarăşi spre mine, o să mă iei de nevastă.

— Niciodată!

— Atunci preferi să mori?

— Nu vă iubesc, Zeke, şi nu sunt în stare să mă prefac.

În privirea bogatei femei se citea tristeţea.

— Frumuseţea şi farmecul rivalei mele depăşeşte puterea de înţelegere, nu-i aşa? Şi nici cele mai rele ameninţări nu-ţi vor clinti credinţa faţă de ea.

— Într-adevăr.

— Pentru prima oară în viaţa mea, tu mă sileşti, Kel, să renunţ la o dorinţă. Umilindu-mă, ar trebui să-mi stârneşti furia. Totuşi încerc un sentiment de admiraţie. Te însufleţesc o puritate şi un spirit de dreptate despre care nici nu credeam că există. Mă învoiesc să te cruţ şi să-ţi redau libertatea, dar ascultă-mă bine, căci n-o să

ne mai vedem. Nu sunt amestecată în niciun fel în uneltirile al căror miez pari să fii tu. Dacă sper să schimb ceva în această tară, aducând sclavia şi monedele, o fac doar pentru propriul meu câştig! Bogăția mă atrage şi, până la ultima suflare, nu voi înceta să-mi sporesc avutul.

— Nu aveți unul sau mai mulți complici la palat?

— Nici n-am nevoie. Regatul meu se află aici, la Naukratis. I-am cumpărat pe înalții slujbaşi, pe militari şi chiar pe preoți. Toți îmi mănâncă din palmă, ca să capete o felie cât mai mare din prăjitura care tot creşte. Iar noutățile pe care vreau să le înstăpânesc vor schimba de la sine gândirea oamenilor, până dincolo de hotarele acestui oraş. Noi, grecii, numim asta mers înainte. Voi, egiptenii, întorşi cu fața spre zei şi spre trecut, nu sunteți în stare de aşa ceva.

— Şi coiful lui Amasis?

— Mi-ai dat o lecție bună. Din pricina acestei poveşti am visat să pun mâna pe putere. Ce greşeală! Doar bogăția contează. Ea va mătura toate cârmuirile şi va încovoia grumazul împăraților, regilor şi prinților. Îi las să-şi vadă de jocurile lor neînsemnate, iar eu mă îngrijesc doar de negoț.

— Prin urmare nu cunoaşteți numele celui care a furat coiful, viitorul uzurpator?

— Nu ştiu nimic despre acest complot sau despre omorurile de care eşti învinuit şi nici nu

vreau să aflu ceva. Părăseşte Naukratisul, Kel, şi caută să nu mai apari în viața mea. Altminteri, am să simt că mă sfidezi şi n-am să-ți arăt pic de îndurare.

58

Grație unei corăbii iuți, Kel străbătu în mai puțin de patru zile distanța ce despărțea Naukratis de cel mai mare oraş al Egiptului, străvechiul Memphis. Deşi nu fusese ales drept capitală, Memphisul rămânea inima țării, situată acolo unde Delta se unea cu valea Nilului.

Scribul îşi plăti călătoria întocmind pentru căpitan şi secundul său scrisori către administrație. Ca să se țină seama de ele, scrisorile trebuiau să cuprindă formulele potrivite şi să dovedească slujbaşilor statului că cei care le iscăliseră cunoşteau legile. Prudenți, slujbaşii se fereau să-şi atragă vreo pedeapsă şi rezolvau plângerile la adăpostul textului legilor.

Corabia acostă în portul Drum bun, lângă docurile de o lungime impresionantă. Pestrițul Memphis primea în fiecare zi sumedenie de mărfuri venite din Sud şi din Nord.

Necunoscut de nimeni, rătăcind printr-o mulțime alcătuită din oameni de toate soiurile, Kel se opri lângă un bătrân ce privea înveselit freamătul străzii şi-l întrebă pe unde s-o apuce. Găsi lesne grandiosul templu al lui Ptah, zeul Cuvântului şi al meşterilor, aşezat lângă

fortăreața cu ziduri albe clădită de Djeser, al cărui strălucit arhitect, Imhotep, înălțase piramida în trepte de la Saqqara.

O alee mărginită de sfincşi ducea la colosalul pilon de intrare, ale cărui catarge împodobite cu flamuri vesteau prezenta divină.

Kel se luă după un preot pur care se prezentă la o poartă laterală, unde supraveghetorii îi trecură numele într-un registru.

— Iată împuternicirea mea, zise scribul, arătând misiva iscălită de marele preot din Sais. Doresc să-l văd pe Pitagora, un filosof grec sosit aici de curând.

Cel răspunzător de paza templului cercetă documentul.

— Poți să intri. Mă duc să-l caut.

În timpul sărbătorilor, vasta curte interioară primea procesiunile şi pe demnitari. Kel aşteptă împreună cu alți vizitatori la umbra unei colonade.

Zgomotele lumii de afară nu răzbăteau prin zidul gros ce înconjura edificiul. Un ritualist străbătu curtea, purtând un încărcat coş cu fructe proaspete şi se îndreptă spre templul acoperit.

Răspunzătorul cu paza se întoarse în tovărăşia unui bărbat de statură mijlocie, cu chip semeț.

— Eu sunt Pitagora. Cine întreabă de mine?

— Wahibre mi-a încredințat un document secret pe care să vi-l aduc. Totodată, trebuie să

discutăm despre el la adăpost de urechile curioase.
Pitagora îşi stăpâni uimirea.
— Să mergem la locuința pe care preoții lui Ptah mi-au dat-o spre folosință pe timpul şederii mele la Memphis. Acolo vorn putea sta de vorbă în linişte.
Pitagora avea la dispoziție un dormitor cu mobilier simplu, o odaie de lucru şi o sală de baie.
— Aici am învățat să-i venerez pe strămoşi şi să respect legea lui Maat, îi mărturisi filosoful oaspetelui său. Tradiția inițierii nu aparține trecutului. Dimpotrivă, ea singură e purtătoarea unui viitor armonios. La Sais, am prețuit mult învățătura marelui preot Wahibre şi ritualurile pe care mi le-a dezvăluit Nitis, Mai-marea țesătoarelor.
— Neit țese Cuvântul, îi reaminti Kel, iar cele şapte cuvinte ale sale zămislesc lumea.
Pitagora îl privi pe mesager cu alți ochi.
— Vasăzică sunteți inițiat în misterele ei!
— Nitis şi marele preot mi-au dăruit încrederea lor. Iată şi documentul pe care m-au însărcinat să vi-l arăt.
Kel desfăşură papirusul criptat.
După ce-l studie cu toată atenția, Pitagora părea nedumerit.
— Ştiința mea într-ale hieroglifelor nu-mi îngăduie să citesc acest text, grăi el cu

amărăciune. Recunosc semnele, dar s-ar zice că ele nu formează cuvinte!

— Întocmai, şi nu reuşim să desluşim codul. Speram să ne folosim de cunoştinţele voastre. Cheia n-o fi vreun dialect grecesc?

— Să încercăm...

— Acest papirus provine din Casa tălmacilor printre ai cărei scribi m-am numărat şi eu, îl lămuri Kel. Am fost acuzat pe nedrept că mi-am ucis colegii, deşi e vorba de un complot împotriva lui Amasis. Nu ştiu numele vinovatului, pesemne unul dintre cei mai de vază oameni din stat, care, după ce-a furat coiful faraonului, şi-l va aşeza pe cap şi se va proclama regele Egiptului. Din păcate, monarhul refuză să mă asculte, pentru că judecătorul însărcinat cu cercetările a întocmit un registru plin de dovezi zdrobitoare, măsluite cu toatele.

Pe chipul lui Pitagora se ghicea îndoiala.

— De ce ar trebui să vă cred?

— V-am spus adevărul şi adaug că am descoperit că grecii din Naukratis vor să tulbure rânduielile Egiptului, înstăpânind aici sclavia şi aducând monede. Nu ştiu dacă aceste lucruri au legătură cu uciderea colegilor mei, dar mă tem de o nenorocire. Pentru că m-a ajutat prezentându-mă reginei, marelui preot Wahibre i s-a interzis să părăsească templul. Iar acest document pe care nu-l putem descifra este singura mărturie a nevinovăţiei mele, căci el cuprinde negreşit

planul uneltitorilor.

— Prin urmare, Egiptul s-ar găsi într-o mare primejdie, şopti Pitagora, privindu-l ţintă pe Kel.

— Există cineva care nu şovăie să-i înlăture pe cei care-l stânjenesc, reaminti scribul. Atâta sălbăticie arată o voinţă neclintită şi o cruzime fără pereche.

— Ce aşteptaţi de la mine?

— Faraonul vă preţuieşte şi vă ascultă. Sunteţi singurul în stare să-l faceţi să înţeleagă primejdia care-l pândeşte. Soarta mea contează prea puţin. Trebuie începute noi cercetări care să dea la iveală monstrul ascuns în beznă.

— Am discutat adesea îndelung cu regele, recunoscu Pitagora. Amasis doreşte o pace trainică şi ia toate măsurile de care e nevoie ca să ocolească orice înfruntare. În ceea ce mă priveşte, am hotărât să potrivesc învăţătura egipteană cu modul de gândire al grecilor şi să întemeiez o şcoală de filosofie care să ne îndepărteze de lumea rece şi precisă a ideilor şi să ne apropie de misterul vieţii. După o scurtă şedere la Memphis, am să-mi iau rămas-bun de la faraon la Sais şi am să mă întorc în Grecia.

— Vă învoiţi să-i aduceţi la cunoştinţă spusele mele şi să încercaţi să-l convingeţi că nu vede lucrurile limpede.

— Nu vă pot făgădui c-am să izbutesc.

— Vă asigur de nemărginita mea recunoştinţă. Poate că veţi feri Egiptul de un destin întunecat.

— Până atunci, păziți-vă. Nu există fărădelege mai gravă decât uciderea unui nevinovat. Ce-ar fi să ne petrecem seara descifrând papirusul?

Cei doi bărbați se întrecură în măiestrie, încercând diferite căi ce aveau ca punct de plecare dialectele greceşti.

În ciuda nereuşitei, Kel îşi păstra speranța. Amasis îşi va pleca urechea la vorbele lui Pitagora.

59

Socotindu-se vindecat, Bebon îşi scoase ultimele pansamente şi-o imploră pe Nitis să-l lase să iasă. Actorul nu-şi mai găsea locul şi voia să se încredințeze că prietenul său Nedi nu murise în zadar.

Şovăind încă, preoteasa îl puse să-i făgăduiască mai întâi că nu se va purta nesăbuit. Spre propria lui mirare, Bebon îi făgădui, cu toată sinceritatea, că va da dovadă de cea mai mare prevedere.

Când se întunecă, Nitis îl conduse până la portița de nord, încuiată odată cu apusul soarelui. Preoteasa îi încredință cheia şi-i porunci ca la întoarcere să urmeze acelaşi drum, băgând de seamă să nu atragă atenția vreunei străji.

Cât de minunat i se părea lui Bebon aerul nopții. Hotărât lucru, viața într-o colivie aurită nu era de el. Nesiguranța şi primejdia, ele îi stârneau

plăcerea şi-l căleau. Lăsa în seama altora traiul dulce şi plictiseala unei vieți în care zilele nu se deosebeau una de alta.

El, Bebon, se pomenise amestecat într-o problemă gravă, ce privea însuşi statul? Cu atât mai bine! Uneltitorii să ia aminte. Lovind în Kel, care nu era în stare de nicio faptă rea, ei călcau în picioare tradițiile de căpătâi ale Egiptului. Iar Bebon, deşi prea puțin aplecat spre înțelepciune, nu putea să îndure aşa ceva. Dreptatea era temelia oricărei civilizații demne de acest nume.

Actorul se îndreptă spre marginea de sud a Saisului, de unde începea o câmpie acoperită de verdeață şi udată de numeroase canale. Cartierul număra câteva clădiri mari şi arătoase şi sumedenie de case modeste, dintre care răsăreau ici şi colo câte un atelier sau o cocioabă.

Nedi era vecin cu un țăran înstărit, mândru de locuința lui, înconjurată de o grădină unde creşteau palmieri şi *jujubieri.* Locul părea liniştit.

Temându-se de o nouă capcană, Bebon supraveghe o vreme împrejurimile.

Nu se zărea niciun pândar.

În mai multe rânduri, Bebon trecu prin fața casei lui Nedi. Tăcere adâncă.

Dădu ocol clădirii, forță oblonul de la fereastra dinspre grădina de zarzavaturi şi se furişă înăuntru.

Descoperi o cameră de zi, un dormitor, o cămară şi o sală de baie. Văduv fiind, Nedi nu trăia deloc

strâmtorat. Şi întrucât aprecia vinurile alese, cu siguranță avea mare grijă de pivniță.

Bebon coborî acolo.

La lumina lunii, strecurată printre zăbrelele unei lucarne, cercetă urcioarele, pe care erau înscrise anul şi podgoria.

Nu trecu mult şi Bebon observă ceva neobişnuit: un urcior fusese destupat, apoi astupat iarăşi. Numaidecât scoase dopul făcut din pânză de în şi paie.

Înăuntru nu găsi vin, ci un papirus rulat şi pecetluit. Scrisul era fin, iar mesajul cu totul neaşteptat:

„Dragul meu netrebnic bătrân, am făcut o primă descoperire: gărzile au arestat de curând un bărbat ce căra pe ascuns arme de fier păstrate în magaziile din Naukratis. Bucurându-se de ajutoare sus-puse, omul nu s-a ales decât cu o muştruluială. Îmi continui cercetările. Dacă mi se întâmplă vreo nenorocire, ai să găseşti negreşit acest document. Şi nu uita să bei pentru sănătatea mea veşnică. Urciorul din Imau, datând din anul trei al domniei lui Amasis, adăposteşte un adevărat nectar.”

Bebon nu pierdu prilejul să cinstească amintirea prietenului său. Vinul cel roşu, cu buchet bogat, îl cufundă într-un somn greu din care nu se trezi decât în toiul dimineții.

Mulțumindu-se cu o bucată de peşte uscat, actorul aşteptă să se însereze ca să iasă din casă.
În jur domnea aceeaşi pace netulburată de nimic.
Zărindu-l pe paznicul clădirii din vecinătate, Bebon se apropie de el.
— Vărul meu Nedi lipseşte, strigă Bebon. Când să mă întorc?
— N-ai… n-ai aflat?
— Ce-a pățit?
— L-a doborât o durere crâncenă de inimă.
— Chiar aici?
— Nu, la postul gărzilor. A fost deja îngropat şi în casa lui se va muta cât de curând un coleg.
— Bietul meu văr! Totuşi mi se părea că o duce bine cu sănătatea.
— Nimeni nu ştie când îi vine sorocul. Era un om cumsecade.
— Lucrurile mi se par limpezi, le zise Bebon lui Nitis şi marelui preot Wahibre: un grup de greci din Naukratis încearcă să se înarmeze pentru a-l ataca pe rege! Trebuie să-l prevenim cât mai iute.
— Nu mi-e îngăduit să părăsesc templul, îi reaminti marele preot. Şi chiar dacă aş reuşi să-l văd, Amasis nu m-ar crede.
— Poate că există totuşi o cale, grăi Nitis.
— Am nevoie de ajutorul vostru, îi spuse preoteasa lui Menk.
Orânduitorul sărbătorilor din Sais se înfioră de

bucurie. În sfârşit, Nitis făcea un pas spre el!
— Ştiţi că regele refuză să-l vadă pe marele preot.
— Îmi pare tare rău, Nitis, şi sper că lucrurile se vor îndrepta neîntârziat.
— Wahibre are o informaţie de cea mai mare importanţă pentru siguranţa regatului. Neputând să iasă din templu, caută un mesager de încredere.
Bucuria lui Menk pieri dintr-odată.
— Nu mă pricep la treburile statului şi…
— Regele vă ascultă, căci vă cunoaşte cinstea şi seriozitatea. Informaţia ne priveşte pe toţi căci e în joc viitorul Egiptului. Să n-o împărtăşim regelui ar fi o gravă greşeală.
— O astfel de misiune îmi depăşeşte puterile! Nu ştiu dacă…
— Marele preot vă acordă încrederea sa. Şi eu la fel. Noi suntem neputincioşi. Aşa că salvarea Celor Două Regate atârnă de persoana voastră.
Menk stătea în cumpănă. Pe de-o parte, dacă vorbea neîntrebat şi-l nemulţumea pe faraon, şi-ar fi ruinat cariera; pe de alta însă, refuzând-o pe Nitis, punea capăt legăturii lor.
— Şi această informaţie… cum a ajuns la mine?
— Un mercenar, care nu şi-a spus numele, vi s-a destăinuit. Chiar dacă nu daţi crezare mărturisirii lui, aţi socotit că trebuie neapărat s-o înştiinţaţi pe Majestatea Sa.
— Îmi cereţi mult!

Tânăra zâmbi.
— Nu mă îndoiam de curajul vostru, Menk. Informația îi va dovedi regelui deplina voastră loialitate, iar el nu va uita să-și arate recunoştința.
Aceste vorbe îl liniştiră pe orânduitorul sărbătorilor.
— Majestatea Sa trebuie să mă primească în audiență peste patru zile. Vă convine?
— De minune. Astfel n-o să atrageți atenția.
— Nu-mi spuneți că demnitarii de la palat sunt amestecați!
— Atâta vreme cât vorbim despre un negoț pe ascuns cu arme, totul e cu putință.
Tulburat, Menk o ascultă atent pe Nitis.

60

Socotit de-acum oaspete de vază al Curții, Pitagora avea parte de daruri regale. Aşa că se bucura de o corabie particulară, la bordul căreia urcă şi secretarul său, pe care-l luase în slujbă la Memphis. Ferit astfel de controalele soldaților şi ale gărzilor, Kel va călători în chip cum nu se poate mai plăcut spre Sais.
Curând o s-o revadă pe Nitis.
Iar dacă Pitagora va reuşi să-l convingă pe rege, tânărul scrib avea să fie iarăşi un om liber, căruia i se deschidea viitorul în față.
Aşezați la pupă, adăpostindu-se de soare sub o pânză albă legată de patru țăruşi, cei doi bărbați

admirau priveliştile alcătuite din plantații de palmieri şi câmpuri bine irigate. Un ibis negru zbura maiestuos pe deasupra lor.

Pasărea lui Thot, păstrătorul ştiințelor sacre şi patronul scribilor, zise Pitagora. În Grecia îl numim Hermes. Mulțumită învățăturii sale am priceput că lumea noastră nu-i decât o insulă răsărită în mijlocul oceanului de energie al începuturilor. Când Creatorul îşi contemplă propria lumină, el dă naştere vieții ivite din Viață. Iar inițierea în misterele lui Isis şi Osiris fac ca Viața să capete conştiință. Căci adevărata naştere nu este biata noastră existentă lumească, ci intrarea în lumină.

— Mai-marele Casei tălmacilor mi-a vorbit despre *Ka*-ul universului care întruchipează tocmai această lumină atât de generoasă! în fiecare dimineață venerez soarele ce răsare, purtător al reînvierii.

— Încrede-te în zeița Neit, tinere scrib. Bărbat şi femeie, întindere de apă ce zămisleşte veşnicia, străbun al nostru ce trăieşte mereu, stea scânteietoare, tată şi mamă, ea îți va deschide porțile cerului.

Corabia acostă la cheiul cel mare din Sais. Pitagora porni spre palat, iar Kel rămase la bord.

Ziua trecu anevoie, părând că nu se mai sfârşeşte.

Cu puțin înainte de asfințit, filosoful urcă încet scara spre puntea vasului.

— Am dat greş, rosti el. Amasis mă socoate victima unui zvon neîntemeiat.
— Ați stăruit îndeajuns?
— Până când regele s-a înfuriat!
— Aşadar nu vrea să audă de nimic!
— El singur cârmuieşte. Şi mi-a poruncit să mă întorc în Grecia.
— Îmi pare rău că v-am pricinuit neplăceri!
— Data plecării mele fusese hotărâtă dinainte. N-ar trebui, oare, să vii cu mine, Kel? Aici s-ar zice că viitorul îți e năruit, împreună, vorn întemeia o confrerie şi vorn încerca să-i îmboldim pe greci să se gândească şi la altceva în afară de cele lumeşti.
— Sufletul mi-ar fi distrus dac-aş părăsi Egiptul. Şi vreau să-mi dovedesc nevinovăția.
— Zeii să te aibă în pază.
Henat, căpetenia iscoadelor, se înclină adânc în fața regelui care clocotea de furie.
— Vreau nişte lămuriri.
— Privitoare la ce, Majestate?
— Nu bănuieşti?
— Nu l-am arestat încă pe blestematul ăla de scrib şi sunt primul care deplânge acest lucru. Însă judecătorul Gem şi cu mine nu ne cruțăm puterile. Dar ucigaşul se dovedeşte mai înverşunat decât am prevăzut noi.
Amasis făcu un gest de dispreț.
— Vorbeam de o altă problemă la fel de gravă!
Henat părea nedumerit.

— Luminați-mă, Majestate!

— Pitagora a auzit despre un complot urzit de grecii din Naukratis, iar Menk mi-a oferit o informație în plus: nişte negustori din Naukratis aduc pe ascuns arme în Egipt. Dacă tu, căpetenia iscoadelor, n-ai prins de veste, unde va ajunge țara asta? Mâine, un uzurpator îşi va pune coiful meu pe cap şi Cele Două Regate vor cădea pradă haosului!

— Cunosc toate acestea.

Regele îl privi țintă pe Henat.

— Ce-ai spus?

— Eu am pus la cale aducerea armelor.

Uluit, Amasis goli o cupă de vin alb cu aromă fină.

— Vasăzică m-ai mințit şi m-ai trădat!

— Câtuşi de puțin, Majestate!

— Nu pricep.

— De câteva luni, marele general Fanes din Halicarnas cere ca armata să fie mai bine înzestrată, mai ales trupele de elită. Când Cambyses a luat puterea, Fanes s-a gândit că perşii amenință să cotropească Egiptul. Aşa că am început un negoț între noi şi greci, anume pentru cumpărarea unor arme de fier dintre cele mai bune. Curând, trupele noastre vor fi mai presus de cele ale perşilor. Întrucât era în joc apărarea tării, totul s-a desfăşurat în mare taină.

— Eu, faraonul, trebuia să fiu înştiințat!

În ochii lui Henat se citea mirarea.

— Dar ați fost, Majestate!
— În ce fel?
— V-am trimis două rapoarte în care v-am povestit totul de-a fir a păr.
— Rapoarte, mereu rapoarte! N-am vreme să citesc vrafurile astea de papirusuri, mă scot din răbdări! La vârsta mea, munca peste măsură devine vătămătoare. Dacă nu mă distrez, gândesc strâmb.
Amasis bău încă o cupă cu vin alb.
— Îmi place mai mult asta, Henat. O clipă m-am temut că nişte greci din Naukratis uneltesc împotriva mea. Ei cărora le-am dăruit atâta favoruri pentru că întruchipează viitorul!
— Transporturile de arme se desfăşoară sub înaltă supraveghere, Majestate, stărui Henat. Nici măcar o sabie nu va ajunge în altă parte decât trebuie.
— Îl cunosc pe cel ce răspândeşte asemenea zvonuri! Marele preot al lui Neit, fireşte! Puternicul Wahibre nu îndură umilința şi vrea să se amestece în continuare în treburile cârmuirii. Şi nu scapă niciun prilej!
— Puterea lui morală şi înțelepciunea, Majestate…
— Ştiu ce-mi rămâne de făcut, Henat. Continuă să întocmeşti rapoarte precise şi amănunțite.

— Păreți nemulțumit, observă regina Tanit.

Carnea de vită cu sos şi vinul din oaze nu vă sunt pe plac?

— Ba da, dar îmi lipseşte pofta de mâncare.

— Aveți necazuri?

— Unul singur, blestematul de mare preot Wahibre! De astă dată a întrecut măsura. Am hotărât să mă descotorosesc de el. Va fi arestat şi surghiunit pentru înaltă trădare.

Regina îşi şterse delicat buzele cu un şervet din în.

— Procesul care o să urmeze va stârni multă vâlvă! Aveți dovezile cuvenite?

— Nu va exista niciun proces.

— Puterea spirituală a lui Wahibre e respectată de toți, îi reaminti Tanit. Dacă osândirea sa nu e pe deplin îndreptățită, o să vă atrageți unele mustrări. Renumele vostru ar fi ştirbit dacă vă puneți în cap toate templele din Egipt.

— Dar ele nu reprezintă viitorul!

— Fără îndoială, însă egiptenii țin foarte mult la ele. Templele îi apropie pe oameni de zei. Nu recunosc până şi grecii că Cele Două Regate sunt patria divinităților şi centrul spiritual al lumii?

— Wahibre mă urăşte!

— Şi ce contează?

— Unelteşte împotriva mea.

— Sunteți sigur şi ați putea să susțineți asemenea acuzație în fața unui tribunal?

Amasis şovăia.

— Făcându-l să dispară pe marele preot al lui

Neit, veți stârni grave tulburări, fu de părere Tanit. La Sais nu se vor mai celebra ritualurile şi sărbătorile, apoi întreg Egiptul va urma pilda capitalei.

Regele îşi aşeză mâna peste cea a soției sale.

— Nu vreau să se ajungă la aşa ceva. Scumpa mea, m-ai ferit de o greşeală cumplită.

— Am învățat să iubesc şi să înțeleg această țară. De vreme ce înaltul demnitar nu vi se supune, legați-l zdravăn şi împiedicați-l să vă pricinuiască vreun rău, fără a vă atinge de îndatoririle sale religioase. Vârsta ar trebui să-l îndemne la prudență. Iar dacă iese din templu, legea vă îngăduie să luați măsuri aspre.

Un slujitor îndrăzni să întrerupă cina perechii regale.

— Majestate, intendentul palatului Henat doreşte să vă vadă degrabă.

— Muncă, mereu muncă!

Tanit zâmbi.

— Haideți, prietene. Datoria vă cheamă.

Morocănos, faraonul îl primi pe Henat.

— Veşti minunate, Majestate! Tocmai am primit o lungă scrisoare de la împăratul perşilor, Cambyses. Am pus să fie citită de trei tălmaci ca să nu ne scape vreun tâlc ascuns. Planul nostru a reuşit întru totul! Arătându-se impresionat de puterea noastră militară, împăratul se prezintă drept un om al păcii, dornic să întărească legăturile diplomatice şi de negoț dintre țările

noastre.

— Pe scurt, renunță să ne atace.

— Întocmai! Totuşi eu aş zice să nu lăsăm garda jos şi să ne îngrijim pe mai departe de armată. Un pers rămâne un pers şi îl îmboldesc mereu visuri de cucerire. La primul semn de slăbiciune, Cambyses ar putea să-şi schimbe purtările.

— Linişteşte-te, n-am de gând să micşorez cheltuielile trupelor. Iar creşterea dărilor va asigura întărirea armatei noastre.

Regele îl ascultase cu luare-aminte pe Menk înainte de a-i mulțumi pentru spusele sale. Ca slujitor devotat al statului, Menk îi oferise monarhului o informație de mare însemnătate. Orânduitor fără pereche a numeroase sărbători din Sais, Menk avea să capete cât de curând şi alte răspunderi.

Aşa că, atunci când intendentul palatului îl chemă la el, Menk se duse numaidecât, cu inima uşoară. Henat o să-i încredințeze negreşit noi sarcini care să-i sporească faima.

Ținuta şi privirea puternicului demnitar îl împiedicau să se simtă în largul său. Tuturor celor cu care stătea de vorbă Henat le dădea impresia că sunt nişte răufăcători!

— Majestatea Sa mi-a spus ce informații i-ați adus la cunoştință, grăi căpetenia iscoadelor, cu voce tărăgănată.

— Nu mi-am făcut decât datoria.

— Răspândirea de zvonuri şi de veşti

mincinoase îmi apar ca o încălcare a legii.

Lui Menk îi îngheță sângele în vene.

— Nu... nu înțeleg!

— Ați fost înşelat. Vreau să cunosc numele celui care s-a folosit de naivitatea voastră.

— Am auzit un simplu zvon, nimic mai mult! Credeam că...

— Nu mă luați drept un nătărău, Menk. Desigur, v-ați închipuit că-l slujiți pe rege, dar v-ați amestecat în nişte uneltiri care v-ar putea costa scump. De unde aveți informația cu pricina?

Menk stătea în cumpănă.

Cum să-i țină piept acestui om aprig şi nemilos?

Fără îndoială şi Nitis fusese înşelată! Iar aruncând vina asupra marelui preot, ar fi înrăutățit situația acestui bătrân cinstit.

Îi rămânea o singură cale.

— De la scribul Kel.

Henat încremeni.

— Unde l-ați întâlnit?

— M-a aşteptat în apropierea casei mele. M-a amenințat cu un cuțit pe care mi-l tot vântura prin față. Am fost silit să-l ascult, iar vorbele sale mi s-au părut convingătoare. Zice că n-are nicio vină şi că ar fi de fapt jucăria unor negustori care vând arme pe ascuns. Kel m-a implorat să o înştiințez pe Majestatea Sa.

Căpetenia iscoadelor tăcu o vreme, iar Menk îşi simțea spinarea scăldată de sudori reci.

— Nu există un negoț pe ascuns cu arme, îi dezvălui Henat. Transporturile care ajung în taină la Naukratis sunt pentru mercenarii noştri, a căror înzestrare trebuie să descurajeze pe orice atacator. Scribul ucigaş v-a mințit. El conduce o bandă de uneltitori şi tâlhari hotărâți să-l răstoarne de pe tron pe Amasis. Acum, Menk, ați aflat prea multe. Veți şti să vă țineți gura?

— Jur!

— Cunoaşteți unde se ascunde Kel?

— Habar n-am!

— Ați săvârşit o greşeală mare încrezându-vă în spusele lui şi trebuie s-o reparați.

Pe Menk îl cuprinse o tulburare adâncă.

— Wahibre a săvârşit aceeaşi greşeală, adăugă Henat, şi a pierdut respectul Majestății Sale. Nu îndrăznesc să-mi închipui că marele preot continuă să ajute, într-un fel sau altul, un ucigaş fugar. Totuşi e mai bine să fim siguri. Nu sunteți de aceeaşi părere?

— Da, da, bineînțeles!

— Atunci, întrucât vizitați adesea templul, veți deveni ochii şi urechile mele în incinta sacră. Dați-mi de veste îndată ce observați o întâmplare neobişnuită, oricât de măruntă sau prindeți vreun cuvânt despre Kel. Şi înştiințați-mă dacă are niscaiva complici.

— E o sarcină anevoioasă şi…

— O s-o îndepliniți fără cusur. Şi astfel voi uita că ați călcat strâmb.

Judecătorul Gem era posomorât.

În ciuda desfăşurării de forțe, a muncit neobosite a gărzilor, cercetările nu înaintau deloc, iar scribul ucigaş continua să-i sfideze!

Barem Gem se convinsese de câteva lucruri.

Vinovăția lui Kel nu mai lăsa loc de îndoieli. Şi nici faptul că lua parte la un complot menit să-l răstoarne pe rege. Poate că scribul era chiar căpetenia unei cohorte de răzvrătiți, dintre care cei mai înverşunați îl ajutau să scape mereu de gărzi.

Demnitatea şi bunul nume al judecătorului erau în joc. Nereuşitele de până acum nu vor întârzia să stârnească mânia lui Amasis, care îl va învinui pe Gem că nu e în stare să-şi facă datoria. Iar asemenea învinuire ar fi pe deplin meritată.

De ce întâmpina atâtea greutăți, dacă nu din pricina gravității întregii probleme? Kel nu era un ucigaş de rând, ci un bărbat de temut, care ştia să-i supună pe alții voinței sale şi era gata să omoare pe oricine i se punea de-a curmezişul. O atare cruzime îl mira pe bătrânul magistrat, obişnuit totuşi cu josniciile omeneşti.

Uneori, Gem se gândea la ultimele cuvinte ale răposatului conducător al Casei tălmacilor: „Să descifrezi documentul criptat şi...”

Un document însă de negăsit.

Oare scribul Kel îl avea şi se slujea de el împotriva celor din fruntea regatului?

Când judecătorul, adâncit în gânduri, ieşi din odaia sa de lucru, Henat se apropie de el.

— Păreți îngrijorat!

— Am vreun prilej de bucurie?

— Încrederea pe care v-o arată Majestatea Sa ar trebui să vă liniştească.

— Oare n-o voi pierde curând?

— Fireşte că nu! Regele vă apreciază strădaniile şi nu plănuieşte să vă înlocuiască.

— Mă uimiți, Henat!

— Ordinea domneşte, iar justiția e respectată. Asta contează cel mai mult. Iar judecata voastră atârnă greu atunci când vine vorba ca legile să nu fie încălcate.

Gem nu-şi ascunse amărăciunea.

— Bat pasul pe loc în mod jalnic! Kel ăsta nu-i un duşman oarecare.

— Să nu ne pierdem curajul. Ştiți bine că până şi cel mai rău dintre ucigaşi sfârşeşte totdeauna prin a face o greşeală. Iar acum am câştigat un nou aliat: Menk, orânduitorul sărbătorilor din Sais.

— Ne poate ajuta?

— L-am însărcinat să-mi dea de ştire despre orice întâmplare neprevăzută care s-ar petrece în incinta sacră a lui Neit.

— O iscoadă în inima templului!

— Menk slujeşte justiția.

— Bănuiți că marele preot ar cuteza să adăpostească un ucigaş fugar?

— Am scotocit locurile zadarnic. Având în vedere împrejurările, Wahibre nu s-ar pune pe el însuşi în primejdie, dar ar putea să se folosească de oameni devotați lui ca să-l ferească pe scrib de noi.

— Cu alte cuvinte, marele preot se numără printre uneltitori!

— Nu neapărat. Pesemne crede în nevinovăția lui Kel. Oricum ar fi, Menk va sta la pândă şi va culege informații prețioase. Bineînțeles, am să vi le împărtăşesc.

Căpetenia uneltitorilor le vorbi tovarăşilor săi despre cele petrecute în ultima vreme.

— Lucrurile merg mulțumitor, încheie el. Bineînțeles, n-am prevăzut o astfel de îndârjire din partea micului scrib. De fapt, într-un fel el ne sprijină, atrăgând atenția asupra lui. Totuşi, fiți în continuare cu mare băgare de seamă să nu scăpați vreun cuvânt, căci victoria e încă departe.

— Oare faraonul nu va descoperi adevărul?

— E cu putință şi o asemenea nenorocire. Tocmai de aceea ne-ar prinde bine să-i slăbim *Ka*-ul, forța sa creatoare, şi să facem din el jucăria întâmplărilor.

— Grea sarcină! în pofida aplecării sale spre trândăvie şi băutură, Amasis ține încă frâiele puterii. Are instinctul unei sălbăticiuni în stare să adulmece primejdia.

— N-o să ne atingem direct de el, hotărî

căpetenia uneltitorilor, ci de întruchiparea sa venerată de toți.

Unul dintre răzvrătiți se împotrivi.

— Pentru popor ar însemna o lovitură cumplită!

— Chiar asta şi este ținta noastră.

Frumusețea Mai marii cântărețelor şi țesătoarelor zeiței Neit îl înmărmuri pe Menk. La fiecare nouă întâlnire se simțea tot mai atras de ea. Într-o zi, Nitis o să fie a lui. De aceea trebuia s-o protejeze.

— Regele v-a ascultat? întrebă Nitis.

— Cu luare-aminte! V-ați lăsat înşelată de un zvon mincinos. De fapt, nu există negoț pe ascuns cu arme.

— Sunteți... sigur?

— Însăşi Majestatea Sa mi-a adus dovezi în această privință, zise Menk, măsluind un pic adevărul.

Nu putea să-i pomenească despre misiunea tainică pe care i-o încredințase căpetenia iscoadelor.

— Fiți prevăzătoare, Nitis, vă implor! Fuga scribului ucigaş şi problemele militare sunt treburile cârmuirii şi întrec puterile noastre, ale amândurora. Amestecându-ne într-un fel sau altul, vorn fi nimiciți.

— Vă mulțumesc pentru sfaturi, Menk.

— Îmi făgăduiți că o să țineți seama de ele?

— Vă făgăduiesc.

— M-ați liniştit, Nitis! Totuşi, mă tot frământă

ceva: nu cumva bunătatea înnăscută a marelui preot l-ar îndemna să-l ajute pe Kel, de pildă, dându-l în grija unui prieten?

— Dar ce vă închipuiți? Pentru marele preot doar legea lui Maat contează. Niciodată n-ar oferi sprijin unui ucigaş.

Deschiderea unui nou atelier, înzestrat cu splendide războaie de țesut, dusese la închiderea unei vechi clădiri, părăsită de ceva vreme. O ascunzătoare potrivită pentru Kel.

Făcând de minune pe negustorul ce aducea la templu provizii, pe care Vânt-de-Miazănoapte le căra, Bebon se mişca în voie de colo-colo.

Nitis îi făcu semn s-o urmeze.

Preoteasa, scribul şi actorul se întâlniră în atelierul părăsit.

În caz de primejdie, măgarul avea să-i prevină prin răgetele sale.

În penumbra din încăperea unde domnea liniştea, Kel o contemplă pe Nitis. Aidoma primei licăriri a zorilor, ea întruchipa speranța.

Atât de apropiată şi totuşi cu neputință de atins!

— Cu ce ne-am ales până acum? întrebă Bebon, spulberând această clipă plină de farmec şi dureroasă totodată.

— Pitagora n-a reuşit să-l convingă pe monarh, răspunse cu amărăciune Kel. S-a văzut chiar nevoit să se întoarcă în Grecia.

— Aceeaşi nereuşită şi de partea lui Menk, mărturisi Nitis. După cum spune însuşi

monarhul, nu există negoț pe ascuns cu arme.
— Cu alte cuvinte, socoti Bebon, Amasis este cel care a poruncit săvârşirea omorurilor.
— Refuz să cred aşa ceva! îl contrazise Kel. Nicicând un faraon nu şi-ar trăda țara şi poporul.
— Vremurile se schimbă.

63

Ca în fiecare săptămână, Nitis se duse să vadă cum îi merge vacii sacre, încarnare terestră a zeiței Neit şi mamă a taurului Apis, simbol viu al Ka-ului regal, puterea creatoare a faraonului. De obicei, animalul cu ochi blânzi şi mişcări domoale se apropia să-i lingă mâna preotesei şi împreună petreceau clipe de nespusă fericire.

De astă dată însă, mama lui Apis nici nu se clinti. Neliniştită, Nitis îl chemă pe doctorul de animale, dar cuvintele acestuia nu lăsau loc de mari speranțe.
— Mama lui Apis îşi trăieşte ultimele ore.
Tânăra dădu fuga la marele preot.
Spaima lui Nitis îl tulbură pe Wahibre.
— Kel e în primejdie?
— Nu, i-am găsit un adăpost sigur.
— Atunci ce te frământă?
— Vaca marii zeițe trage să moară.
Vestea îl ului pe Wahibre.
— Ar trebui să pornesc îndată spre Memphis ca să mă interesez de sănătatea taurului Apis, fiul

ei, chezaş al tăriei lui Amasis!

— Nu aveți voie să părăsiți templul, îi aminti Nitis. Mă împuterniciți să vă înlocuiesc?

— Pleacă numaidecât. În împrejurările de acum, moartea lui Apis ar însemna o cumplită nenorocire.

*

La bordul corăbiei Mai marii cântărețelor şi țesătoarelor lui Neit, nimeni nu dădu pic de atenție unui scrib, unui paharnic şi unui măgar. Kel, Bebon şi Vânt-de-Miazănoapte călătoreau în deplină siguranță.

Kel ținea jurnalul de bord, Bebon umplea cupele cu bere proaspătă, iar Vânt-de-Miazănoapte, hrănit cu scaieți, lucernă şi curmale, se bucura de asemenea călătorie plăcută pe Nil, în timpul căreia nu era pus la niciun fel de muncă.

Când sosiră la Memphis, preoteasa îl înştiință pe căpitan că se va mulțumi cu o escortă mică, alcătuită din doi slujitori şi un măgar, care să poarte în spinare cufărul cu veşminte.

În nordul cartierului fortificat al celui mai mare oraş din Egipt, sanctuarul lui „Neit cea care deschide drumurile” se întindea pe o suprafață frumoasă.

Marea preoteasă, o femeie de vreo patruzeci de ani, cu fața severă, o întâmpină cu multă căldură pe Nitis.

— Vizita aceasta ne onorează.

— Şi pentru mine o e bucurie să vă întâlnesc.

Din păcate, neliniştea mi-a călăuzit paşii până aici, căci mama lui Apis tocmai s-a stins, iar marele preot se teme ca forțele fiului ei să nu slăbească.

Preoteasa din Memphis încremeni.

— Venerabilul Wahibre n-a putut să vină el însuşi?

— Greutăți mari l-au împiedicat. Dar m-a împuternicit să vorbesc în numele său.

— Să mergem la țarcul taurului.

Cultul taurului Apis[27] data de pe vremea primei dinastii, când Egiptul de Sus şi Egiptul de Jos se uniseră sub conducerea lui Menes. Vestitor şi emisar al puterii regale[28], taurul înzestra cu numărate bogății masa zeilor şi a zeițelor.

Întrupare a creației, a luminii şi a reînvierii, colosul se născuse dintr-o vacă luminată de fulgerul care țâşnise dintre nori. Simbol al Zeiței-Cer, unită cu prima rază din zorii timpului, vaca nu mai zămislea după aceea. Singurul ei fiu, Apis, chezăşuia vigoarea faraonului.

Taurul sacru nu semăna cu niciun altul. Negru, cu un triunghi alb în frunte, cu scarabeul metamorfozelor gravat pe limbă, locuia într-un țarc la sud de templul lui Ptah, în apropierea palatului regal. Bucurându-se de îngrijiri atente,

---

[27] *Ka*, „puterea creatoare", este sinonim cu *ka* „taur".

[28] Apis reînnoia (*ouhem*) actul creator al lui Ptah, lumina dătătoare de viață a lui Ra şi capacitatea de regenerare a lui Osiris.

taurul asigura de-a lungul a mulți şi fericiți ani bunăstarea regatului.

Atunci când murea, la templul din Sais se țesea giulgiul osirian, necesar pentru îngropăciune. Numai că acum, preoții din Memphis nu trimiseseră niciun mesaj îngrijorător celor din Sais.

Vastul domeniu al lui Apis dovedea importanța ce i se dădea taurului sacru.

Țarcul era gol.

— Unde-i Apis? întrebă Nitis.

Nedumerită, preoteasa din Memphis îl luă la întrebări pe mai-marele paznicilor.

— În dimineața asta n-a ieşit din grajd.

— O fi bolnav?

— Eu mă mulțumesc doar să-l hrănesc.

— Ridicați bariera, îi porunci Nitis.

Paznicul ştia că nu-i bine să te pui cu astfel de femei. Dacă se mâniau, puteau să arunce blesteme asupra ta.

Nitis străbătu țarcul şi intră în sălaşul lui Apis. Puternicul animal zăcea culcat pe-o parte, iar ochii îi lăcrimau.

Preoteasa se apropie.

Între ea şi taur se înstăpâni numaidecât încrederea. Nitis îi atinse fruntea: ardea.

— O să te îngrijim, îi făgădui ea.

Tânăra părăsi alergând grajdul.

Apis e grav bolnav, îi spuse colegei sale. Să chemăm degrabă doctorul.

Întrucât doctorul templului căzuse la pat, ajutorul său îi ținea locul.

După o cercetare scurtă, acesta îşi dădu cu părerea.

— Nu-i mare lucru, doar o simplă fierbințeală trecătoare, îngăduiți-mi să am unele îndoieli, îl contrazise Nitis.

Bărbatul îşi scoase mândru pieptul înainte.

— Nimeni nu mi-a pus vreodată priceperea la îndoială!

— N-ar trebui să-l frecați cu ierburi ca să asude şi răul să-i iasă din trup?

— Ce rost ar avea? Puțină odihnă va fi de-ajuns. Îşi va recăpăta cât de curând semeția.

— Totuşi…

— Eu sunt doctorul, nu domnia voastră.

Apoi, aruncându-i lui Nitis o privire plină de dispreț, se îndepărtă.

64

A doua zi, Nitis se întoarse la țarc. Un paznic îi tăie calea.

— Nimeni n-are voie să intre. Asta-i porunca doctorului.

— Nici chiar împuternicita marelui preot al lui Neit?

Rangul vizitatoarei îl impresionă pe paznic. Femeia ar fi putut face în aşa fel încât el să fie mutat într-un colț pierdut al vreunei provincii.

— Bine… Dar să nu stați mult.

Apis se simțea tot mai rău. Răsufla greu, tâmplele îi ardeau, iar rădăcinile dinților se umflaseră. Nu se atinsese de mâncarea cu miros ciudat. Bănuitoare, Nitis luă puțin din ea şi se duse în templul lui Ptah, unde-i rugă pe un preot s-o cerceteze. Acestuia nu-i trebui mult timp ca să-şi dea seama că hrana era otrăvită.

Tânăra ceru numaidecât să-l vadă pe marele preot, care o primi spre sfârşitul dimineții.

— Cineva încearcă să-l omoare pe Apis, grăi Nitis, şi povesti tot ce aflase.

— Cu neputință! Doctorul nostru e priceput şi de bună-credință. Niciodată n-ar îngădui săvârşirea unei asemenea nelegiuiri.

— Din pricina unor probleme de sănătate, ajutorul său îl înlocuieşte. Iar acesta refuză să îngrijească taurul.

— Trimit îndată după el.

După o lungă aşteptare, marelui preot i se aduse la cunoştință că ajutorul doctorului dispăruse, iar doctorul era atât de suferind, încât nu putea face nimic. Fu chemat un confrate de-al său, care nu se arătă deloc încrezător.

Potrivit părerii lui, taurul îşi trăia ultimele ore.

Locuind împreună cu ceilalți slujitori, Kel şi Bebon îşi petreceau timpul în chip diferit. Scribul îşi părăsea arar odaia şi, în ciuda nereuşitelor de până acum, se tot străduia să dezlege codul papirusului. Actorul însă se plimba în tovărăşia lui Vânt-de-Miazănoapte şi intra bucuros în

vorbă cu tot soiul de gură-cască.

În sfârşit, Nitis apăru.

— Apis se stinge, îi înştiinţă ea.

— Nu mă miră, zise Bebon.

— Cum de-ai aflat? Deocamdată e o taină bine păzită!

— Depinde pentru cine! După spusele unui ritualist, de mai bine de-o săptămână i se pregăteşte mormântul în Serapeum.

— Vasăzică moartea lui Apis a fost plănuită, socoti Kel.

— Vorbind pe şleau, avem de-a face cu un omor.

— Dispariţia taurului sacru slăbeşte puterea regelui. Cât ţin ceremoniile funerare şi până la recunoaşterea unui nou Apis, pe Amasis îl pândeşte primejdia.

— Şi asta nu-i dovedeşte nevinovăţia? întrebă scribul.

— N-aş fi aşa sigur, mărturisi Bebon. Să nu ne pripim cu judecăţile.

— Dar dacă cheia întregului mister se află în Serapeum, necropola taurilor Apis? Poate că ei sunt acei strămoşi care deţin codul!

— De obicei, intrarea în Serapeum e oprită.

— Ritualiştii trebuie să pregătească înmormântarea! Iar Bebon va găsi un mijloc să abată atenţia străjilor.

— Mai vedem! Cum s-ar zice, aş deveni salvatorul omenirii?

— Să începem cu noi doi. Apoi vorn chibzui şi la

asta.

*

Taurul Apis îşi dădu ultima suflare în zori. Marele preot al lui Ptah se reculese în fața rămăşițelor sale pământeşti şi le lăsă în seama îmbălsămătorilor însărcinați să le preschimbe în trup osirian. Apoi îi chemă pe ritualiştii ce aveau să ia parte la ceremonie. Doar lor le era îngăduit să pătrundă în Serapeum.

— Nitis, Mai-marea cântărețelor şi țesătoarelor lui Neit, ni se va alătura, hotărî el. Din această clipă începe doliul, pe care Majestatea Sa îl doreşte cât mai scurt. Sarcofagul răposatului Apis fiind deja pregătit, vorn purcede fără întârziere la aşezarea lui.

Astfel, tânăra preoteasă putea să intre în Serapeum! Graba monarhului îi dovedea îngrijorarea. Dacă uneltitorii se vor folosi de această perioadă tulbure ca să pună mâna pe putere?

Trupul lui Apis fu dus în sala de îmbălsămare, situată în colțul de sud-vest al incintei templului lui Ptah şi întins pe un pat de alabastru.

Atunci începu şi priveghiul însoțit de un post de patru zile, în timpul căruia se bea doar apă şi se mânca numai pâine şi legume.

Prevăzător, Bebon dosise două urcioare cu vin de soi.

— Deşi îmi plac taurii, mărturisi el, prefer un vin bun. O să ne ajute să îndurăm lipsurile.

Kel refuză cupa.
— N-o s-o faci acum pe habotnicul!
— Vreau să respect regulile rituale.
— Dar nu eşti preot al lui Apis!
— Puterea întruchipată de el merită cinstită.
— Slăbeşte-mă cu balivernele astea preoţeşti! Eu beau şi le mulţumesc zeilor că au creat viţa-de-vie.
Regele Amasis goli încă o cupă.
— N-ar trebui să păstraţi măsura? grăi cu nelinişte regina Tanit.
— Moartea taurului Apis îmi şubrezeşte forţele! în ochii poporului, puterea mea scade. Iar cel care mi-a furat coiful se pregăteşte să-mi ia tronul.
— Cercetările judecătorului Gem înaintează?
— Câtuşi de puţin! Scribul ucigaş a dispărut. Mă întreb dacă n-o fi cumva mort şi îngropat! Şi nici urmă de coif. Cât despre Henat, bate pasul pe loc în chip jalnic, dar măcar nu caută să se dezvinovăţească. Ba chiar mi-a cerut să-i îngădui să-şi părăsească slujba, însă l-am refuzat. Până acum s-a descurcat de minune. Iar experienţa lui e de neînlocuit. Avem de-a face cu un duşman fără pereche de iscusit. Ucigându-l pe taurul Apis, loveşte în *Ka-ul* meu, izvorul meu de energie.
— Cum să ţinem piept acestor împrejurări?
— În două feluri: găsind cât mai iute pe urmaşul lui Apis şi scurtând cât de mult perioada de

doliu. Tocmai de aceea am trimis mesageri în toată țara şi porunci severe marelui preot al lui Ptah.

Tanit se aşeză între soțul ei şi urciorul cu vin.

— Păstrați-vă mintea limpede, vă rog! Aveți nevoie de ea ca să câştigați această luptă.

65

Alcătuit din preoți, preotese, trimişi ai faraonului şi militari, cortegiul veni să ridice mumia taurului Apis şi s-o conducă până la umbrarul ridicat pe malul lacului regelui, unde urma să aibă loc purificarea. Marele preot al lui Ptah vărsă pe trupul osirian apă rece, provenită din cer şi rosti formulele de reînviere. Apoi mortul preschimbat străbătu într-o barcă lacul, simbol al oceanului începuturilor unde se năşteau şi renăşteau toate formele de viață.

Drumul până la Serapeum era anevoios. Acoperit de curând cu nisip din pricina vânturilor sălbatice, se termina cu o rampă stâncoasă unde soldații ce trăgeau sania pe care odihnea mumia cea grea se opintiră din răsputeri.

Purtând un sipet plin de amulete, Kel o însoțea pe Nitis în fruntea cortegiului. Bebon şi Vânt-de-Miazănoapte, ce căra vase cu apă, păşeau alături de cei care încheiau alaiul. Bocitoarele recitau litanii în onoarea răposatului.

Călătoria funerară ținu zece ore.

În sfârşit, ajunseră la aleea mărginită de sfincşi ce ducea înăuntrul Serapeumului. Procesiunea se opri.

— Iată Frumosul Apus deschis pentru Apis cel Drept, grăi marele preot al lui Ptah. Regele îi oferă un sarcofag din granit roz şi negru, barcă a reînvierii, trainică şi de neclintit. Niciodată până acum un faraon n-a săvârşit asemenea faptă.

Nitis deschise sipetul pe care i-l întinse Kel, scoase amuletele şi le depuse deasupra mumiei.

Principalii ritualişti şi ajutoarele lor, însărcinate cu ofrandele funerare, trecură de poarta necropolei taurilor.

Două galerii făceau legătura între camerele de reînviere ale boilor Apis. Prima, datând din vremea Noului Regat, era lungă de 68 de metri; a doua, săpată sub domnia lui Psammetic I, măsura aproape 200 de metri şi se întretăia cu prima în unghi drept. Ritualiştii care luau parte la ceremonia de înmormântare se bucurau de un mare privilegiu: puteau să depună aici stele în numele lor, unindu-se astfel cu veşnicia lui Apis.

Cripta răposatului o impresionă pe Nitis. Avea opt metri înălțime şi adăpostea un sarcofag colosal de şaizeci de tone!

Marele preot al lui Ptah îndeplini ritualul de deschidere a gurii lui Apis, înzestrat iarăşi cu vorba creatoare. Apoi porunci soldaților să aşeze mumia în sarcofag şi să tragă deasupra capacul de piatră.

Din fericire, soldații nu făcură nicio mişcare greşită.

În timp ce intrarea în camera veşniciei era zidită, Kel se apucă să cerceteze împrejurimile. Descifrând în grabă inscripțiile de pe stele, spera să descopere un mesaj din partea strămoşilor. Dezamăgit, ieşi din marea galerie şi vru să se apropie de criptele cufundate în întuneric.

Un soldat se proțăpi în fața lui.

— Stai! Unde mergi?

— Mi s-a cerut să depun o ofrandă.

— Nu e voie să treci pe aici.

— Dar ofranda…

— Ai greşit locul. Fă cale-ntoarsă.

Scribul se supuse.

La sfârşitul ceremoniei, în fața intrării zidite, fură înşirate stele cu numele demnitarilor, apoi ritualiştii părăsiră în linişte necropola.

— Un soldat m-a oprit să merg până la capătul unei galerii, îi şopti Kel la ureche lui Nitis. Tocmai l-am văzut plecând.

Acum nu mai e nimeni înăuntrul Serapeumului. Trebuie să-mi continui cercetările.

— E prea primejdios! Gărzile or să vă aresteze.

— Bebon o să le abată atenția. Dacă nu trec îndată la fapte, n-o să descoperim adevărul. Mâine nimeni nu va mai putea ajunge până aici.

— Sunt silită să mă întorc la Memphis alături de marele preot. Fiți cu mare băgare de seamă, vă rog.

— Îmi doresc prea tare să vă revăd, Nitis.

Un demnitar o strigă pe tânără, iar Kel se despărţi de ea.

Bebon se înfrupta dintr-o plăcintă, iar Vânt de Miazănoapte picotea.

— Mă tem că-ţi dă prin minte vreun plan nesăbuit, zise cu nelinişte actorul când îl zări pe Kel.

— Tu îndepărtezi străjile, eu mă întorc în Serapeum, arunc o privire, apoi ne luăm tălpăşiţa.

— Grozav! N-are rost să ne târguim, bănuiesc.

— Pregăteşte-te.

La miezul nopţii, cinci dintre cele zece străji dormeau adânc. Alte trei moţăiau, iar ultimele două stăteau de vorbă despre necazurile din familie. Plecaţi adesea în misiuni, începuseră să se îndoiască de credinţa nevestelor.

În clipa când norii acoperiră slabele raze ale lunii în creştere, Kel se târî spre intrarea în galeriile de sub pământ. Mâine ea va fi astupată şi aşa va rămâne până când urmaşul răposatului Apis o să fie înmormântat la rândul său.

Scribul se furişă târâş înăuntru, se ridică şi alergă spre locul unde mai devreme fusese oprit să înainteze.

Neavând prea mult timp, Kel apucă una dintre lămpile lăsate aprinse şi începu să cerceteze stelele.

Găsi doar texte ce-l slăveau pe taurul Apis.

Nicăieri nu se zărea vreun semn neobişnuit, mărturie a unui limbaj ascuns.

În capătul galeriei, dădu peste o criptă mică, deschisă. În ea se vedea un sarcofag din lemn, fără capac.

Mirat, Kel îndrăzni să arunce o privire înăuntrul lui.

Şi preț de câteva clipe rămase încremenit.

Dar strigăte îndepărtate îi reamintiră unde se afla. Înşfăcând comoara, ieşi grabnic din Serapeum.

Focul aprins de Bebon atrăsese străjile. Însă acestea nu descoperiră decât o grămadă de crengi şi ierburi uscate ce ardeau mocnit, fără a pune în primejdie necropola.

— Să ne luăm după Vânt-de-Miazănoapte, îl sfătui actorul pe Kel. Cunoaşte drumul potrivit. Dar… s-ar zice că…

Kel flutură prețiosul obiect.

— Am găsit coiful faraonului Amasis!

66

Se vedea limpede că Udja, cancelar regal, guvernator al Saisului şi Mai-mare al flotei de război, era furios. Oboseala nu lăsa nicio urmă asupra lui, ba încă statura sa viguroasă devenea amenințătoare.

— Nu sunteți voi oamenii care să fugă de răspunderi, le zise el judecătorului Gem şi căpeteniei iscoadelor, Henat. Mă aşteptam să ne

descurcăm mai bine.

— N-am dat de niciun fir care să ducă la coiful regelui, recunoscu Henat. Hoțul l-a ascuns cu grijă şi nu face niciun pas greşit! Din fericire, oamenii mei n-au observat vreo încercare de răzvrătire. Cazărmile mercenarilor rămân liniştite şi nu se țin cuvântări împotriva faraonului Amasis. Din pricina jalnicelor mele nereuşite, i-am cerut Majestății Sale să-mi îngăduie a-mi părăsi slujba.

— Şi a avut dreptate să te refuze, îi zise Udja. Nimeni nu e aşa priceput ca tine şi nu laşi de izbelişte corabia în plină furtună. Greutățile pe care le-ai întâmpinat dovedesc gravitatea complotului. Dar lucrurile nu sunt chiar lipsite de orice speranță. Temându-se să nu dea greş, duşmanul nu îndrăzneşte să dezlănțuie marele atac pe care-l pregătea din umbră. Şi nu-i cunoaştem pe uneltitori, în afară de căpetenia lor, care se pare că este scribul Kel.

Judecătorul arăta descurajat.

— Toată treaba asta e mai presus de puterile mele. Nici gărzile, nici iscoadele nu reuşesc să-l găsească pe fugar! Şi eu am vrut să-mi părăsesc slujba.

— Iar regele a avut din nou dreptate să vă păstreze, rosti cancelarul. Kel nu-i un ucigaş oarecare şi trebuie să ne unim forțele ca să-i apărăm pe faraon şi regatul. Să uităm de certurile mărunte şi să luptăm împreună.

Henat şi Gem încuviinţară printr-un semn din cap.

— De ce scribul Kel e în continuare de negăsit? întrebă cancelarul. Să fi murit din pricina vreunei boli? Ar fi prea frumos. L-au ucis propriii săi complici pe care începuse să-i încurce? S-ar putea. Atunci înseamnă că toate necazurile noastre s-au sfârşit. Nimeni nu va mai încerca să se proclame rege, iar coiful va rămâne pe veci ascuns. Pesemne că uneltitorii, cuprinşi de teamă, l-au şi distrus.

— Nu cred deloc una ca asta, i-o întoarse Henat. Numărul omorurilor arată că Kel este căpetenia lor. Un tiran şiret şi nemilos, în stare să se descotorosească de cei care crâcnesc împotriva lui. Fără îndoială că i-ar plăcea să ne vadă lăsând garda jos. Tot căutându-l zadarnic, ne vorn închipui că a murit şi cercetările s-ar opri. Şi atunci Kel iese liniştit din bârlog şi are mâinile libere să facă tot ce pofteşte. Să nu slăbim paza şi să-l hăituim în continuare.

Cancelarul şi judecătorul împărtăşiră părerea lui Henat.

— Un lucru mă pune pe gânduri, mărturisi Gem. Am împărţit atâtea portrete forţelor de ordine şi iscoadelor, încât e cu neputinţă ca scribul să treacă nebăgat în seamă. Ori a fugit în Sud, în Nubia chiar, şi se poate bizui pe trupe de elită, ori… şi-a schimbat înfăţişarea! Altă tunsoare sau ţeasta rasă, perucă, mustaţă,

tunică de vânzător sau o simplă pânză în jurul şoldurilor precum ţăranii, veşminte pestriţe ca ale libienilor şi sirienilor sau haine greceşti… Poate să aleagă orice din toate astea!

— Inspirat şi neliniştitor gând, recunoscu Henat. Din păcate, poate că s-a şi adeverit. Cu alte cuvinte, portretele noastre nu au niciun rost şi ucigaşul va rămâne de nedescoperit.

— Aici, nu în Sud, ar putea uzurpatorul să încerce a lua tronul, îi asigură cancelarul. Totuşi, să supraveghem îndeaproape garnizoana din Elephantina. Fireşte, o răzmeriţă acolo e sortită să dea greş şi n-ar ameninţa cârmuirea, dar se cuvine să fim prevăzători.

— Am să măresc numărul oamenilor mei din Elephantina, făgădui Henat.

— Mă tem că judecătorul Gem a aflat pricina pentru care nu izbutim să-l prindem pe Kel, adăugă Udja. Şi trebuie să punem neapărat la socoteală şi faptul că ucigaşul are complici iscusiţi. Oricât de priceput şi viclean ar fi el, de unul singur n-ar fi reuşit să ne scape.

— Îmi pare rău că rostesc numele marelui preot Wahibre, zise căpetenia iscoadelor. Mă gândesc la naivitatea unui om mărinimos şi lesne de păcălit. Convins de nevinovăţia scribului, care ştie cum să ducă de nas pe cineva, Wahibre îl ajută cu toată buna lui credinţă.

— Domeniul lui Neit a fost răscolit de la un capăt la altul, îi reaminti judecătorul. Să o facem

din nou?

— Degeaba, îşi dădu cu părerea Henat. Marele preot n-are voie să părăsească templul, iar regele nu-l primeşte în audienţă, aşa că n-ar săvârşi nebunia de a ascunde un ucigaş. Şi apoi avem un om la faţa locului, pe Menk.

— Wahibre e încăpăţânat, zise cancelarul. Dacă Kel i-a câştigat încrederea, marele preot n-o să-l lase de izbelişte.

— Îl pândeşte pedeapsa cu închisoarea! arătă judecătorul.

— N-o să se amestece chiar el, ci o să-i pună la treabă pe apropiaţii săi. Iar noi trebuie să aflăm cine sunt aceştia.

— Wahibre nu obişnuieşte să iasă în lume sau să meargă la petreceri şi e retras din fire, aşa că nu are mulţi prieteni. Desigur…

Gem şovăi câteva clipe, chibzuind.

Nu putea să treacă nimic cu vederea.

— I se destăinuieşte doar lui Pefy, Marele vistiernic.

— Nici pomeneală, i-o reteză cancelarul. Acest slujitor devotat al statului nu l-ar trăda în veci pe Amasis.

— Pefy ţine foarte mult la oraşul sfânt Abydos, se băgă în vorbă Henat, şi se străduieşte în van să capete mijloace necesare pentru lucrările de reparaţii din cetatea lui Osiris. Atâta stăruinţă îl scoate din răbdări pe rege şi stârneşte ranchiuna Marelui vistiernic.

— Dar nu până într-acolo, încât să-l împingă la uneltiri! îl contrazise Udja.

— Unde-i acum Pefy? vru să ştie judecătorul.

— La Abydos, răspunse Henat. Celebrează misterele lui Osiris.

— Când se întoarce, am să-i pun câteva întrebări, hotărî Gem, şi sper să nu am parte de niscaiva surprize neplăcute.

— Eu sunt liniştit în privința lui, spuse cancelarul. Pe Marele vistiernic nu-l roade nicio ambiție şi respectă întocmai poruncile Majestății Sale. Bunăstarea Egiptului dovedeşte că-şi îndeplineşte fără cusur sarcinile.

— Brațul drept al marelui preot e o tânără femeie, adăugă Henat. Numită Mai-mare peste cântărețele şi țesătoarele lui Neit, Nitis îi datorează totul lui Wahibre. Deşteaptă şi hotărâtă, o să-i ia cândva locul. Îi cunoaşte gândurile şi, fără îndoială, le încuviințează.

— Ar merge atât de departe, încât să-i devină complice? se îngrijoră Gem.

— De ce nu?

— O preoteasă care doreşte să dobândească ranguri înalte nu săvârşeşte astfel de gesturi necugetate, se împotrivi cancelarul. Pentru ce o viitoare mare preoteasă ar apăra un ucigaş de care n-o leagă nimic? Eu cred că mai degrabă îl sfătuieşte de bine pe Wahibre, îndemnându-l să se supună regelui şi să-şi vadă de îndatoririle religioase.

— Dacă Nitis apucă pe un drum greşit, prietenul nostru Menk o să ne dea de ştire, încheie Henat. După ce-a călcat strâmb, e gata de orice ca să fie iertat.
— Am să stau de vorbă şi cu această preoteasă, hotărî Gem.
— A părăsit Saisul pentru a lua parte la înmormântarea lui Apis, îl lămuri Henat. Dar o să se întoarcă în curând.
— Ați găsit un nou taur sacru? îl întrebă judecătorul pe cancelar.
— Nu încă. Toate templele din Egipt au fost prevenite, iar ritualiştii străbat câmpurile ca să-l descopere cât mai iute.
— Fie ca zeii să ne ocrotească! Dispariția lui Apis îl slăbeşte pe faraon şi poporul a început să cârtească. Lipsit de pavăza energiei taurului sacru, va putea faraonul să biruie vitregiile sorții şi forțele întunericului?
Căpetenia iscoadelor se posomorî.
— Împrejurările sunt prielnice pentru cel care a furat coiful!
— Dacă se foloseşte de ceremonia funerară ca să se proclame rege? se îngrozi cancelarul.
— Mercenarii din Memphis rămân cu toții în cazărmi până la sosirea noului Apis, iar soldații cei mai destoinici supraveghează ceremonia. Una peste alta, n-ar trebui să se întâmple nimic fără ştirea noastră.

Nitis, Kel şi Bebon priveau coiful.

— Vasăzică, începu actorul, n-am decât să mi-l pun pe cap şi devin Faraon!

— Nu te-aş sfătui, îl descurajă preoteasa. După spusele marelui preot al lui Ptah, trupe de elită, credincioase regelui Amasis, bat Memphisul în lung şi-n lat. Uzurpatorul ar fi numaidecât executat.

— Şi dacă soldaţii ăştia, la fel ca în trecut, l-ar aclama?

— Atunci mercenarii au venit să-l caute pe Amasis. Astăzi, cel care râvneşte la tron ar trebui să-i câştige de partea lui. Iar Memphisul nu pare locul potrivit pentru asta.

— Totuşi, aici au ascuns uneltitorii coiful! o contrazise Kel.

Cu prilejul încheierii ceremoniei funerare, ar fi încercat să lovească în forţă!

Bebon răsucea obiectul în mâini cu mare grijă.

— Am mai chibzuit şi renunţ la puterea supremă. E prea primejdios şi prea obositor. Să dai ordine, să iei hotărâri, să fi răspunzător pentru fericirea oamenilor, să zădărniceşti tot soiul de comploturi! mai bine mă lipsesc. N-ai cum să dormi liniştit.

— Cu toate acestea, iată-te amestecat într-o problemă care priveşte statul!

— Să o rezolvăm distrugând comoara asta blestemată. Amasis va domni mai departe, iar

uzurpatorul îşi va muşca degetele de furie înainte de a lăsa baltă planurile sale netrebnice. Şi totul va intra iar pe făgaşul cel bun, mulțumită nouă!

— Coiful e singura dovadă a nevinovăției lui Kel, zise Nitis.

— Nu pricep unde vreți să ajungeți!

— Distrugând coiful, îl salvăm într-adevăr pe Amasis, dar Kel va fi socotit mereu un ucigaş fugar.

— Îl sfătuiți să se proclame rege?

— Îl sfătuiesc să-i ducă faraonului coiful şi să-i arate astfel credința sa deplină. El, acuzat că unelteşte, va pune capăt complotului fără să lase loc de îndoieli. Cine ar mai îndrăzni să-l învinuiască?

Bebon rămase cu gura căscată.

Mergem la pieire! Kel nu va răzbi până la rege.

— Nitis are dreptate, hotărî scribul. E singura mea şansă de a-mi dovedi nevinovăția.

— Vrei să-ți pui singur capăt zilelor?

— Prefer să-mi primejduiesc viața decât să tot fug şi să mă ascund. Mai devreme sau mai târziu gărzile mă vor prinde, iar tu şi Nitis veți fi arestați. Eu am să fiu osândit la moarte, iar voi la ani grei de temniță. Norocul ne-a îngăduit să găsim coiful lui Amasis. Să ne folosim de această armă.

— Îți repet, o să fi doborât înainte de a putea să i-l înmânezi regelui!

— N-avem de ales, Bebon. Să ne întoarcem la

Sais şi să aşteptăm prilejul de a mă apropia de el.

— Curată nebunie!

— Îţi înţeleg îndoielile şi n-o să te învinuiesc dacă renunţi.

Obrajii actorului se împurpurară.

— Ce-ai zis?

— Îmi pare rău că te-am târât în această aventură şi te rog să mă ierţi. Nu-ţi nenoroci viitorul din pricina mea.

— Bebon alege singur, Bebon nu se lasă târât de nimeni, Bebon face cum doreşte! Eu nu sunt un scrib cu aere de învăţat şi nu gândesc în locul altora. Dacă mă înapoiez la Sais cu tine şi te ajut să-l întâlneşti pe rege, e pentru că aşa am eu poftă! Am vorbit destul de limpede?

— Ne plecăm în faţa hotărârii tale, spuse Nitis zâmbind. Mai rămâne totuşi ceva de care să ne îngrijim: găsirea unui adăpost sigur. Nu e cu putinţă să vă ascundeţi în templu. Marele preot n-are cum să vă ajute, iar eu voi fi, pesemne, supravegheată.

— Nu vă frământaţi pentru atâta lucru, grăi mândru actorul. Bebon nu duce lipsă de prieteni. O s-o facem iar pe negustorii ambulanţi ca să ne mişcăm uşor de colo-colo. În schimb, mi se pare greu să aflăm când iese regele din palat şi încotro se îndreaptă.

— Sper să vă ajut eu, îi încurajă Nitis.

Seninătatea şi dârzenia tinerei îl linişteau pe

Kel. Singur, ar fi pierdut de mult lupta. Însă graţie ei, credea uneori că va izbuti. Nitis părea în stare să mute şi munţii din loc şi să schimbe albia fluviului.

— Coiful, coiful, murmura Bebon. Nu văd ce legătură are cu uciderea tălmacilor!

Şi pe scrib, şi pe preoteasă îi chinuia aceeaşi întrebare.

— Papirusul criptat cuprinde pesemne răspunsul, socoti Kel. Din păcate a rezistat tuturor încercărilor noastre, iar stelele dedicate strămoşilor răposatului Apis nu mi-au răsplătit nici ele strădaniile.

Regele Amasis contempla capitala de pe terasa palatului său, când cancelarul Udja ceru să fie primit.

— Veşti minunate, Majestate! Urmaşul taurului Apis a fost descoperit în apropiere de Bubastis. Mai mulţi ritualişti l-au cercetat şi potrivit părerii lor nu încape nicio îndoială: taurul poartă semnele menirii sale sfinte. Noul Apis e deja în drum spre Memphis, unde va fi înfăţişat marelui preot al lui Ptah.

— Vreau ca în fiecare zi să-l îngrijească trei doctori care să întocmească un raport împreună. La orice greşeală să fie alungaţi numaidecât.

— Poruncile voastre vor fi urmate întocmai. Doliul se va încheia la sosirea taurului, iar vigoarea lui vă va întări Ka-ul.

— În garnizoane s-a petrecut vreo întâmplare

neplăcută?

— Nici cea mai măruntă, majestate. Zilele grele ale doliului se isprăvesc fără ca să fi tulburat cineva pacea oamenilor. În ochii poporului rămâneți protejatul zeilor.

— De ce oare hoțul care mi-a furat coiful nu s-a folosit de nişte împrejurări atât de prielnice pentru el?

— Pentru că e singur şi-i lipseşte sprijinul necesar. Totuşi, nici Henat, nici judecătorul Gem nu-şi slăbesc atenția. Închipuindu-ne că scribul Kel şi aliații săi au dat greş, am deveni, poate, victimele lor!

— Îl vreau pe răzvrătitul ăsta viu sau mort.

— Îl veți avea, Majestate.

— Până atunci, cancelare, haide să sărbătorim! Bucătarul meu ne-a pregătit nişte bucate fără pereche, iar paharnicul a ales cele mai de soi vinuri. Dă de ştire pretutindeni că taurul Apis şi faraonul Amasis sunt bine sănătoşi.

68

Când se întoarse de la Abydos unde luase parte la ritualul misterelor lui Osiris, Pefy se miră să-l vadă intrând în odaia sa de lucru pe judecătorul Gem. Marele vistiernic nici nu apucase măcar să asculte raportul secretarului său.

— Vă grăbiți?

— Vreau să vă pun nişte întrebări.

— Despre ce?

— Sunteți cel mai bun prieten al marelui preot Wahibre, nu?
— Întocmai.
— Îngrijorător… Foarte îngrijorător.
— Din ce pricină?
— Pentru că e bănuit de a-l fi ajutat pe scribul ucigaş pe care noi nu reuşim să-l prindem. Nelegiuitul se bucură de protecția unor oameni puternici, fără de care n-ar fi supraviețuit. Marelui preot nu-i este îngăduit să părăsească templul, aşa că nu poate face nimic pe față. Dar întrucât îi sunteți prieten, v-a mărturisit neîndoielnic câte ceva.
— Bateți câmpii, judecătorule Gem!
— Vă conjur să-mi răspundeți la întrebări. Nu mi-ar plăcea să acuz un înalt demnitar şi să-l forțez să apară înaintea tribunalului, dar nu mă voi da în lături de la aşa ceva, dacă e nevoie.
Pefy nu luă amenințarea în glumă. Asemeni unui câine de vânătoare, Gem nu dădea drumul prăzii niciodată.
— Wahibre a crezut, poate, în nevinovăția scribului Kel, recunoscu Pefy. Se gândeşte la un soi de complot pus la cale de grecii din Naukratis care doresc să aducă în Egipt sclavia şi monedele. Asta ar însemna să schimbe din temelii rânduielile noastre şi ar duce la dezastru prin încălcarea legii lui Maat. În această privință, puterile mele sunt mărginite întrucât numai regele se ocupă de greci.

— Îndrăzniţi să-l învinuiţi pe faraon că e nepriceput şi prea îngăduitor?
— Nicidecum, judecătorule Gem. Păstrător al testamentului zeilor şi zălog al prezenţei lui Maat pe pământ, faraonul ştie mai bine decât oricine ce trebuie să facă.
— L-aţi ajutat pe scribul ucigaş să scape din mâinile noastre?
— Socot această întrebare drept o jignire cumplită şi dacă nu v-aş respecta rangul, mi-aţi fi simţit pumnul drept în faţă.
— Am fost silit să vă vorbesc aşa, Pefy! Urmărim o fiară de o cruzime fără pereche, în stare de omoruri cumplite şi hotărâtă să ia puterea în fruntea unei adunături de răzvrătiţi. Au mers până la a-l ucide pe taurul Apis pentru a slăbi *Ka-ul* regal şi a semăna îndoiala în rândul egiptenilor.
Vorbele judecătorului îl zdruncinară pe Pefy.
— Noul Apis a fost găsit?
— Va ajunge curând la Memphis sub pază severă. Tronul Majestăţii Sale e acum de neclintit.
— Zeii fie slăviţi!
— Marele preot are şi alţi prieteni apropiaţi? continuă judecătorul.
— Din câte ştiu eu, nu. Wahibre e un singuratic şi n-are pic de încredere în oameni.
— Totuşi înlesneşte înaintarea în rang a preotesei Nitis, discipolul său.

— Wahibre ține cont doar de harurile ei.
— I-ar porunci oare să ascundă un ucigaş?
— Nici pomeneală! Cum vă puteți închipui că un mare preot al lui Neit ar încuviința cruzimea şi Omorul?
— Prin urmare nu cunoaşteți nimic despre Kel şi complicii săi?
— Nimic.
— O zi bună, Pefy. Şi dacă vă amintiți vreun amănunt folositor, înştiințați-mă de îndată.
— Aveți cuvântul meu.
Judecătorul Gem avea să le mărturisească lui Udja şi Henat că nu aflase mare lucru de la Pefy.
Totuşi ceva îl punea pe gânduri: nemulțumirea de-abia ascunsă față de privilegiile acordate de rege grecilor. Marele vistiernic nu privea cu ochi buni creşterea necontenită a Naukratisului şi planurile locuitorilor lui. Dar oare Pefy se mărginea să nu încuviințeze în sinea sa hotărârile lui Amasis sau trecuse la fapte, aşezându-se în fruntea unui grup de nemulțumiți?
Iar acest grup întrebuința violența prin mijlocirea unor oameni orbiți de propriile convingeri, precum scribul Kel?
Un mare preot îngăduitor, un demnitar potrivnic regelui, un scrib ce luase asupra lui treburile murdare… Lucrurile începeau să se lege.
Dacă ideea complotului se întărea, dispariția Casei tălmacilor rămânea un mister.

Asta dacă nu cumva colegii lui Kel descoperiseră ce gânduri avea tânărul sau chiar refuzaseră să-l susțină... *Toți* colegii săi, cu tot cu Mai-marele lor! Greu de crezut!

Însă judecătorul trebuia să se ferească de judecăți pripite.

Mai rămânea problema supravegherii îndeaproape a Marelui vistiernic. Sarcină delicată, căci după discuția cu Gem, Pefy se va arăta prudent. Gem nu avea cum să încredințeze o astfel de misiune gărzilor. În temeiul bănuielilor sale nu putea să întocmească un document care să respecte legea şi de care Marele vistiernic ar fi aflat. Pefy n-ar fi scăpat prilejul să facă plângere contra judecătorului.

Cu toate reținerile sale, Gem nu avea decât o singură cale: să-i ceară lui Henat ca oamenii lui să pândească orice mişcare a înaltului demnitar. Iscoadele ştiau să se poarte cu fereală, iar Pefy n-ar prinde de veste.

O cale deloc pe placul judecătorului... şi primejdioasă pe deasupra! Henat nu obişnuia să dezvăluie informațiile căpătate. Dacă mirosea ceva, se va descurca singur şi va face precum socotea de cuviință, fără a-i mai lăsa pe vinovați să ajungă pe mâna justiției.

După ce chibzui adânc, judecătorul preferă să mai amâne luarea unei hotărâri.

Uzurpatorul nu se folosise de moartea lui Apis ca să-şi aşeze pe cap coiful lui Amasis, iar noul

taur sacru îi redase regelui vigoarea. Uneltitorii nu se simţeau gata să treacă la fapte şi nu se săvârşise niciun omor.

Nu va renunţa Pefy la planurile sale nesăbuite? Asta presupunând că este vinovat, bineînţeles. Şi nu va ordona înlăturarea scribului, care începea să-l stânjenească?

Judecătorul o să-i spună lui Henat că discuţia cu Pefy nu dusese nicăieri. Şi o să-şi continue în felul său cercetările, respectând fără abatere legile.

69

Despărţindu-se de Nitis, Kel se simţise sfâşiat pe dinăuntru. Chiar dacă nu îndrăznea să-i mărturisească sentimentele sale din ce în ce mai adânci, petrecuse ore magice alături de ea. Privirea, vocea, zâmbetul, parfumul, mersul ei de o eleganţă fără pereche însemnau tot atâtea daruri nepreţuite!

— Visezi? întrebă Bebon.

— Un vis… Ai dreptate, nu-i decât un vis!

— Acum e ziua-n amiaza mare. Revino cu picioarele pe pământ şi mergi înainte.

Nitis se întorsese la templul lui Neit, iar Kel n-avea s-o mai revadă, poate, niciodată.

Purtând iarăşi veşminte de negustori ambulanţi, scribul şi actorul îl urmau pe Vânt-de-Miazănoapte căruia Bebon îi spusese unde trebuia să ajungă. Cu pas domol măgarul apucă

pe drumul cel mai scurt.

— Încotro ne-ndreptăm? întrebă Kel.

Actorul părea stânjenit.

— Nu te îngrijora! Bizuie-te pe mine.

— Vasăzică ai început să joci din nou zaruri!

— Deloc! în sfârşit, nu chiar deloc... Ştii, prietenii îți sunt prieteni până-n ziua în care dai de prea multe necazuri!

— Nu ştiam.

— Noi doi suntem mai degrabă frați. Un prieten are viața lui aparte şi...

— Ce-ar fi să vorbeşti mai clar?

— Îmi vine cam greu din pricina învățăturii tale severe şi a purtărilor tale de scrib cinstit. Pe scurt, trebuia să recurg la asta! Meseria mea nu-mi aduce un câştig îndestulător şi e nevoie să-mi pun mintea la treabă. Statul cere dări prea mari, aşa că prima grijă e să le ocoleşti.

— Adică să încalci legile?

— Ce cuvinte grele! Voiam să spun că trebuie să te descurci păstrând însă măsura, nimic mai mult. Altminteri te pândeşte mizeria.

— În ce negoț îndoielnic te-ai amestecat?

— Regele apreciază vinurile bune, şi în magaziile din Sais ajung cele mai de soi. Urcioarele sunt rânduite cu grijă, numărate şi li se pune câte o etichetă. Omul ce răspundea de depozite îmi era dator. Am susținut în fața soției sale, care-l bănuia c-o înşală cu o slujitoare de la palat, că luasem masa împreună cu el.

— Şi era adevărat?

— Nu era întru totul fals. Astfel am salvat liniştea unei familii şi am băut amândoi un vin roşu aromat din Bubastis pentru a sărbători reuşita. Îţi închipui ce uimit am fost: unde avea să spună el c-a dispărut urciorul cu pricina? Foarte simplu: o să pretindă că a fost vorba de o etichetă greşită. Şi uite aşa ne-a venit ideea. La masa regelui nu se va băga de seamă lipsa unui urcior dintr-o sută. În schimb, acel urcior ne va ajuta pe mine şi pe prietenul meu să trăim.

— Vă însuşiţi din vinul aflat în depozitele regale!

— Foarte, foarte puţin!

— Asta se cheamă furt, Bebon.

— Prea vezi lucrurile în negru, Kel! După părerea mea e o simplă micşorare a dărilor. Iar cumpărătorii noştri sunt încântaţi.

— Nu încuviinţez această hoţie.

— Parcă-l ascult pe judecătorul Gem! în situaţia ta, mai bine lasă deoparte legile. Depozitul cu vinuri regale va fi cel mai nimerit adăpost pentru noi.

— Numai dacă prietenul tău se arată înţelegător.

— Tine mult la soţia lui. Ale ei sunt casa şi pământurile de la sud de Sais.

Câteva gărzi priveau ţintă la cei doi negustori ambulanţi şi la măgar.

O încercare hotărâtoare.

Dacă-i opreau, ce-ar fi fost mai nimerit să facă

Kel şi Bebon? Să le răspundă la întrebări sau s-o rupă la fugă?
Vânt-de-Miazănoapte nu-şi încetini pasul. Cei doi tovarăşi îl urmară tăcuți.
— Am reuşit! grăi Bebon. Gărzile astea se numără printre cele mai pricepute, fiind însărcinate cu paza palatului. Iar noi le-am părut nişte negustori adevărați.
Kel răsuflă uşurat.
— Pivnicerul e un sirian grosolan, îi mărturisi actorul. Să nu te mire felul în care-o să ne întâmpine.
La intrare în depozite se îngrămădeau sumedenie de negustori şi vreo sută de măgari purtând coşuri încărcate cu diverse mărfuri.
Vânt-de-Miazănoapte, Kel şi Bebon o luară pe aleea ce ducea la pivnițele regale. În fața uşii celei mari se înşirau nenumărate urcioare pe care un bărbat înalt şi voinic, cu mustață şi țeasta lipsită de păr le cerceta.
— Bine te-am găsit, sirianule!
— Ia te uită, Bebon! Pe unde-ai umblat până acum?
— Am cutreierat ținuturile din sud.
— Şi eşti mulțumit de călătorie?
— Aşa şi-aşa.
— Ai poftă să te apuci iar de negoț? întrebă sirianul cu un zâmbet ce trăda lăcomia.
— S-ar putea.
— Cu atât mai bine, ai picat în clipa cea mai

potrivită. Ne-a sosit de curând o încărcătură din oaze, iar cererea e mare.

— Sunt gata să m-apuc de treabă.

Sirianul îi aruncă lui Kel o privire bănuitoare.

— Cine-i ăsta?

— Ajutorul meu.

— Un om de încredere?

— Un nătâng ce nu-mi iese din cuvânt. Nu pricepe nimic şi n-o să ne dea bătaie de cap.

— Îmi place măgarul tău. E vânjos. Numai bun să care urcioarele.

— Începem când vrei tu.

— Diseară?

— Aşa să fie.

Sirianul îl bătu pe umăr pe Bebon.

— Eşti un adevărat prieten!

— Dar am să-ți cer o mică favoare.

Ochii sirianului se întunecară.

— Sper că nu mă bagi în vreo încurcătură.

— Câtuşi de puțin! Mie şi ajutorului meu ne-ar plăcea să petrecem câteva nopți înăuntrul depozitelor. De vreme ce tu faci ultimul rond şi tot tu deschizi uşa dimineața, am dormi liniştită.

— Te caută vreo fată?

Bebon lăsă capul în pământ.

— O femeie măritată şi de rang înalt? Am dreptate? stărui mustăciosul.

Actorul abia îngăimă câteva cuvinte.

— Bebon! Blestematule! O să dai de bucluc până la urmă. Bine, vă primesc. Dar numai

câteva nopți.

— Frumoasa o să mă uite repede.

— Haide, intrați.

De o curățenie desăvârşită, pivnița era ințesată de rafturi solide. Aliniate cu grijă, urcioarele cu toarte şi dop de argilă se înşirau pe trei rânduri. Fiecare avea câte o etichetă pe care erau trecute ținutul din care provenea, anul şi calitatea.

Vinuri albe seci, vinuri roşii uşoare sau cu buchet bogat, din podgorii de soi, mai ales de pe „Râul Apusean”!... Un adevărat paradis!

— Am să duc măgarul în grajdul alăturat, spuse sirianul. Până se vor închide uşile puteți să vă spălați şi să mâncați. Apoi, linişte mormântală. Şi să nu vă atingeți de nimic!

— Fi pe pace, prietene. În schimbul ajutorului tău îți las o parte din câştigurile mele.

Sirianul îl strânse la piept cu putere pe actor.

— Mă bucur că te cunosc, băiete!

70

Revederea templului zeiței Neit îi umpluse lui Nitis sufletul de speranță.

Străbătu agale aleea mărginită de sfincşi purtând numele faraonului Amasis, contemplă obeliscul, apoi merse de-a lungul fațadei monumentale şi se îndreptă spre lacul sacru deasupra căruia zburau rândunele.

Lumina caldă a asfințitului aşternea peste aceste locuri o seninătate ce alunga frământările

şi spaima.

Cât i-ar fi plăcut tinerei preotese să uite de lumea din afară şi să se dedice ritualurilor şi studierii arhivelor din Casa Vieții! Dar un nevinovat era acuzat pe nedrept şi ea trebuia să-l ferească de o soartă groaznică şi să ajute la descoperirea adevărului. Nitis se reculese ascultând glasul zeilor.

Curând, ultima înfățişare a soarelui, bătrânul Atum, sprijinindu-se în toiagul dreptei judecăți, va părăsi lumina pe cale să se stingă pentru a înfrunta, la bordul bărcii metamorfozelor, demonii întunericului. Călăuzit de intuiția creatoare şi de Cuvântul hrănitor, el va străbate ținuturi primejdioase, îmblânzindu-i pe fioroşii paznici ai porții, ale căror nume le cunoştea.

Soarta lumii se juca încă o dată.

Dacă uriaşul şarpe al neantului izbutea să înghită apa Nilului ceresc şi să împiedice barca să călătorească, pământul ar dispărea şi această mică insulă pe care se desfăşura viața s-ar întoarce în oceanul începuturilor. Prin celebrarea ritualurilor, inițiații în mistere ajutau lumina să treacă peste toate piedicile, să străpungă şarpele şi să renască, în zori, după o luptă aprigă, sub forma unui scarabeu.

Şi scribul Kel trecea printr-o noapte înspăimântătoare. Iar monştrii cu chip omenesc urmăreau cu înverşunare să-l nimicească.

Nitis se apropie de locuința marelui preot.

Trecu pragul şi intră într-o curte mică, dincolo de care se înşirau odăile. Un slujitor tocmai isprăvea de măturat.

— V-ați întors! Călătoria s-a desfăşurat fără greutăți?

— Chiar foarte bine. Aş putea să-l văd pe marele preot?

— Sănătatea i se tot şubrezeşte, dar vă aşteaptă.

Wahibre zăcea în pat. Slăbise mult, dar îşi păstra aceeaşi impresionantă demnitate.

— Au îndrăznit să-l ucidă pe Apis? întrebă el.

— Din păcate, da, răspunse Nitis. Însă urmaşul său întăreşte de-aici înainte puterea Ka-ului regal, iar Kel a găsit coiful regelui Amasis. De-acum uzurpatorul a devenit neputincios.

— Această veste îmi redă vigoarea!

— Kel îi va înmâna faraonului relicva şi-şi va dovedi nevinovăția.

— Însă l-ar pândi o mare primejdie!

— Mă sfătuiți să facem altfel?

Wahibre chibzui câteva clipe.

— Ai ales cea mai bună cale.

— Numai că trebuie să găsim un prilej pentru asta.

— Cândva, aş fi putut afla planurile de fiecare zi ale lui Amasis, zise cu amărăciune marele preot. Astăzi însă, sunt închis aici şi niciun demnitar n-ar vorbi cu mine.

— Am să mă descurc, îl asigură Nitis. Îngrijiți-vă mai cu seamă de sănătate.

— O simplă oboseală trecătoare. Trupul meu viguros n-o să se lase biruit de ea.

— L-aţi chemat pe doctorul templului?

— N-are niciun rost. Odihna o să mă pună pe picioare.

— Îngăduiţi-mi să stărui.

El o privi ca un tată, sever şi drăgăstos în acelaşi timp.

— Mă sileşti să mă îngrijesc de mărunta mea persoană?

— Avem atâta nevoie de ea! Fără ajutorul vostru, n-o să ieşim niciodată biruitori din această încercare.

— Du-te să-l cauţi pe doctor.

Slujitorul zeiţei scorpion Serket şi al leoaicei Sekhmet, care răspândea bolile, dar oferea şi mijloacele pentru tămăduirea lor, petrecu mai bine de-o oră la căpătâiul marelui preot, cercetându-i trupul îndelung.

— Vocea inimii e limpede, zise în cele din urmă, iar energiile străbat canalele. Totuşi, vârsta le roade pe dinăuntru pereţii, de aceea o mulţime de leacuri trebuie luate zilnic. Marele preot se va supune robiei lor?

— Îl voi convinge, făgădui Nitis, iar slujitorul său o să-l supravegheze îndeaproape.

Cu sufletul împăcat, preoteasa porni spre odăile sale.

În faţa uşii se întâlni cu Menk.

— Eram neliniştit, îi mărturisi el. Funeraliile lui

Apis s-au desfăşurat cum se cuvine?

— A fost înmormântat potrivit ritualului şi *ka-ul* său îl va însufleți pe noul taur sacru. În felul acesta, energia creatoare a trecut de la unul la altul fără întrerupere.

— Minunat! Putem aşadar să pregătim următoarea sărbătoare din Sais. Am nevoie de nişte țesături anumite pentru statuia care va însoți procesiunea şi de cântece noi întru slava sa. Deşi ne rămân doar câteva zile până atunci, țesătoarele şi muzicantele noastre vor reuşi să-mi îndeplinească cererile?

— Vorn munci zi şi noapte.

— Mulțumesc mult, Nitis! Majestatea Sa va fi încântată să-i vadă pe orăşeni veselindu-se şi uitând de clipele grele.

— Regele va fi de față la sărbătoare?

— Înconjurat de o cohortă de înalți demnitari, va celebra începutul ritualului, apoi va lăsa în seama noastră continuarea, în timp ce el va lua parte la un banchet unde sunt invitați vreo douăzeci de ambasadori greci. O săptămână plină de petreceri şi ospețe!

— Şi ce alte treburi mai are Majestatea Sa?

— Să deschidă noile grajduri regale, să-i înmâneze aurul vitejiei marelui general Fanes din Halicarnas, să numească ofițerii de rang înalt, să semneze în mod solemn tratatele de alianță cu cetățile greceşti, fără a uita de apariția la tribunalul judecătorului Gem. Judecătorii se

vor strânge poimâine în fața intrării templului, iar Mai-marele lor le va vorbi despre întâietatea legii lui Maat. Cu acest prilej, faraonul ar trebui să le amintească judecătorilor că el este chezaşul legii lui Maat pe pământ şi că nu va îngădui nimănui s-o încalce.

— De ce spuneți „ar trebui”?

Menk îi răspunse în şoaptă.

— Pentru că regele Amasis ia uneori hotărâri neaşteptate. Dacă socoate plicticoasă o astfel de ceremonie, o să-l împuternicească pe Gem să țină o cuvântare în locul lui. Totuşi, apropiații săi îl vor ruga stăruitor să fie prezent, căci respectul pentru Maat rămâne temelia orânduirii noastre.

Acesta era prilejul mult visat!

În fața faraonului şi a judecătorilor, Kel va face dovada credinței şi a nevinovăției sale.

— Păreți adâncită în gânduri, băgă de seamă Menk.

— Sunt doar un pic obosită. Iar sănătatea marelui preot mă îngrijorează.

— Ce-a spus doctorul?

— O boală pe care o cunoaşte şi pe care o va tămădui.

— E un doctor fără pereche şi nu obişnuieşte să se laude. Wahibre va trăi încă mulți ani, n-am nicio îndoială!

— Fie ca zeii să-l ocrotească!

— Şi pe Mai-marea țesătoarelor lui Neit la fel, Nitis. Nu uitați de sfaturile mele.

— Cum aş putea?
— Îmi îngăduiţi să vă pun o întrebare puţin cam nelalocul ei?
— Vă rog.
— L-aţi uitat într-adevăr pe Kel, scribul ucigaş?
— Astăzi nici măcar nu l-aş mai recunoaşte. Sunt frântă, Menk, şi-aş vrea să dorm.
— Iertaţi-mă că v-am deranjat. Odihniţi-vă şi de mâine vorn pregăti împreună noua sărbătoare.
Uşurat, Menk se îndepărtă.
Nimeni nu dădea târcoale pe lângă locuinţa lui Nitis, marele preot nu putea face nimic, iar ritualiştii se îndeletniceau cu treburile lor obişnuite. Întrucât nu observase că se petrece ceva nefiresc, Menk va întocmi un raport liniştitor către căpetenia iscoadelor.
Cu siguranţă, scribul ucigaş nu se ascundea pe domeniul lui Neit. Şi niciodată orânduitorul sărbătorilor din Sais nu-i va pomeni lui Henat despre nesăbuinţele lui Nitis. Înţelegând, în sfârşit, cum stau lucrurile, frumoasa preoteasă îşi vedea acum numai de îndatoririle ei.

71

Bebon şi Nitis se înţeleseseră să se întâlnească în fiecare zi la una dintre porţile templului, acolo unde se strângeau negustorii. Dacă actorul observa ceva care să-i dea de bănuit, nu va intra în vorbă cu Nitis, iar preoteasa avea să facă la fel.
Vânt-de-Miazănoapte, care nu putea să sufere

gărzile cu niciun chip, urma să le ofere un ajutor prețios.

Preoteasa pipăi o bucată de pânză.

— Mâine, îi şopti ea lui Bebon, judecătorii se adună în fața porții celei mari a templului. Regele ar trebui să fie şi el prezent.

— E o țesătură frumoasă şi trainică, zise Bebon cu voce tare. Nu găsiți alta mai bună.

— O iau. Duceți-vă la intendent să vă plătească.

Odată treaba aceasta isprăvită, actorul se învârti o vreme pe lângă locul unde avea să se desfăşoare ceremonia.

Apoi se întoarse la depozitele regale.

Spre marea mulțumire a sirianului, Kel se învoise în schimbul unei mese sărăcăcioase să rânduiască urcioarele şi să le şteargă de praf. Închis în sine, scribul abia dacă scoase câteva cuvinte.

— Tovarăşul tău nu-i deloc guraliv, îi zise sirianul lui Bebon, dar nu mă costă scump şi lucrează binişor.

— Pe nătângii ca el trebuie să ştii să-i dresezi.

Într-o clipă de răgaz, Kel îl trase pe actor deoparte.

— Ai văzut-o pe Nitis? îl întrebă el.

— Mâine, judecătorii se vor strânge în fața templului zeiței Neit. S-ar putea ca Amasis însuşi să conducă adunarea.

— Nemaipomenit! Nici nu puteam visa la un prilej mai potrivit.

— Mie unul nu-mi place.
— De ce?
— Închipuie-ți câte gărzi şi câți soldați or să fie acolo! N-o să te lase să te apropii.
— Nu şi dacă am un motiv întemeiat! Am să fac o scrisoare către judecătorul Gem în cuvinte alese care vor dovedi seriozitatea spuselor mele. O să-mi ceară să mă înfățişez înaintea lui, iar eu o să-i înmânez regelui coiful, povestindu-i tot ce s-a întâmplat.
— Încă o nebunie! Nu-mi miroase a bine.
— Dimpotrivă, ăsta-i norocul nostru! Mărturisind adevărul regelui, judecătorilor şi Mai-marelui lor, voi pune capăt acestui coşmar.
— Eu cred că te arunci singur în capcană.
— Te înşeli, Bebon!
— Totuşi trebuie să chibzuim de pe acum pe unde am putea fugi la o adică. Trebuie să pregătim un plan ca să înşelăm atenția gărzilor.
Vânt-de-Miazănoapte împinse cu botul cotul lui Bebon.
— Ai tu o idee!
În privirea măgarului actorul desluşi cu adevărat o cale de scăpare. Dar nu-i rămânea prea mult timp ca să întocmească planul cu pricina.
Cât despre Kel, acesta se apucase deja să scrie misiva către judecătorul Gem.
Nitis era mulțumită de munca țesătoarelor. Menk va fi încântat, iar sărbătoarea le va întrece

în măreție pe cele dinainte. Oferindu-le zeilor roadele îndemânării lor, oamenii păstrau armonia pe pământ.

— Vă cheamă judecătorul Gem, o înştiință un preot pur. L-am condus la locuința voastră din incinta templului.

Mai-marea cântărețelor lui Neit nu se arătă tulburată în niciun fel.

Gem o aştepta în micuța sală de primiri.

— Vă rog, nu vă ridicați, îi spuse Nitis. Cu ce v-aş putea fi de folos?

— Am câteva întrebări să vă pun. Primiți să-mi răspundeți la ele aici şi acum?

— Bineînțeles!

— Încă îl mai căutăm pe scribul Kel, ucigaş şi uneltitor. Am cercetat pretutindeni dar, în pofida strădaniilor noastre, nu i-am dat de urmă. Chiar ne întrebăm dacă nu cumva o fi murit.

— Atunci n-o să mai pricinuiască nimănui vreun rău, iar tribunalului divin îi va reveni sarcina de a-l pedepsi.

— Ar fi prea frumos! Adevărul mi se pare mai puțin vesel. Nu numai că ucigaşul şi-a schimbat negreşit înfățişarea, dar se bucură cu siguranță şi de sprijinul unor complici pricepuți.

— Neliniştitor gând.

— Într-adevăr, recunoscu judecătorul. De aceea, pentru pacea regatului, vă cer sinceritate deplină.

Nitis înfruntă cu seninătate privirea bănuitoare

a judecătorului.

— Wahibre şi-a mărturisit slăbiciunea pentru ucigaş, îi aminti Gem. Să punem această gravă greşeală pe seama bunătății şi a naivității lui. Dar stăruie încă în hotărârea sa? Sunt convins că știți.

— Întâmplările din ultima vreme l-au mâhnit într-atât pe marele preot, încât i-au şubrezit sănătatea. A căzut la pat şi trebuie să urmeze un tratament greu.

— Îmi pare nespus de rău. Totuşi, vă pun iarăşi aceeaşi întrebare.

— Nicicând marele preot n-ar ajuta un ucigaş.

— Fireşte, nu în mod fățiş. Dar n-are prieteni apropiați sau oameni de încredere pe care să-i îndemne să-l ascundă pe scribul fugar?

— Singura grijă a marelui preot este să-şi îndeplinească sarcinile. Ca prim slujitor al zeiței Neit, el răspândeşte în fiecare zi mesajul ei prin celebrarea ritualurilor şi însuflețirea simbolurilor.

— Nu mă îndoiesc de asta, Nitis. Totuşi, anumite fapte ale lui Wahibre…

— N-ați răscolit de la un capăt la altul domeniul lui Neit, fără să vă pese că stârniți nemulțumirea zeiței şi tulburați pacea sanctuarului? înverşunarea pe care-o arătați împotriva unui preot bătrân şi bolnav n-o să ducă la nimic bun şi va păta măreția justiției.

— Ca Mai-mare a cântărețelor şi țesătoarelor,

sunteți brațul drept al lui Wahibre. V-a poruncit să-l protejați pe scribul Kel şi să-i găsiți aliați?

Tânăra femeie nici nu clipi.

— Nicidecum. Şi vă aduc la cunoştință că, în ultimele săptămâni, am fost la Memphis pentru a lua parte la funeraliile lui Apis. O sumedenie de martori pot adeveri spusele mele. Acum trebuie să iau asupra mea o parte din îndatoririle marelui preot, dorindu-i să se pună pe picioare cât mai repede.

— Dacă ați cunoaşte informații de care justiția nu se poate lipsi, ni le-ați împărtăşi?

— Fără şovăire.

Siguranța de sine a tinerei preotese îl stânjeni pe judecător. Degeaba i-ar mai fi pus întrebări. Şi n-avea nicio dovadă împotriva ei. Poate că Menk, observându-i mişcările, va descoperi ceva.

Dar ce de ce o astfel de femeie splendidă ar sări în ajutorul unui ucigaş de temut, căutat de toate gărzile din regat?

72

Toți judecătorii se strânseseră în fața porții templului unde, potrivit tradiției, se dădea citire plângerilor pentru a despărți dreptatea de nedreptate şi pentru a-i proteja pe cei slabi de cei puternici. Aici se arăta adevărul lui Maat, care nu îngăduia minciuna.

Un şir de măgari căra sulurile de piele pe care erau scrise legile, jilțurile magistraților şi vasele

cu apă.

După ce fiecare se aşeză la locul său, judecătorul Gem atârnă o mică figurină a zeiței Maat de lanțul din aur pe care-l purta la gât.

În fața lui, fuseseră rânduite cele patruzeci şi două de suluri de piele ce cuprindeau legile din cele patruzeci şi două de provincii ale Egiptului.

Amestecat în mulțimea numeroasă care privea la această ceremonie deosebită, Kel îşi muşca buzele. Faraonul Amasis nu onora cu prezența sa această proclamare a atotputerniciei justiției, care în ochii poporului era de cea mai mare însemnătate!

Aşadar planul lui se năruia. Trebuia să găsească un alt prilej ca să-i înmâneze coiful stăpânului său de drept.

Scribul tocmai ce voia să se îndepărteze, când un murmur se răspândi printre oameni, oprindu-l.

— Regele, şopti un bătrân. Soseşte regele!

Încadrat de soldații din garda personală, Amasis vădea forța şi vigoarea pe care i le transmitea noul Apis.

Îmbrăcat sobru, cu şoldurile încinse de o bucată de pânză precum faraonii Vechiului Regat, monarhul purta coroana albastră, ce-i punea în legătură gândirea cu puterile cereşti.

Amasis se aşeză pe un tron modest din lemn aurit, în afara cercului judecătorilor. Nicio vorbă de-a sa nu le va tulbura discuțiile şi nici nu-i va

îndemna să ia o hotărâre anume. Se vedea limpede că nu avea de gând să țină vreo cuvântare.

Oamenii se liniştiseră.

Faraonul domnea şi veghea la împărțirea dreptății, temelia bunăstării şi a fericirii.

— În numele lui Maat şi al regelui, grăi răspicat Gem, vă înştiințez că Tribunalul Celor Treizeci îşi începe lucrul. Iată prima plângere.

Era vorba de o problemă încurcată privind nişte măsurători greşite. Luându-se după ele, scribii administrației socotiseră pentru pământul cu pricina dările ce-i reveneau stăpânului său. Acesta însă susținea că ogorul său era mai mic. Administrația refuzase să-l asculte, cerându-i acum să plătească şi mai mult din pricina întârzierii.

Cu toții, Cei Treizeci condamnară administrația care ar fi trebuit să refacă măsurătorile. Deşi când venea vorba de dări monarhul ținea ca noile sale hotărâri să fie respectate, judecătorii nu îngăduiau săvârşirea unor samavolnicii. Aşa că-i pedepsiră pe cei care greşiseră, punându-i să-l despăgubească pe stăpânul pământului.

Apoi Gem citi plângerile care se băteau cap în cap ale unui meşter şi ale fostei sale soții, care se despărțiseră de curând. Acuzând-o că l-a înşelat, bărbatul pretindea să i se dea toate bunurile şi copiii spre creştere. Femeia adusese mărturii scrise în sprijinul nevinovăției sale. Iar soțul îi

răspunse prin ocări. Ba încercase şi s-o lovească de faţă cu doi colegi de-ai săi.

În Egipt, să baţi o femeie trecea drept o gravă încălcare a legii, aşa că judecătorii respinseră cererea meşterului şi-l osândiră la doi ani de temniţă. Iar soţia lui păstra atât copiii, cât şi întregul avut al familiei.

A treia plângere îl ului pe Gem.

Şovăi dacă s-o citească sau nu cu voce tare.

Văzându-l că stă în cumpănă, unul dintre Cei Treizeci ceru să i se îngăduie să vorbească.

— Se cuvine ca toate glasurile să se facă auzite. Dacă acesta ni se pare de neînţeles, vorn arăta din ce pricină anume. Să-l respingem de la bun început ar fi împotriva spiritului dreptăţii.

— Cel care a scris documentul se crede în stare să dezlege o gravă problemă legată de siguranţa statului şi vrea să se înfăţişeze înaintea acestei cinstite adunări. Îşi dă seama că ceea ce ne cere este neobişnuit, de aceea stăruie asupra seriozităţii sale şi ne roagă, cu umilinţă, să-l ascultăm.

Amasis deveni curios. Totuşi se feri să se amestece. Cei Treizeci, doar ei, puteau să ia o hotărâre.

Începură discuţii între cei care ţineau la respectarea obiceiurilor şi cei care preţuiau mai degrabă spiritul decât litera legii. Judecătorul Gem puse în cele din urmă capăt schimbului de vorbe curtenitoare: interesul statului cerea să se

afle ce avea de spus cel care trimisese îngrijorătoarea misivă.

Dacă acesta îi lua în râs pe judecători, va fi aspru pedepsit.

— Împricinatul să vină înaintea noastră şi să vorbească, porunci Gem.

Se aşternu o tăcere grea.

Fiecare arunca priviri furişe spre vecini. Cine va ieşi oare din rândurile mulţimii?

Purtând o perucă după vechea modă şi o mustaţă subţire, tăiată cu grijă, un tânăr păşi înainte.

În braţele ridicate până în dreptul pieptului ducea un obiect învelit într-o pânză de în.

Judecătorul Gem nu reuşea să-i zărească chipul.

— Cine sunteţi şi ce aveţi de spus?

— Acuzat pe nedrept de nişte omoruri îngrozitoare, aduc dovada nevinovăţiei şi a devotamentului meu desăvârşit faţă de faraon. Datorită mie, uneltitorii vor fi reduşi la tăcere.

Judecătorul Gem şi regele încremeniră. Niciunul nu se încumeta să dea crezare acestor cuvinte.

Gem puse întrebarea care-i frământa pe amândoi.

— Eşti... scribul Kel?

— Chiar eu.

Arcaşii îşi încordară arcurile, iar gărzile înşfăcară bastoanele.

Judecătorul ridică mâna.

— Fără violență în sânul tribunalului. Aşteptați încheierea judecății şi poruncile mele.

Kel se întoarse spre rege.

— N-am ucis pe nimeni, Majestate. Sunt victima unui complot menit să clatine tronul şi să arunce țara în nenorocire. Adevărații ucigaşi au arătat o cruzime de neînchipuit şi mi-a fost frică să nu săvârşească rele şi mai mari. Dar le-am zădărnicit mârşavele lor planuri! îmi îngăduiți să mă apropii?

Comandantul gărzii personale a faraonului îşi trase sabia din teacă.

— Apropie-te, scribule Kel! în clipa de față n-ai a te teme de nimic.

Tânărul străbătu încet distanța care-l despărțea de tron.

Îngenunche, apoi desfăcu pânza de în.

— Majestate, iată coiful ce a fost furat din palat. De-aici înainte niciun uzurpator nu va avea cum să şi-l aşeze pe cap.

Scribul întinse monarhului prețioasa relicvă.

Amasis o privi îndelung.

— Scribule Kel, eşti ucigaş şi mincinos pe deasupra. Ba vrei să îndemni şi la răzvrătire. Coiful acesta nu-i al meu.

— Arestați-l pe ucigaş! porunci judecătorul Gem.

Freamătul mulțimii stânjenea mişcările gărzilor înarmate cu bastoane.

Sprinten, Kel se amestecă numaidecât în sumedenia de gură-cască.

Arcaşilor le era cu neputință să tragă fără a răni sau omorî oameni nevinovați.

Şi chiar atunci Bebon îndemnă măgarii stârniți de răgetele lui Vânt-de-Miazănoapte s-o ia la goană. Animalele iscară o mare învălmăşeală. Un măgar îl răsturnă pe unul dintre judecători, iar un soldat înfuriat îl lovi puternic cu bastonul. Strigătele de nemulțumire ale judecătorilor sporeau harababura.

Când arcaşii avură în sfârşit cale liberă, Kel, Bebon şi Vânt-de-Miazănoapte dispăruseră.

— Regele a scăpat neatins, zise Henat. Şi ăsta-i lucrul care contează cel mai mult.

— Scribul ucigaş a batjocorit justiția, se mânie Gem.

— I-ați zărit pe complicii săi?

— Nici măcar! Şi-au luat iute tălpăşița, ajutați şi de împrejurări!

— Barem acum ştim că trăieşte şi că şi-a schimbat înfățişarea.

— Nu i se poate face un portret precis. Mărturiile pe care le-am strâns diferă mult. Unii au văzut un bărbat mărunt şi rotofei, alții un uriaş bărbos! Nici eu n-aş putea să-l descriu cum se cuvine. Îşi ascundea chipul după coiful fals.

— Ciudată mişcare, socoti căpetenia iscoadelor.

— O sfidare în toată regula! Şi-a arătat dispreţul adânc faţă de justiţie şi de gărzi.

— Ciudat, repetă Henat. Dacă ne luăm după scrisoarea trimisă de el şi după isteţimea sa neîndoielnică, scribul ăsta nu aduce a nebun. Dacă şi-a închipuit că, de fapt, coiful e cel adevărat?

Întrebarea îl puse în încurcătură pe judecător.

— Kel e un nebun furios, un ucigaş în stare de cele mai smintite şi năucitoare fapte! Nu gândeşte ca un om în toate minţile.

— Dar n-a încercat nici măcar să-l atingă pe rege, observă Henat.

— Credea, pesemne, că Majestatea Sa nu va cerceta coiful! Atunci Kel s-ar fi bucurat de bunăvoinţa regelui. Apoi, spălat de toate păcatele, nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la un trai liniştit.

— Viclean plan, recunoscu Udja. Ar fi putut să-i reuşească.

— Şi totuşi, cine are coiful lui Amasis? întrebă Henat.

— Kel însuşi! răspunse judecătorul. Acum, văzându-şi pe veci năruite speranţele de a scăpa cu bine, nu mai are decât o cale: să-i ofere unui uzurpator sprijin pentru a se ridica împotriva regelui. Iată-ne aşadar în faţa unui ucigaş înverşunat şi sălbatic! Iar faima atotputerniciei sale o să se răspândească iute în rândurile poporului.

— Nu poate să ne învingă, fu de părere cancelarul Udja.
— După forța pe care a arătat-o, eu n-aş fi aşa sigur!
— Scribul ne-a luat prin surprindere şi s-a folosit cu iscusință de asta, băgă de seamă Henat. Atât. Dacă avea complici numeroşi şi înarmați, s-ar fi încins o luptă.
— Lupta doar s-a amânat.
— Noi controlăm armata şi gărzile, judecătorule Gem, iar Majestatea Sa cârmuieşte mai departe țara fără a da vreun semn de slăbiciune. Treaba asta cu omorurile ia o întorsătură neaşteptată, recunosc, dar nu cumva Kel conduce doar un grup neînsemnat de răzvrătiți?
— Oricum ar fi, răspunse cancelarul, să ne luăm toate măsurile de prevedere şi să nu ne slăbim nicio clipă atenția.
— Propun să cercetăm iar domeniul lui Neit, zise judecătorul.
— E ultimul loc unde s-ar ascunde Kel, nu?
— Tocmai! Cum să bănuiască el că forțele de ordine l-ar căuta din nou acolo? Nici n-ar putea găsi un adăpost mai bun.
— Pentru asta are nevoie de complici în templu, socoti Henat.
— Fireşte! De curând boala neaşteptată a marelui preot m-a pus pe gânduri. Ar trebui să fi un om plin de cruzime ca să-l tulburi în astfel de clipe dureroase! Iar preoteasa Nitis, mâna sa

dreaptă, n-a scăpat prilejul de a-mi spune cât de nelalocul lor sunt aceste bănuieli aruncate asupra lui Wahibre. Şi nici nu mi-a oferit răspunsuri mulţumitoare la întrebările pe care i le-am pus. Dar scribul ucigaş n-o să-şi bată joc la nesfârşit de noi. Poate că de data aceasta a săvârşit o greşeală care-i va veni de hac.

Nitis medita la cele şapte cuvinte ale lui Neit care zămisleau lumea în şapte paşi. În noaptea când se adunau laolaltă părţile risipite ale ochiului divin pentru a reface viziunea divină, cele şapte cuvinte ale zeiţei ţineau balanţa de aur a judecăţii. Astfel cuvântul se elibera de moarte şi reda viaţa, unitatea şi bunăstarea. Iar cele şapte cuvinte retezau capetele celor care juraseră strâmb şi ale vrăjmaşilor luminii.

Un nou gând încolţi în mintea preotesei: dacă cifra şapte era cheia pentru dezlegarea papirusului criptat? Doar prima hieroglifă, apoi a şaptea, apoi a paisprezecea şi aşa mai departe aveau un înţeles!

Însă asta ar fi însemnat că cel care scrisese textul era un iniţiat sau o iniţiată în misterele lui Neit.

Îngrijorată, Nitis cercetă documentul.

Încercarea ei dădu greş, dar această nereuşită o linişti.

Unul dintre scribii Casei Vieţii îndrăzni să-i întrerupă munca.

— Veniţi repede! în fruntea a o sută de gărzi,

judecătorul Gem cere să intre în templu.
Nitis îl urmă grăbită pe scrib.
Judecătorul părea mânios.
— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.
— Nu ştiţi?
— Nu.
— Scribul Kel tocmai a sfidat cârmuirea şi justiţia. Din păcate, a izbutit să fugă, dar am motive temeinice să cred că se ascunde aici.
— Vă înşelaţi.
— O să verific. Două locuri mă interesează mai cu seamă: locuinţa voastră şi cea a marelui preot.
— Mă împotrivesc. Marele preot e suferind şi nu trebuie să-l tulbure nimeni.
— Justiţia o cere. Să începem cu odăile voastre. Oamenii mei vor înconjura şi locuinţele celorlalţi preoţi şi ale celorlalte preotese. Nicio încăpere nu va scăpa necontrolată.
Văzând neliniştea de pe chipul lui Nitis, judecătorul pricepu că nimerise drept la ţintă. Scribul se vârâse singur în capcană.
Zece gărzi dădură buzna în camerele Mai marii cântăreţelor şi ţesătoarelor. Temându-se de înverşunarea fugarului, erau gata să-l lovească fără reţineri.
— N-am găsit pe nimeni, îl înştiinţă un ofiţer pe Gem.
— Să încercăm şi în locuinţa marelui preot, porunci judecătorul.

— Mă împotrivesc, repetă Nitis.

— Stați deoparte sau vă arestez pentru că împiedicați desfăşurarea cercetărilor.

Două gărzi se aşezară la dreapta şi la stânga tinerei preotese. O trupă forța uşa lui Wahibre, care zăcea în pat.

— Ce căutați? îl întrebă marele preot pe judecător.

— Pe ucigaşul Kel. Predați-mi-l şi justiția vă va arăta oarece bunăvoință.

— V-ați pierdut mințile.

— Haideți, la treabă! strigă Gem către oamenii săi.

Forțele de ordine nu ocoliră niciun ungher. Scotociră pretutindeni, golind până şi cufărul cel mai mic.

Ruşinat, judecătorul trebui să se recunoască învins.

— Îmi pare rău, îi zise el bolnavului. Ştiți doar că munca mea nu-i deloc uşoară.

Marele preot nu-i răspunse, ci întoarse capul şi închise ochii. Afară, Nitis aştepta neclintită între cele două gărzi.

— Mai-marea cântărețelor e liberă să meargă unde doreşte, grăi Gem, ferindu-se s-o privească în ochi pe preoteasă.

74

Era cu neputință să se întoarcă la depozitele regale.

Şi nici nu încăpea vorbă să-i ceară lui Nitis un adăpost pe domeniul lui Neit. Kel nu se îndoia că judecătorul Gem va răscoli iarăşi templul, mai cu seamă locuinţele preoţilor şi ale preoteselor.

— Ieşirile din Sais vor fi supravegheate vreme de câteva zile, socoti Bebon. Până şi vânzătorii ambulanţi au să fie arestaţi. Pe deasupra, trupe de soldaţi vor controla fluviul şi drumurile. Să-ţi razi mustaţa nu-i de-ajuns. Trebuie să ne ascundem chiar în mijlocul oraşului, să luăm legătura cu Nitis şi să lăsăm furtuna să treacă.

— Mai ai vreun prieten pe care să te bizui?

— Mă gândesc la cineva, dar există oarece primejdii.

— Cu alte cuvinte, ne-ar putea vinde gărzilor.

— După părerea mea, nu-i stă în fire.

— Dar nu eşti sigur!

— Lucrăm împreună de mulţi ani şi ne înţelegem bine. Dar s-ar putea să-l mire că-i aduc un ucigaş fugar. Şi apoi ceea ce s-a întâmplat la Tribunalul Celor Treizeci nu-ţi îmbunătăţeşte renumele! Bătându-ţi joc de rege şi de judecători, ţi-ai închis toate uşile.

— A sosit clipa să ne despărţim, Bebon.

— Gata, ajunge! M-ai părăsi? Tu?

— Nu, dar…

— Atunci încetează cu dispreţul ăsta! Nu mă călăuzesc în viaţă după vreo învăţătură aleasă, recunosc, şi nici n-am talentul unui scrib. O să mă învinuieşti tot timpul pentru asta?

— Nu, eu…
— Să mergem. Am să încerc să-l conving pe prietenul meu că n-ai ucis pe nimeni.
Vânt-de-Miazănoapte o luă înainte.
— Cum de ghiceşte întotdeauna măgarul ăsta drumul cel bun? se întrebă actorul.
Scos din răbdări, Amasis călcă în picioare coiful fals, apoi îl cuprinse o descurajare atât de puternică, încât îl sili să rămână închis în odaia sa. Cancelarul Udja se mărginea să rezolve treburile zilnice, spunând tuturor că regele suferă de o boală uşoară.
Doar prezența reginei Tanit îl alină. Amestecând blândețea cu asprimea, ea îi aminti monarhului de îndatoririle sale şi reuşi să-l trezească din toropeală.
— De ce m-a sfidat ucigaşul în felul ăsta? întrebă Amasis, recăpătându-şi glasul.
— Se pare că a fost un plan prin care urmărea să-i fie recunoscută nevinovăția.
— Jalnic plan! Cum de şi-a închipuit că n-o să cercetez cu atenție coiful care m-a făcut rege?
— Din fericire, scribul acesta săvârşeşte şi greşeli.
— Dar scapă mereu! Adunați sfatul şi dați-mi să beau.
— Chiar trebuie să beți?
— Neapărat.
Regina se înclină.
Amasis o cuprinse în brațe.

— Îți mulțumesc pentru ajutor. Cei care mă cred la capătul puterilor se înşală amarnic. Întâmplarea de la tribunal m-a pus la încercare, recunosc. Dar acum am luat iar frâiele în mâini. Să vină slujitorii să-mi aranjeze părul şi să mă îmbrace.

*

Cancelarul Udja, căpetenia iscoadelor Henat şi marele general Fanes din Halicarnas se înclinară în fața unui monarh întremat şi gata de luptă.

— Ați dat de urma lui Kel?

— Din păcate, nu, răspunse mâhnit cancelarul. Încă o dată le-a scăpat gărzilor printre degete.

— I-ați descoperit complicii?

— Nici atât. Au pricinuit o asemenea dezordine, încât nicio mărturie nu ne e de folos. Iar de la cei pe care i-am luat la întrebări n-am aflat nimic. Judecătorul Gem a poruncit ca ieşirile din oraş să fie supravegheate şi toate iscoadele noastre sunt la datorie. Un lucru e sigur însă: ucigaşul nu se ascunde pe domeniul lui Neit. Marele preot zace la pat şi nu-i poate oferi nici cel mai neînsemnat ajutor.

— De ce nu izbutim să-l prindem pe netrebnicul ăsta? se mânie regele.

— Pentru că e un singuratic, fu de părere Henat. La prima vedere s-ar zice că-i o slăbiciune, dar, de fapt, e arma lui de căpătâi.

— Ba are la îndemână, negreşit, o sumedenie de complici! se împotrivi cancelarul.

— Nu neapărat. Cred mai degrabă că se bucură de sprijinul unor naivi pe care-i duce cu uşurință de nas. Acest ucigaş, diferit de cei de teapa lui, e mereu la pândă şi se mişcă fără încetare dintr-un loc în altul. Dar puțin câte puțin, va ajunge la capătul puterilor.

— Nereuşita lui Gem îmi pune răbdarea la grea încercare, grăi Amasis. Am de gând să încredințez altcuiva cercetările.

— După mine, Majestate, ar fi o greşeală. Gem nu numai că îşi cunoaşte bine meseria, e neînduplecat şi munceşte fără răgaz, dar acum se simte rănit în mândria lui de judecător.

Se va înverşuna să rezolve această problemă întrucât socoate că onoarea sa atârnă de ea.

Amasis clătină din cap în semn de încuviințare.

— Tu ce crezi, adevăratul coif se află la Kel?

— Atunci un uzurpator n-ar fi scăpat prilejul oferit de moartea lui Apis. Chiar dacă are comoara Kel nu pare în stare să se folosească de ea.

— Au existat tulburări în rândurile mercenarilor greci? îl întrebă regele pe Fanes din Halicarnas.

— Deloc, Majestate. Oamenii au apreciat creşterea soldei şi nu jură decât pe numele vostru. Trupele de elită se antrenează din greu şi în fiecare săptămână îi chem la mine pe ofițerii de rang înalt şi controlez garnizoanele ca să aflu dacă există nemulțumiri. Sais, Memphis, Bubastis şi Daphnae sunt bine înzestrate.

Soldații nu duc lipsă de nimic, mănâncă pe săturate şi au arme tot mai bune.

— Şi flota noastră de război creşte, adăugă Udja, iar căpitanii de corăbii se descurcă de minune.

— Avem cu ce le descuraja pe iscoadele străine care ne urmăresc mişcările, socoti Henat. Pesemne că îşi simt inima grea când îşi întocmesc rapoartele către împăratul Persiei. Un atac împotriva noastră înseamnă moarte sigură.

— Casa tălmacilor se reface?

— Pas cu pas, Majestate. Lucrurile merg greoi deocamdată, dar supraveghez totul îndeaproape, iar schimbul de scrisori diplomatice a reînceput. Una peste alta, ucigaşul nu şi-a atins ținta. Nimeni n-a tras foloase de pe urma distrugerii Casei, iar noi am ieşit din această încercare mai puternici şi mai prevăzători.

— Vreo noutate de la Cresus?

— Chiar astăzi a sosit o scrisoare de la el. După ce ne cere veşti despre Majestatea Voastră şi despre Marea Soție Regală, ne înştiințează că proaspătul împărat al perşilor e sănătos şi hotărât să clădească o pace trainică prin înmulțirea legăturilor diplomatice şi negustoreşti cu Egiptul. Simple vorbe curtenitoare, fireşte, care însă dovedesc faptul că împăratul Cambyses a priceput că nu e înțelept să se ridice împotriva noastră.

— Şi rapoartele iscoadelor noastre ce spun?

— Împăratul e un suveran ce cârmuieşte cu

mână de fier şi care se gândeşte la bunăstarea țării. Numai că imperiul său e alcătuit din seminții diferite şi există multe grupuri de răzvrătiți care-i dau bătăi de cap. Unele provincii vor să-şi cucerească libertatea, ceea ce o să-l silească să trimită trupe acolo.

— Minunat! judecă Amasis. Ocupat să păstreze unitatea imperiului, o să dea uitării visurile sale de cucerire.

75

Vânt-de-Miazănoapte se opri.

Îşi ciuli urechile şi bătu în pământ cu copita piciorului stâng din față.

— Gărzile, şopti Bebon. Să facem cale-ntoarsă.

Dar măgarul refuză.

Se trânti la pământ, lungindu-se pe-o parte şi începu să sufle greu, scoțând limba.

Kel îngenunche şi-i mângâie fruntea.

În scurtă vreme apărură vreo zece oameni înarmați care-i înconjurară pe cei doi prieteni şi pe măgar.

— Ce se petrece aici?

— Măgarul nostru e bolnav, zise Bebon cu mâhnire. Trebuia să ne cărăm mărfurile la depozitele regale şi iată-ne acum țintuiți locului!

— Ridicați animalul şi luați-vă tălpăşița! Molâii n-au ce căuta pe străzi.

— Nu-l vedeți cât e de mare? Dați-ne o mână de ajutor!

Fu nevoie de patru gărzi pentru a-l urni pe Vânt-de-Miazănoapte, care se lăsa greu, prefăcându-se răpus de durere.

Până la urmă porni mai departe, şchiopătând.

— Bine jucat, îi suflă la ureche Bebon.

Cei trei avură grijă să facă un ocol mare. Revenind la mersul său obişnuit, măgarul nu mai dădu semne de nelinişte şi poposi într-un târziu lângă uşa unui atelier aflat în mijlocul unui cartier al meşterilor.

Vânt-de-Miazănoapte nu greşise locul.

Când Bebon împinse uşa de lemn, Kel tresări.

În fața lui răsări chipul lui Anubis, zeul însărcinat să-i călăuzească pe morții cei drepți pe cărările tărâmului celălalt!

— Prietenul meu meştereşte măşti întrebuințate la celebrarea misterelor şi a ritualurilor, îl lămuri actorul pe scrib.

Anubis, Horus, Hathor, Sekhmet, Thot, Seth… Toți zeii sălăşluiau în încăperea cea întunecoasă.

— Intră, îl îndemnă Bebon. Nu te muşcă. Vânt-de-Miazănoapte rămase de pază.

Kel contemplă cu pioşenie fiecare mască de parcă ea întruchipa o realitate divină ce impunea respect.

— Unde eşti, Lupin? strigă actorul.

— Aici, tocmai în spate, răspunse o voce răguşită.

Meşterul tocmai isprăvea o mască a zeiței hipopotam Tueris, protectoarea naşterilor.

Slab, cu fruntea bombată şi umerii ieşiți în afară, muncea răbdător, dornic să atingă desăvârşirea. Adesea pierdea şirul orelor, migălind fiecare detaliu.

— Cum o duci cu sănătatea, Lupin?

— Iar ai necazuri, Bebon?

— Mai mult sau mai puțin.

— Mai degrabă „mai mult" sau mai degrabă „mai puțin"?

— Se putea şi mai bine.

— Gărzile?

— Doar le cunoşti: te bănuiesc, mereu te bănuiesc de ceva!

— Te-ai încurcat cu femeia nepotrivită sau ai săvârşit vreun furtişag?

— Asemenea treburi nu mă privesc. E vorba de-un prieten. Meşterul nu se opri din lucru.

— Şi l-ai adus la mine?

— E acuzat pe nedrept.

— Pentru ce?

— Chiar vrei să afli adevărul?

— Mi-ar plăcea.

— Uneori e mai bine să nu-l ştii.

— De ce anume e acuzat prietenul tău, Bebon?

— De omor.

Cu o delicatețe fără margini şi fără să-i tremure degetele, meşterul pictă conturul ochilor zeiței Tueris.

— Un singur omor sau mai multe?

— Toți scribii din Casa tălmacilor.

— Ah!…

Exclamația înăbuşită a lui Lupin trăda o adâncă tulburare.

Dacă avea să izbucnească în strigăte de furie, cei doi prieteni trebuiau să se retragă degrabă.

— Să ajuți un astfel de răufăcător cere curaj, socoti el.

— Sunt convins de nevinovăția lui. Scribul Kel e victima unor uneltiri.

Punând, în sfârşit, deoparte masca zeiței, meşterul se ridică.

— Arată-mi-l pe acest scrib fugar.

Kel se apropie, iar Lupin, îl cercetă cu privirea sa pătrunzătoare.

— Sperați să dormiți aici, bănuiesc.

— Dacă nu te încurcăm.

— Găsiți două rogojini în dosul mesei de lucru. Şi cu siguranță vă e foame, nu?

— Dacă-ți rămâne puțină pâine…

— Am fiert nişte boabe de lupin pe care le-am lăsat la înmuiat câteva zile, schimbându-le apa din şase în şase ore. În felul ăsta le dispare de tot amăreala. E mâncarea mea preferată. Iar berea nu-i rea. Cât timp aveți de gând să rămâneți?

— Depinde de tine… şi de încă un hatâr pe care ți-l cerem.

— Ah!

— Linişteşte-te, nu-i ceva primejdios! sări numaidecât actorul.

— Te ascult.

— Vrei s-o cauți pe Nitis, Mai-marea cântărețelor şi țesătoarelor lui Neit? Şi ea crede în nevinovăția lui Kel, iar noi nu ne putem lipsi de ajutorul ei. La ora asta pesemne că se întreabă dacă Kel a scăpat cu viață. Poate că Nitis ne va găsi un adăpost sigur.

— N-o cunosc pe această preoteasă.

— Măgarul nostru, Vânt-de-Miazănoapte, o să te călăuzească până la ea. Te vei preface că doreşti să-i vinzi masca unei divinități.

Lupin nu se împotrivi.

— Acum să mâncăm şi să dormim. Mâine voi merge la templu.

Kel se întreba dacă va supraviețui nenorocirii ce-l lovise, dacă o s-o revadă pe Nitis. Înconjurat de atâtea chipuri divine, se bucura de o clipă de răgaz, dar neîndoielnic avea să urmeze o nouă furtună.

După plecarea meşterului, condus de Vânt-de-Miazănoapte, nu-i ascunse lui Bebon neliniştea care-l cuprinsese.

— Prietenul tău n-o să ne dea pe mâna gărzilor?

— S-ar putea.

— Îl cunoşti bine pe acest Lupin?

— Aşa cred.

— Dacă aş fi prins, el ar primi o răsplată frumoasă.

— Cu siguranță.

— Atunci să plecăm!

— Afară ne pândeşte primejdia de a fi arestați.

Iar Lupin poate că m-a crezut. Dacă se întâlneşte cu Nitis, ea o să-l convingă.

— Şi dacă se duce drept la cea mai apropiată cazarmă, o să fim cât de curând împresuraţi şi n-o să avem nicio şansă de scăpare.

76

În toiul nopţii, regele Amasis se trezi tresărind şi numaidecât deschise uşa camerei sale.

Luate prin surprindere, străjile îl salutară.

— Duceţi-vă după cancelarul Udja.

Impunătorul demnitar nu întârzie să apară. O chemare atât de neobişnuită presupunea că se întâmplase ceva grav.

— Am avut un vis, îi mărturisi monarhul, şi trebuie să trag chiar acum învăţămintele de cuviinţă. Nu-i venerăm îndeajuns pe strămoşi, cancelare. Bineînţeles, meşterii noştri îi imită pe cei din epoca de aur a piramidelor, dar am uitat să ne îngrijim de monumentele acelor vremuri glorioase. Aşa că o să începem cu templul marii piramide a lui Kheops, unde sufletul meu a fost purtat în timpul nopţii ca să vadă stricăciunile de care suferă unele capele. O asemenea delăsare ne-ar putea atrage blestemul răposaţilor faraoni. În zori o să-i aduni pe cei mai buni ritualişti şi pietrari din Sais. Mâine – seară vor pleca spre Memphis, unde vor primi sprijin din partea colegilor de la templul lui Ptah. Vreau cât mai mulţi oameni la lucru pentru ca

reparațiile să se încheie cât mai repede. Apoi o să dregem şi alte monumente vechi.

Deşi mirat, Udja socoti că n-avea rost să se împotrivească. Nu-i rămânea decât să-şi trezească ajutoarele şi să îndeplinească poruncile regelui.

*

Kel nu reuşea să adoarmă, într-atât îl tulbura purtarea meşterului de măşti. Acesta se dovedise prea tăcut şi prea ascultător! Dezvăluirile prietenului său Bebon ar fi trebuit să-i stârnească furia.

După spusele actorului, Lupin nu făcea niciodată gesturi pripite. Îşi lua întâi un răgaz pentru a chibzui la cele întâmplate, apoi trecea la fapte aşa cum credea el de cuviință. Nimeni nu putea să-i schimbe părerea.

Dar tocmai în asta stătea necazul. Meşterul nu arătase că are vreo părere, mărginindu-se să facă ceea ce-i ceruse Bebon, de parcă ar fi fost vorba de nişte oaspeți oarecare!

În fața unui ucigaş de temut precum scribul Kel, căutat de toate gărzile din regat, nu-ți rămânea decât o singură cale. Trebuia să i te supui şi să te prefaci că-l ajuți. Odată ieşit din atelier, teafăr şi nevătămat, Lupin le va da de ştire străjilor şi va căpăta o frumoasă răsplată pentru asta.

Kel se străduia să descifreze papirusul criptat.

De vreme ce măştile divinităților îl priveau, se gândi să le folosească numele. Aşa că încercă să

citească textul pornind de la cele trei hieroglife[29] ce alcătuiau numele lui „Anubis”, care deschidea drumurile din lumea de dincolo.

Jalnică nereuşită.

Şi numele altor zei duseră la acelaşi rezultat.

Astfel se scurseră orele până în zori.

Iar Lupin nu se întorsese.

Kel îl zgâlţâi pe Bebon.

— Trezeşte-te!

Actorul mormăi nemulţumit.

— Mi-e somn.

— S-a luminat de ziuă şi Lupin tot n-a venit!

— L-o fi reţinut ceva.

— Nu pricepi? Ne-a vândut gărzilor!

Asemenea gând, deloc plăcut, îl deşteptă pe Bebon.

— Nu-i stă totuşi în fire!

— Nici tu nu obişnuieşti să-i calci pragul însoţit de ucigaşi fugari. S-ar putea să se fi întâmplat altceva, încă şi mai groaznic: el şi Nitis au fost arestaţi, iar prietenul tău a mărturisit că ne-a ascuns în casa lui. Nimeni nu rezistă când e pus la cazne.

— Vasăzică Nitis era supravegheată pas cu pas… De necrezut! Şi apoi Vânt-de-Miazănoapte ar fi adulmecat primejdia.

---

[29] I+N+P=INP=Anubis. Hieroglifele nu cuprind vocale, aspect perisabil al limbajului, iar vocalizarea cuvintelor egiptene depinde de diverse tradiţii.

— Atunci Lupin trebuia să se fi înapoiat deja.
Se auzi lătratul unui câine.
Pe scrib şi pe actor îi trecură fiori.
— Se apropie cineva, şopti Kel. Şi cu siguranță nu-i prietenul tău.
Încrezător de felul său, Bebon începu să facă planuri.
— O să ne batem, hotărî el.
— Degeaba, socoti Kel. Gărzile au venit în număr mare şi n-avem nicio portiță de scăpare.
— N-o să mă las înşfăcat ca o biată orătanie!
— Pe mine, doar pe mine mă caută. Ascunde-te în capătul atelierului. Poate că de bucurie că m-au prins nu vor scotoci peste tot.
— Nici nu încape vorbă!
— Te rog, Bebon. Nu te jertfi zadarnic.
— Eu să tremur ca un fricos?
— Nu, să supraviețuieşti. Şi să bei mai târziu în sănătatea mea.
— Îți repet, nici nu încape vorbă! Mă vezi stând pitit în vreun colț şi privind cum eşti arestat? Să nu ne dăm învinşi dinainte şi să-i luăm prin surprindere. Să ne aşezăm de-o parte şi de alta a uşii, să aşteptăm până intră primii, apoi să tăbărâm pe ei! Cu puțin noroc, răzbim până afară.
Kel nu se întinse la vorbă. Bebon nu credea câtuşi de puțin în reuşita planului său, dar nu-şi pierduse îndrăzneala. Şi apoi era de preferat să mori luptând.

— Îmi pare rău că ți-am pricinuit atâtea necazuri.

— Aş! i-o reteză Bebon. Barem, spre deosebire de un scrib obişnuit, lângă tine omul nu se plictiseşte. Nimic nu mă înspăimântă mai tare ca bătrânețea. Mulțumită ție voi scăpa de acest chin.

Câinele încetă să latre.

Pesemne gărzile îl uciseseră şi se pregăteau de atac.

Cei doi prieteni schimbară o ultimă privire şi îşi ocupară locurile.

O tăcere apăsătoare se aşternu.

S-ar fi zis că gărzile se întrebau cum e mai bine să facă. Să le ordone urmăriților să deschidă uşa atelierului sau s-o spargă şi să se năpustească înăuntru?

Înarmat cu un ciocan de lemn, Bebon era gata să lovească din toate puterile. Kel prefera să se ferească şi să se strecoare printre duşmani.

Liniştea devenea tot mai greu de îndurat.

Nu se desluşea nici cel mai slab zgomot, de parcă viața s-ar fi oprit în loc.

Încet uşa se deschise.

Prevăzătoare, prima dintre gărzi şovăia să intre.

În sfârşit, trecu pragul.

Un parfum se răspândi în toată încăperea… Un parfum care-l vrăji pe Kel.

— Nitis! strigă el.

Kel şi Bebon se arătară.

— Sunteți teferi şi nevătămați! zise tânăra femeie, oftând uşurată. Până în clipa aceasta m-am întrebat dacă nu era vorba de-o capcană. Doar Vânt-de-Miazănoapte m-a liniştit. Acum supraveghează împrejurimile împreună cu prietenul vostru.

— Lătratul câinelui… îi reaminti Bebon.

— Un paznic bun care m-a simțit numaidecât. Dar l-am potolit şi acum doarme. Haideți repede, părăsim cartierul şi plecăm spre Memphis la bordul unei corăbii.

— Veniți… veniți cu noi? se miră Kel.

— Faraonul a hotărât să fie reparat templul piramidei lui Kheops şi strânge ritualişti şi meşteri. Bebon va fi un ajutor de sculptor grozav, iar Kel un desăvârşit preot al lui *Ka.* Fiind trimişi ai templului zeiței Neit, ne vorn bucura de atenție şi de protecția armatei!

— Un nou rol de jucat, socoti actorul. Din fericire, am lucrat cândva pe un şantier.

— Cum sosim la Memphis, ne şi luăm tălpăşița, zise Kel.

— Ba nu, se împotrivi preoteasa. Hotărârea lui Amasis a fost luată datorită unui vis în care i se poruncea să-i venereze pe strămoşi şi să le dreagă lăcaşurile de cult.

— Strămoşii, repetă scribul, nedumerit. Să fie acesta semnul aşteptat?

— Zeii nu ne vor părăsi, grăi răspicat Nitis.

Oare vor descoperi în sfârşit cheia papirusului criptat?

Mai-marele atelierului sculptorilor era un om aspru şi cu o fire urâcioasă. Gratie voioşiei sale netulburate şi hărniciei lui Vânt-de-Miazănoapte, pus să care merindele şi băutura pentru meşteri, Bebon izbuti să-l mai îmbuneze.

— Oamenii sunt nişte bastoane strâmbe, îi spuse el lui Bebon. Nu se gândesc decât să trândăvească şi să petreacă. Dacă n-aş cere disciplină, treaba ar sta pe loc! Iar faraonul e grăbit. Vrea zeci de statui precum cele din vechime, din piatră dură. Nu mă deranjează să ne întoarcem la măiestria meşterilor din vremurile de demult. Dar mâna oamenilor mei se arată uneori nevolnică şi trebuie să le îndrept greşelile. Bazaltul, serpentinul şi brecia cer multă iscusinţă. Şi ţin neapărat ca statuile să fie lustruite fără cusur.

Statuile divinităţilor şi ale marilor iniţiaţi în mistere căpătau formă sub ochii lui Bebon, însărcinat să păstreze ordinea în atelier, să curețe uneltele şi să le rânduiască în fiecare seară. Avea astfel timp să copieze textele gravate pe măsură ce acestea erau săpate în piatră şi să le transmită lui Kel şi lui Nitis.

Dar niciunul dintre ei nu descoperi în textele cu pricina ceva care să-i ajute să dezlege codul.

Pe când Nitis şi iniţiaţii Casei Vieţii reformulau

străvechile ritualuri menite să ducă la renaşterea puterii faraonului Kheops, Kel îndeplinea modesta sarcină de slujitor al lui *Ka,* urmând poruncile unui ritualist neînduplecat, care supraveghea munca preoților de pe platoul piramidelor.

Reparând templul, făcându-l să arate ca odinioară şi modelând statui, preoții şi meşterii înfăptuiau un lucru de o importanță fără pereche: îi uneau pe zei şi *Ka-ul* lor, putere zămislitoare veşnic vie. Ea se încarna în lăcaşurile lor sacre şi în trupurile de piatră, scăpând în felul acesta de forța distrugătoare a timpului şi de vicisitudinile omeneşti.

Apropiindu-se de uriaşii Vechiului Regat, precum Kheops, Amasis îşi întărea propria putere şi-şi arăta respectul față de vechile tradiții. El, iubitor al culturii greceşti, ce începea să pătrundă în Egipt spre paguba lui Maat, apucase pe un alt drum?

Kel şi Nitis se îndoiau.

Visul îl prevenise pe rege că rătăcirile sale îl vor duce la dezastru, aşa că acum încerca să-şi îndrepte greşelile implorând protecția aleşilor săi înaintaşi. Dar oare asta va fi de-ajuns?

Scribul îşi vedea cu toată atenția de îndatoririle sale, cărând vasele şi cupele cu ofrande. Sufletul faraonului reînviat sorbea din ele energia ascunsă pe care o înapoia sub forma strălucirii creatoare.

Mulțumit de purtările lui Kel, întâiul ritualist din templul piramidei îi încredință şi alte sarcini. De-acum scribul avea să aleagă el însuşi ofrandele, după nevoile rituale şi să vegheze la curățarea obiectelor. Ba chiar i se îngădui să intre în câteva capele din partea tainică a sanctuarului, acolo unde se manifesta vocea strămoşilor.

Al doilea ritualist nu vedea deloc cu ochi buni toate acestea. Avea trupul prea bine hrănit, părul negru lipit de țeasta rotundă, iar mâinile şi picioarele umflate de grăsime, şi spera să ia curând locul Mai-marelui său, care suferea de artroză.

Pe când umplea cu vin un vas de alabastru, Kel simți asupra lui o privire duşmănoasă.

Al doilea ritualist se uita țintă la el.

— Fi cu mare băgare de seamă. Obiectul acesta e foarte, foarte vechi. Dacă-i pricinuieşti vreo stricăciune, ai să fi alungat numaidecât.

Kel se înclină.

— Aici, la Memphis, preoții lui *Ka* se bucură de o îndelungată şi strălucită tradiție. Însă tu nu eşti de pe-aici.

— Într-adevăr.

— De unde vii?

— Din nord.

— Dintr-un oraş mare?

— Nu, dintr-un sătuc.

Al doilea ritualist se strâmbă cu dispreț.

— Nu te amăgi, băiete! Nu trage nădejde că te aşteaptă un viitor strălucit la Memphis. Doar cei de familie bună dobândesc ranguri înalte. Cum ai ajuns aici?

— La cererea mea.

— Ah!… Un preot temporar, Vasăzică! Vezi-ți de treburile tale şi poartă-te cuviincios.

— Ascult de poruncile întâiului ritualist.

— Boala îi tulbură uneori judecata. Menirea mea e să-i atrag atenția asupra uneltitorilor de teapa ta, ca să nu cadă în capcană. Aşa că n-o să capeți alte răspunderi. Mulțumeşte-te cu astea de acum, sunt ultimele.

Convins că-i dăduse lui Kel o lovitură hotărâtoare, bărbatul cel arțăgos se îndepărtă.

Kel trebuia să nu se încreadă în el şi să nu-şi calce îndatoririle. Până acum nu descoperise ceva care să-l ajute la descifrarea codului.

Pe de altă parte, scribul se ferea să-l întâlnească pe Bebon. Când drumurile lor se întretăiau întâmplător, o simplă clătinare a capului arăta că deocamdată nu rezolvaseră nimic. De asemeni, îi era cu neputință să petreacă alături de Nitis câteva clipe. Să se găsească atât de aproape de ea şi să nu-i poată vorbi! Barem ea nu-l respingea. Totuşi Nitis rămânea un vis frumos, un orizont de neatins.

Kel aprecia cu fiecare zi mai mult munca sa de preot al lui *Ka.* Să-şi îndrepte gândurile spre ofrande, să-i venereze pe străbuni, să încerce să

deslușească tainele nevăzute erau sarcini înălțătoare. De ce nu s-ar mărgini la ele şi n-ar înceta să caute un adevăr adânc îngropat?

Pentru că, mai devreme sau mai târziu, cineva o să afle cine este el. Va fi arestat, osândit şi executat pentru nişte omoruri pe care nu le săvârşise. Prin urmare, soarta nu-i lăsa de ales şi nu-i va îngădui nicio clipă de răgaz până nu-şi va dovedi nevinovăția.

78

În zori Kel se apucă de treabă. Ducând o tavă cu mâncăruri aduse ca ofrandă, păşi uşor în templul piramidei faraonului Kheops. Puterea arhitecturii, mărturie a domniei uriaşilor, îl copleşea. Blocurile gigantice, aşezate după o geometrie complicată, dovedeau ştiința constructorilor. Nefiind în stare să înfăptuiască o asemenea operă, saiții se mulțumeau s-o repare pe aceasta pentru ca magia vârstei de aur să nu dispară de tot.

Înăuntrul piramidei, acolo unde muritorilor nu le era îngăduit să intre, se săvârşea neîncetat reînvierea. Iar un preot al lui *Ka,* cu tot rangul lui modest, ajuta la hrănirea ei.

Kel depuse ofrandele pe o masă de piatră în forma hieroglifei *hotep,* însemnând „pace, deplinătate, împlinire”. În această clipă, lumea de dincolo şi cea de aici se întrepătrundeau. Scribul simțea prezența Ka-ului regal, a

strămoşului întemeietor, piatră de temelie a edificiului.

De-o parte şi de alta a capelei se găseau două încăperi mici în care se păstrau obiectele rituale. Kel o cunoştea pe prima, dar încă n-o cercetase pe cea de-a doua.

De cum îi trecu pragul, îl încercă un simțământ ciudat.

Nu, nu era o simplă încăpere ce slujea drept depozit.

În mijloc se vedeau două lăzi din alabastru, lipsite de orice inscripție.

Judecând după lustrul fără cusur şi după strălucirea aparte a materialului, datau amândouă din vremea piramidelor.

Păreau că-l aşteaptă.

Cu mâna tremurândă, Kel ridică primul capac şi descoperi patru amulete din aur: coloana statorniciei, simbol al renaşterii lui Osiris[30], nodul magic al zeiței Isis[31], vulturul zeiței Mut, în acelaşi timp „mamă şi moarte”[32], şi colierul lat[33] în care se întrupa Enneada, uniunea puterilor creatoare.

Ferindu-se să atingă aceste obiecte fără pereche, adevărate culmi ale măiestriei

---

30 *Djed.*

31 *Tit.*

32 *Mut.*

33 *Usekh.*

bijutierilor, Kel ridică al doilea capac.

Şi dădu la iveală un papirus a cărui pecete fusese ruptă! Cu delicateţe, Kel îl desfăşură. Papirus dintre cele mai bune, scris fin şi precis, însă… textul era de nedescifrat!

Din nou un document criptat.

Dar dacă amuletele ofereau cheia? Fie trebuia folosită doar una, fie toate patru odată.

Ultima cale se dovedi cea bună. Neînchipuit de întortocheată, ea îi arătă scribului cuvintele ce trebuiau înlăturate, cele ce trebuiau inversate şi cele ce trebuiau întregite. Fără statornicie, magie, moarte şi lăţime textul nu se putea citi cu niciun chip!

Kel desluşi cuvintele unui profet ce descria timpurile ce aveau să vină:

Ceea ce au prezis strămoşii s-a întâmplat. Întâlneşti omoruri pretutindeni, hoţul a devenit bogat, oamenii întorc spatele credinţei ca să strângă averi, vorba înţeleptului a pierit, ţara e lăsată pradă slăbiciunilor ei, inima tuturor animalelor plânge, scrierile din camera sacră au fost furate, tainele adăpostite acolo au fost trădate, formulele magice au fost date în vileag şi acum se aud peste tot, lipsite de orice putere de când oamenii de rând le-au învăţat pe de rost. Legile din sala judecăţii au fost azvârlite afară, iar oamenii le calcă în picioare pe străzi. Cei care aţâţă la neînţelegeri n-au fost alungaţi şi nicio

slujbă nu mai e la locul ei. Distrusă este transmiterea mesajelor.

Kel ardea de nerăbdare să afle dacă acest cod îi îngăduia să descifreze, în sfârşit, papirusul blestemat care pricinuise atâtea omoruri.
În spatele său se auzi un glas răstit.
— Ce faci aici?
Scribul nu se pierdu cu firea.
— Aranjez obiectele.
— Această capelă e în reparații, rosti al doilea ritualist. Nimeni n-are voie să intre înăuntru.
— Nu ştiam.
— Pleacă de-aici.
Scribul se supuse.
— S-ar zice că cercetai ce se află în lăzi.
Scribul amuți.
— Amulete de aur, un papirus vechi... O comoară pe cinste! Nu cumva erai pe cale să furi prețioasele obiecte?
— Bineînțeles că nu!
— Minți.
— Mă acuzați pe nedrept.
— Faptele sunt clare, băiete, şi treaba asta mi se pare foarte gravă. Am să fac plângere împotriva ta şi mărturia mea va atârna greu. Până atunci ai să vii cu mine la postul de strajă. Apoi am să-l înştiințez pe Mai-marele meu.
— Vă înşelați. Am deschis lăzile, într-adevăr, şi am văzut ce conțin. Mă pregăteam să pun

capacele la loc şi să părăsesc apoi capela.
— Greu de crezut! Fără îndoială gărzile vor găsi în odaia ta obiecte furate. Ai să fi aspru pedepsit.
— Refuzați să ascultați adevărul şi căutați să mă înlăturați cu orice preț.
— Adevărul sare în ochi!
— Nu am de gând câtuşi de puțin să vă iau locul, zise Kel. Lăsați-mă să închid lăzile, să ies din capelă şi să-mi văd de îndatoririle rituale.
— Gata cu vorbăria! Socoate-te deja arestat. Haide, ia-o înainte!
Deşi nu suferea violența, scribul fu silit să-l îmbrâncească pe al doilea ritualist care căzu pe spate.
Amețit şi greoi, bărbatului îi va trebui ceva timp ca să se ridice în picioare şi să dea alarma.
Kel străbătu templul şi esplanada din fața lui, apoi o luă spre satul meşterilor.
Gărzile se vor repezi mai întâi în odaia unde dormea Kel şi-i vor lua la întrebări pe colegii săi. Însă nimeni nu ştia de legăturile sale cu Bebon.
Din fericire, actorul se afla singur în atelier şi ascuțea nişte dălți de cupru.
— Iute, trebuie să fugim!
— Te-au descoperit?
— O să-ți povestesc. Unde să ne ascundem?
— Întrucât am prevăzut că se va întâmpla una ca asta, nu mă prinzi nepregătit.
Cei doi prieteni alergară până la un vechi depozit de cărămizi, acum părăsit. Bebon ascunsese aici

rogojini, nişte veşminte grosolane, urcioare cu apă şi merinde.

— După cum mi-a spus Mai-marele atelierului, îl lămuri Bebon pe Kel, clădirea asta stă să se prăbuşească şi în curând o să fie dărâmată. Aşa că nimeni n-o să vină după noi aici.

— S-ar putea să fi găsit cheia codului, îi mărturisi Kel, arătându-i prin ce împrejurări dăduse de ea. Du-te după Nitis şi cere-i să vină cu copia papirusului care se află la ea. Cea pe care o aveam eu a rămas în odaia mea, sub paleta de scrib. Nu putem merge acolo întrucât gărzile scotocesc negreşit, locul.

— Să nu te mişti de-aici şi să nu-ți pierzi răbdarea, îl sfătui actorul. Lucruri neprevăzute ne-ar putea sili să întârziem.

79

Să nu se îngrijoreze... Uşor de zis! Kel era nerăbdător să încerce iar să descifreze papirusul criptat. Nu cumva glasul strămoşilor, facându-se simțit în inima sanctuarului de pe vremea piramidelor, îi oferea cheia potrivită?

Afară răsunară zgomote de voci, apoi râsete.

Cineva se apropia.

Dar nu putea fi vorba de Nitis şi de Bebon!

Kel se piti în fundul clădirii, după o stivă de unelte şi forme pentru cărămizi, care acum nu mai erau de niciun folos. Trase cu ochiul spre intrare şi văzu ivindu-se un tânăr vânjos şi o

țărancă plină de voioşie.
— Aici n-o să ne tulbure nimeni, spuse băiatul.
— E vechiul atelier, observă ea cu nelinişte.
— Întocmai. Îți place?
— Un muncitor a murit aici. De atunci locul e bântuit!
— Uită de prostiile astea şi lasă-mă să te strâng în brațe!
Fata îl respinse.
— Nici gând, locul ăsta mă sperie.
— Haide, nu te purta ca un copil!
Kel clătină stiva de unelte.
Un trosnet amenințător îi făcu pe cei doi îndrăgostiți să încremenească.
— Ai auzit? întrebă ea. E duhul!
Apoi o rupse la fugă, urmată numaidecât de băiat.
Oftând uşurat, Kel spera ca tinerii vor povesti şi altora ce pățiseră.
Orele se scurgeau anevoie. Tot soiul de gânduri negre îl frământau pe Kel. Bebon şi Nitis – arestați şi întemnițați, o înfrângere tragică, izbânda ucigaşilor… în sfârşit, cu puțin înainte ca soarele să asfințească, se auzi glasul mult aşteptat!
— Eu sunt, Bebon! Poți să te arăți, Kel.
Şi dacă actorul, înconjurat de numeroase gărzi, fusese silit să vorbească? Ba nu, ar fi găsit el un mijloc să-şi prevină prietenul.
Scribul ieşi din ascunzătoare.

Alături de Bebon stătea Nitis, mai frumoasă şi mai strălucitoare ca niciodată.

— Gărzile te caută pretutindeni, îi spuse actorul. Eşti acuzat că ai furat obiecte sacre şi ai pângărit un sanctuar. Pe scurt, încă o condamnare la moarte.

— Nu v-a urmărit nimeni?

— Vânt-de-Miazănoapte ne-ar fi dat de ştire dacă vreun curios se ținea după noi.

Cu chipul grav, Nitis se apropie.

— Iată copia papirusului criptat.

Kel se aşeză în poziție de scrib şi folosi codul amuletelor.

Încercarea dădu roade!

„Starea de acum a lucrurilor e dezastruoasă, descifră el cu voce tare, şi noi n-o mai putem îndura multă vreme. De aceea am hotărât să trecem la fapte şi să readucem țara pe drumul cel bun, ținând seama de noile împrejurări. Să ridicăm în slăvi vechile tradiții şi să le ducem mai departe ar însemna o mare greşeală. Doar ținând pasul cu vremurile şi schimbând felul de a cârmui vorn putea scoate țara din fundătură. Voi, către care se îndreaptă cuvintele noastre, veți şti să ne ajutați, iar noi ne legăm să vă oferim sprijinul de trebuință pentru a duce la împlinire planurile noastre comune. Cu toate că măruntă, o ultimă piedică ne pune pe gânduri: Divina Adoratoare. Deşi mici, se cuvine să ținem seama de puterile sale. Să nu ne încredem în ea şi s-o

ţinem cu grijă departe de tot ce se va întâmpla. Noi, adică...”

Kel se opri.

— Continuă! îi ceru Bebon. O să-i cunoaştem, în sfârşit pe uneltitori!

— Au folosit alt cod, grăi cu mâhnire scribul. Urmarea e de neînţeles!

— Străduieşte-te!

Kel încercă să alăture în fel şi chip hieroglifele amuletelor.

Zadarnic.

— Strămoşii au făcut lumină asupra primei părţi a papirusului, observă Nitis. Divina Adoratoare are cheia celei de-a doua din care vorn afla numele uneltitorilor şi cui i-au scris ei.

— Poate însuşi regelui Amasis, îşi dădu cu presupusul Bebon. Sprijinindu-se pe unii dintre sfetnicii săi, speră să-i îndepărteze pe cei care nu-i împărtăşesc părerile şi să sporească înrâurirea grecilor.

— Şi dacă e taman pe dos? întrebă Kel. Potrivnicii cârmuirii lui Amasis, cei care ţin la vechile tradiţii, s-au hotărât să-l răstoarne de pe tron şi să-i izgonească pe greci din regat.

— Simplă amăgire! Am rămâne fără armată.

— Un nou faraon va şti poate cum să strângă trupele necesare. În vremea Reginei Libertate am reuşit să-i alungăm pe cotropitorii hicsoşi!

— Cine să fie căpetenia uneltitorilor? Cancelarul Udja, căpetenia iscoadelor Henat sau judecătorul

Gem?

— Să nu ne pierdem timpul cu tot felul de presupuneri fără rost, îi sfătui Nitis. Ştim doar că acest text n-ar fi trebuit să ajungă niciodată la Casa tălmacilor. Cel care l-a scris s-a temut că o să fie descifrat şi a hotărât să curme viața tuturor scribilor.

— Iar complicele şi iscoada lui era prietenul meu Demos, le reaminti Kel.

— Şi iată din nou mâna grecilor! sări Bebon.

— În schimbul unei plăți grase, Demos ar fi putut lucra şi pentru un nobil egiptean. Apoi, odată nelegiuirea înfăptuită, l-au ucis la Naukratis ca să atragă bănuielile asupra grecilor şi să-l pună în încurcătură pe Amasis.

— Documentul nu pomeneşte despre coiful regelui, băgă de seamă preoteasa.

— Partea pe care n-am deslușit-o cuprinde informațiile cele mai importante, arătă Bebon.

— Avem acum dovada nevinovăției lui Kel, grăi Nitis.

— O dovadă de care nu ne putem sluji, din păcate!

— Dar n-am făcut deja un prim pas? Să mergem la Theba şi să ne întâlnim cu Divina Adoratoare. Multe lucruri depind de ea.

Bebon se scărpină în creştet.

— O călătorie primejdioasă, tare primejdioasă… Uneltitorii vor prinde curând de veste că Kel a descifrat începutul papirusului şi că doreşte să

ajungă la Karnak. Drumurile pe uscat şi pe apă vor fi supravegheate şi nu vorn răzbi până la Divina Adoratoare.

— Cunoşti ca nimeni altul valea Nilului, îi aminti Kel.

— Să nu înflorim lucrurile!

— Singura noastră şansă e să vorbim cu suverana de la Karnak. Ea va descifra sfârşitul papirusului şi va salva Egiptul.

— Sau ne vor ucide mai înainte, prezise actorul.

— Dacă socoti această încercare sortită dezastrului, eu…

— Ah, nu, nu începe iarăşi! Da, ne îndreptăm spre o nenorocire sigură. Ei şi? Sunt liber să fac ce vreau. N-o să mă arăt mai puțin curajos decât un scrib care mă tot bate la cap cu povețele lui. Şi osândit la moarte de mai multe ori, pe deasupra!

— Voi încerca să găsesc o corabie care să ne primească la bord, hotărî Nitis, şi să aflu câtă pază există între Memphis şi Theba.

Kel îndrăzni să-i cuprindă cu tandrețe mâinile între palmele sale.

— Fiți cu mare băgare de seamă, vă implor.

— Nu ieşiți de aici. Am să mă întorc îndată ce-mi va fi cu putință.

80

Al doilea ritualist nu înceta să tune şi să fulgere împotriva netrebnicului care-l atacase şi furase

apoi mai multe amulete vechi şi nepreţuite.
— Judecătorul Gem vrea să vă vadă, îl înştiinţă o strajă.
— Mai-marele judecătorilor?
— El însuşi.
— Îl credeam la… Sais!
— Tocmai a sosit la Memphis.
Mândru că i se dădea aşa o atenţie, al doilea ritualist alergă într-un suflet să-l întâlnească pe înaltul demnitar.
După ce-l controlă ca să vadă dacă nu avea vreo armă asupra lui, ajutorul lui Gem îl conduse înăuntru.
— Îl recunoaşteţi pe omul acesta? îl întrebă cu asprime Gem, arătându-i un portret.
— Da, cred că da.
— Credeţi sau sunteţi sigur?
— Aproape sigur!
— E cel care v-a atacat?
— Într-adevăr!
— Cum îl cheamă?
— Ah… nu ştiu.
— De mirare, bodogăni Gem. Lucra sub ordinele voastre şi nu-i cunoaşteţi numele!
Simţindu-se pe neaşteptate ca un acuzat în faţa unui judecător arţăgos, al doilea ritualist îşi pierdu cumpătul.
— Tâlharul ăsta era doar un simplu preot al lui *Ka*, dar mai-marele meu îl preţuia, aşa că…
— Am vorbit deja cu întâiul ritualist, i-o reteză

judecătorul. Mărturia voastră mă interesează. Ați spus că l-ați surprins pe hoț într-o capelă din templul funerar al lui Kheops chiar când era pe cale să fure nişte amulete şi un papirus.

— Întocmai. Nu m-am gândit decât să-mi fac datoria. Am încercat să-l împiedic şi să-l duc la postul de strajă, dar ticălosul m-a lovit cu putere şi a fugit!

— În cele două lăzi din capelă se află încă papirusul şi patru amulete de aur. Ce anume a furat atacatorul vostru?

— Multe alte amulete!

— Câte?

— Greu de spus…

— Ce reprezentau ele?

— Nu ştiu.

— Sunteți cu desăvârşire încredințat că băiatul ăsta a luat un obiect ritual?

— Judecând limpede, aşa trebuie să se fi întâmplat…

— Aşadar nu sunteți sigur!

Îndârjirea judecătorului îl sperie pe al doilea ritualist.

— Nu, nu pe de-a-ntregul.

— Mulțumesc pentru ajutor. Plecați.

Gem aflase fapte noi.

Potrivit Mai-marelui său, al doilea ritualist era lacom şi în stare să ponegrească pe oricine ca să fie înaintat în rang. Prin urmare, mărturia lui părea îndoielnică. Totuşi Kel încercase să fure o

comoară de care aveau nevoie uneltitorii dornici să pună mâna pe putere.

Iar comoara cu pricina se afla sub ochii judecătorului.

Patru amulete vechi încărcate de magie, dar lăsate, cu toate acestea, la locul lor. Şi un papirus criptat, cu neputinţă de citit! Avea oare vreo legătură cu documentul de care pomenise conducătorul Casei tălmacilor chiar înainte de uciderea sa?

Dacă scribul Kel dorea într-adevăr să ia obiectele, de ce nu-l omorâse pe al doilea ritualist? N-ar fi însemnat decât un leş în plus.

Ucigaşul căuta doar să tulbure lucrările de reparare a templului, sau venise după un document ce-i trebuia neapărat?

Gem înclina spre cea de-a doua posibilitate.

Vasăzică Kel reuşise să descifreze textul şi lepădase el însuşi documentul, de-acum fără rost. Judecătorul trebuia să stea de vorbă cu învăţaţii ca să cunoască ce cuprindea misteriosul mesaj.

Strânşi în pripă de căpetenia lor, uneltitorii îl întâmpinară cu răceală. De astă dată, lucrurile luaseră o întorsătură proastă!

— Blestematul de scrib ne sfidează în continuare, zise un bărbat, cu nelinişte. Iar acum are şi cheia codului!

— Greşit, se împotrivi căpetenia. Poate n-a descifrat nici măcar papirusul din vremea

domniei lui Kheops.

— Să nu-l mai luăm drept un prost! Nenorocirea îl întăreşte pe acest băiat. Credeam că o să jucăm pe degete un biet naiv şi o să oferim justiției un vinovat la îndemână, dar iată-ne în fața unui vrăjmaş hotărât să scoată la iveală adevărul, fie şi cu prețul vieții sale!

— Să ne gândim la ce e mai rău, propuse unul dintre uneltitori. Kel a descoperit o profeție întunecată şi a înțeles că bătrânul Egipt e amenințat de grave tulburări. Nu ne cunoaşte nici numele, nici planurile. De mai multe ori, în trecut, prezicătorii au vestit primejdii. Acest text vechi nu priveşte neapărat vremurile de azi. Pentru un scrib învățat, nu pare doar o scriere ca multe altele? Şi dacă băiatul ăsta, care-şi bagă nasul peste tot, o să-i dea atenție, o să se lovească de un zid de netrecut. Niciodată nu va găsi cheia codului.

— Dacă nu cumva o să bată la uşa potrivită!

— Nu poate ajunge la ea, ştii bine.

— Mă îndoiesc de asta.

— Doar Divina Adoratoare i-ar putea îngădui lui Kel să dezlege codul. Însă mai întâi trebuie să capete această informație, apoi să ajungă la Theba şi să fie primit de bătrâna preoteasă, pe care trebuie s-o convingă să-l ajute şi să devină aliata sa! în pofida îndârjirii acestui scrib şi a norocului de neînchipuit de care s-a bucurat până acum, aşa ceva nu e cu putință!

— Grija noastră e să facem pentru el Theba cu neputinţă de atins, hotărî căpetenia uneltitorilor.
— Este deja. Fluviul şi drumurile pe uscat sunt sever controlate.
— Simplă amăgire! îi contrazise acelaşi bărbat neliniştit. Nici la Sais, nici în Deltă gărzile n-au izbutit să-l prindă pe Kel. Şi iată-l la Memphis, unde se ascunde fără nicio greutate!
— După câte ştim noi, Kel nu cunoaşte sudul. Dacă se încumetă să pornească spre Theba, o să i se dea iute de urmă.
— Şi dacă are complici?
— Kel nu-i conducătorul unui grup de răzvrătiţi, ci un biet scrib pierdut în iţele unor treburi de stat mai presus de puterile lui!
— În ziua de azi a devenit o adevărată ameninţare pentru noi.
— Să presupunem în continuare ce-i mai rău şi să ne gândim la călătoria lui spre Theba. Cu siguranţă, o să-l nimicim înainte să păşească pe pământul oraşului sfânt. Gărzile şi soldaţii n-au primit ordin să-l doboare?
— Şi dacă reuşeşte să scape şi s-o convingă pe Divina Adoratoare de nevinovăţia lui?
— Nici nu încape vorbă!
— Încă de la bun început am nesocotit forţele acestui tânăr. O atare greşeală, dacă mai stăruim în ea, o să ne ducă la dezastru.
— Ce propui?
— Doar o alianţă între Divina Adoratoare şi Kel

ne-ar împiedica să ne atingem ținta. Fie îl înlăturăm pe el, fie…

— S-o ucidem pe soția zeului Amon, suverana domeniului său sacru? Nici să nu te gândeşti!

— Dacă Kel se apropie prea mult de ea, grăi răspicat căpetenia uneltitorilor, nu ne rămâne altă cale.

81

Memphisul era în fierbere. Prezența cuplului regal nu avea nimic nefiresc, însă sosirea întregii curți din Sais stârnea o anume înfrigurare printre înalții slujbaşi de aici, dornici să-i mulțumească întru totul pe oamenii regelui.

Severitatea cancelarului Udja mai ales îi înspăimântă pe slujbaşii fără tragere de inimă, obişnuiți să aibă parte de o muncă uşoară şi bine plătită. Ajutat de Marele vistiernic, impunătorul demnitar verifică registrele cu socoteli, cercetă cum îşi făceau datoria cei însărcinați cu diferite treburi şi împărți mustrări aspre ce prevesteau schimbări dureroase.

Tăcut, dar semănând cu atât mai mult neliniştea în jurul său, Henat observa şi nota. La adunarea ofițerilor gărzilor din Memphis şi a principalelor iscoade, se mărgini să asculte înainte de a mărturisi în vorbe tăioase că cele auzite nu-i erau pe plac. Strădaniile gărzilor dădeau prea puține roade. Cu alte cuvinte, unii se puteau aştepta să fie mutați.

Apoi ordinul său căzu ca un trăsnet: toate drumurile aveau să fie supravegheate sever şi necontenit, gărzilor nu li se mai îngăduiau zile de odihnă, iar cel care-l va aduce pe fugar la Sais va primi o răsplată frumuşică.

Cât despre marele general Fanes din Halicarnas, el inspectă cazărmile, muştrului deopotrivă ofițeri şi soldați de rând, amintindu-le mercenarilor greci de importanța datoriei lor. Vestea despre mărirea soldei îi spori faima.

În ciuda unei oarecari oboseli, judecătorul Gem ascultă nenumărați martori încredințați că l-au descoperit pe scribul Kel. Cu răbdare, Gem verifică spusele tuturor.

Zadarnic.

Sarcina lui Nitis se dovedea mai anevoioasă decât prevăzuse ea. Să închiriezi o corabie părea lucru uşor, dar trebuia să mărturiseşti soldaților ținta călătoriei, numărul şi numele oamenilor de la bord. Nicio corabie nu putea pleca fără îngăduința forțelor de ordine care mai întâi îi luau la întrebări pe călători.

Desigur, judecătorul Gem se temea ca scribul Kel să nu se îndrepte spre sud, chiar spre Nubia, unde ar încerca să atragă triburile de partea lui. Aşa că măsurile luate de el deveneau o piedică greu de trecut.

Cel de-al şaselea căpitan cu care Nitis intră în vorbă, un bărbos născut în Elefantine, avea o corabie de negoț uriaşă, în stare să transporte

încărcături grele.
— Luați şi călători? îl întrebă Nitis.
— Depinde de numărul lor şi de preț.
— Trei persoane.
— Bărbați?
— Doi bărbați, o femeie şi un măgar. Hotărâți singur plata.
Căpitanul îşi mângâie barba.
— Femeia e… măritată?
— Nu, dar de neatins.
— Păcat. Propunerea rămâne totuşi ispititoare.
— Deşi nu se fac vinovați de vreo încălcare a rânduielilor, călătorii aceştia doresc să scape de controalele gărzilor.
— Oh! Asta e cu neputință.
— Cu atât mai rău! La revedere.
— Nu te grăbi aşa, tânără doamnă. Încercările grele din trecut te învață cum să ocoleşti anumite piedici. Iar eu n-am dus lipsă de piedici. Numai că prețul o să fie ridicat, foarte ridicat. Zilele astea gărzile fluviului parcă şi-au ieşit din minți. Şi nu vreau să dau de necaz.
Neîndoielnic, căpitanul nu ținea cu tot dinadinsul să respecte legile.
— Cât? întrebă preoteasa.
Privirea lacomă a bărbatului se opri pe gâtul lui Nitis.
— Cel puțin trei coliere ca ăsta.
— Ne-am înțeles. Unul la plecare, două la sosire. Şi nu schimbi prețul pe drum.

Asemenea podoabe însemnau o mică avere!
— Vorbeşti serios, frumoasă doamnă?
— Când plecăm?
— Poimâine, după ce isprăvesc de încărcat mărfurile. Dar mai înainte, o să-mi aduci primul colier.
— Când anume?
— Mâine, la ora cinci din noapte. Ai să urci la bord şi ai să intri în cabina mea. Oamenii mei care fac de pază vor fi preveniți. Dacă eşti cinstită, am să fiu şi eu.
— Pe curând.
Stăpânindu-şi bucuria, preoteasa părăsi portul.
În apropiere de templul lui Ptah, unde trebuia să ia parte la nişte ritualuri, o voce o făcu să tresară.
— Nitis! V-am căutat peste tot.
— Menk…
— Majestatea Sa mi-a poruncit să vin la Memphis ca să pregătesc marea sărbătoare a lui Hathor. Socoate că experiența mea va fi de folos preoților de aici. Ținând seama de bunul vostru renume, ați vrea să mă ajutați?
— Bineînțeles.
Oare Menk se îngrijea din porunca regelui de niscaiva treburi murdare? Merita să țină seama şi de această idee. Numai dacă nu cumva orânduitorul sărbătorilor din Sais mințea, ascunzându-se sub o mască şi încercând s-o atragă pe Nitis într-o capcană.

— Am să vă dau o veste cumplită, şopti el, şi nu ştiu cum să v-o spun ca să vă feresc de o prea mare suferinţă.

— Spuneţi, Menk.

— Marele preot Wahibre a murit.

Tânăra se cutremură, parcă lovită de trăsnet.

Pierzându-şi tatăl spiritual, înţeleptul de la care învăţase tot, Nitis simţea un gol cumplit în inimă. Şi nimic niciodată nu va putea să-l umple.

— S-a stins în somn, arătă Menk. Din pricina dizgraţiei sale, mumificarea s-a desfăşurat în pripă şi înmormântarea a fost simplă.

— Ritualurile au fost îndeplinite cum se cuvine?

— Liniştiţi-vă, sufletul lui Wahibre a plecat în pace. Vă înţeleg tristeţea şi v-o împărtăşesc. Şi mai am din păcate încă o veste proastă. Palatul a numit un alt mare preot, un ritualist oarecare, ale cărui haruri sunt cu mult mai prejos decât ale voastre. Toţi sunt dezamăgiţi, dar ordinele regelui nu se discută.

Aşadar domeniul sacru din Sais se închidea pentru Mai marea cântăreţelor şi ţesătoarelor. Noul mare preot nu va întârzia s-o mute şi să-i încredinţeze sarcini mărunte.

Oare Wahibre se sfârşise din viaţă din pricina vârstei, a unei oboseli nemăsurate sau fusese ucis? Dar un faraon nu putea săvârşi o asemenea nelegiuire, întrucât l-ar fi aşteptat osânda veşnică! Rămâneau uneltitorii. Lor puţin le păsa de răzbunarea zeilor şi-şi înlăturau fără

milă potrivnicii.

— Am să vă susțin pe lângă oamenii cârmuirii, făgădui Menk, căci nedreptatea este bătătoare la ochi. După mine, lucrurile se vor îndrepta. Întro zi, Nitis, veți deveni mare preoteasă a lui Neit, spre mulțumirea tuturor.

— Viitoarele mele ranguri nu contează.

— Nu vă lăsați pradă tristeții şi stați pe lângă mine o vreme. Apoi o să vă luați iar avânt.

Menk socoti tăcerea tinerei femei drept încuviințare. De fapt, ea se gândea la profesorul ei dispărut, la învățătura lui şi la pilda pe care i-o oferise. Din paradisul Celor Drepți îi trimitea acum un mesaj poruncitor: să lupți în continuare pentru a o face pe Maat să strălucească, să nu te împaci cu nedreptatea, să scoți la lumină adevărul.

82

Răgetul lui Vânt-de-Miazănoapte îl trezi pe Bebon.

— Vin gărzile, îi strigă el lui Kel, zgâlțâindu-l. Să ne luăm armele.

Dar măgarul nu se făcu auzit a doua oară, prin urmare nu exista nicio primejdie.

Apăru Nitis, pe chipul căreia se citea o tristețe adâncă.

— Wahibre a murit, îi înştiință ea cu vocea întretăiată de suspine.

— L-au ucis, socoti actorul.

— Şi v-au închis astfel porțile templului din Sais, adăugă scribul.
— A fost numit un alt mare preot, ce ascultă de ordinele stăpânirii.
— Iar acesta o să-i lase să scotocească peste tot până vor găsi originalul papirusului criptat!
— Poate că dacă pun mâna pe documentul ăsta mânjit de atâtea omoruri, or să fie mulțumiți şi n-or să te mai hăituiască, fu de părere Bebon.
— Ba da, pentru că trebuie să dispar. Numai atunci vor avea cale liberă.
— Să venerăm împreună memoria lui Wahibre, le porunci preoteasa, şi să-i cerem ajutorul.
Nitis recită mai multe formule de transformare în lumină, rosti cele şapte cuvinte ale lui Neit şi chemă pacea apusului de soare asupra sufletului-pasăre al marelui preot. Unindu-se cu soarele, în toate formele lui, sufletul călătorea alături de stele şi de planete, ca să descopere paradisurile lumii de dincolo, neîncetat reînnoite.
Apoi Mai-marea cântărețelor şi țesătoarelor şi cei doi prieteni încropiră un modest banchet în onoarea răposatului, în timpul căruia Nitis vorbi despre vremurile când primise învățătură de la Wahibre. Deşi prea puțin aplecat spre treburile preoțeşti, Bebon fu mişcat de gândirea limpede şi plină de înțelepciune a tinerei femei.
— Ar trebui să-i urmați lui Wahibre, socoti el.
Nitis zâmbi uşor.

— El aşteaptă mai mult de la mine. Wahibre credea în nevinovăția lui Kel, aşa că vorn lupta ca să scoatem la lumină adevărul. Am găsit o corabie şi avem cu ce să ne plătim drumul.

Apoi Nitis le povesti totul de-a fir a păr.

— Care e numele corăbiei? întrebă Bebon.

— *Ibis.*

— Am să vă însoțesc la prima întâlnire.

— Nicidecum! Trebuie să mă asigur de buna-credință a căpitanului. Oamenii lui care supraveghează cheiul te-ar zări şi înțelegerea noastră ar pica.

— Şi dacă vă face vreun rău?

— Când va vedea colierul nu se va gândi decât la celelalte două.

— Dar sunt bijuteriile voastre de preoteasă, grăi cu amărăciune Bebon.

— Acesta-i prețul călătoriei noastre. Numai Divina Adoratoare poate să îndepărteze răul cel mare.

— Se va învoi oare să ne primească? întrebă Kel neliniştit.

— Să nu ne pierdem speranța! îi îndemnă Bebon.

— Diseară o să dorm aici, hotărî Nitis. Menk se ține după mine şi îl bănuiesc a avea o legătură, voită sau nu, cu uneltitorii. Prefer să mă feresc de el.

*

Kel nu reuşea să adoarmă.

Căuta cele mai potrivite argumente ca s-o convingă pe Nitis să nu se arunce în această aventură sortită să dea greş. El n-avea nimic de pierdut. Ea, dimpotrivă, era menită unor ranguri înalte. Să-şi lege destinul de al lui însemna o mare nesăbuinţă. Şi aşa Nitis trecuse prin destule primejdii şi nu trebuia să se compromită şi mai mult.

Fireşte, Kel o iubea cu o dragoste neţărmurită! Ea, în schimb, îl socotea doar o victimă. Aşa că nu merita să se jertfească pentru el. Prin urmare, o să-i vorbească mâine cu toată asprimea, ca s-o ferească de o greşeală ce ar costa-o scump.

Brusc în odaie intră cineva.

Era ea.

Scribul închise ochii, apoi îi deschise iar.

O zări în acelaşi loc.

— Nitis…

— Nu dormiţi?

— Mă… mă gândeam la ce aveţi de gând să faceţi.

— Şi voiaţi să mă convingeţi să renunţ, nu-i aşa?

— Trebuie!

— Îmi îngrădiţi libertatea? Sunt egipteancă, nu grecoaică.

— N-am să scap de un sfârşit trist, Nitis. Şi n-am dreptul să vă osândesc la pierzanie.

Cu paşi uşori, tânăra se apropie.

Kel se ridică în picioare, iar Nitis îi cuprinse faţa

între mâinile sale de o moliciune divină.

— Încă din zorii civilizației noastre, o femeie poate iubi pe cine dorește, când dorește. În ziua când acest privilegiu va dispărea, lumea va fi readusă la sclavie.

— Nitis…

— Chiar ești sigur că mă iubești?

— Nitis!

Tânăra lăsă bretelele fine ale rochiei de în să-i alunece de pe umeri. Veșmântul delicat căzu numaidecât la picioarele ei.

Goală, se lăsă îmbrățișată de un bărbat îndrăgostit nebunește, care se temea să nu dea dovadă de stângăcie, dar care nici nu putea să-și înfrâneze dorința.

Și fericirea de a se uni îi copleși pe amândoi.

83

— Îmi pare rău că vă trezesc, zise Bebon, dar soarele a răsărit de multă vreme. Și v-am adus un mic dejun prietenesc, dacă nu de-a dreptul regesc: plăcintă veche și apă caldă!

Lui Kel nu-i venea să-și creadă ochilor: Nitis se cuibărea la pieptul lui, îndrăgostită, pierdută! Așadar nu visase.

— Nu voiam să adaug și asta, rosti actorul cu solemnitate, dar, dacă veți continua să trăiți sub același acoperiș, veți trece drept soț și soție.

— Te luăm martor la căsătoria noastră, îi spuse Nitis, zâmbitoare. De aici înainte destinele

noastre sunt legate.

Kel amuțise. În această clipă de fericire fără margini, nenorocirea dispăruse. Şi dacă avea să păstreze în inima şi în mintea sa adevărul clipei de acum, nimic nu-l va putea distruge vreodată.

Nitis, Kel şi Bebon petrecură o zi minunată, ruptă de prezent.

Nu mai existau nici omoruri, nici comploturi, nici primejdii. Soarele strălucea pe cerul de un albastru fără pată, rândunelele şi şoimii se avântau în văzduh, iar înflăcărarea tinereții ştergea teama de viitor.

— Nu te duce acolo, o rugă Kel pe Nitis, strângând-o în brațe.

— Trebuie să dobândim ajutorul Divinei Adoratoare, îi reaminti preoteasa. O simplă călătorie cu corabia şi speranța va prinde viață.

— Te pândesc prea multe primejdii!

— Căpitanul de pe *Ibis* mă socoate o mijlocitoare lipsită de importanță. Nu se gândeşte decât la câştigul lui şi ne va duce cu bine unde vrem în schimbul plății pe care o cere.

— Nitis…

— În Egipt, o soție nu-i datorează supunere bărbatului ei. Îți aminteşti de pildele înțeleptului Ani? Cu niciun chip soțului nu-i este îngăduit să-i aducă femeii învinuiri nedrepte, căci stăpâna casei veghează ca totul să se afle la locul potrivit.

Se sărutară cu patimă.

Apoi Nitis părăsi adăpostul ca să meargă în port.

Kel îl zgâlțâi pe Bebon.
— Trezeşte-te!
Actorul se smulse dintr-un vis încântător în care spinul nu înțepa şi şarpele nu muşca.
— Suntem atacați?
— Nitis nu s-a întors!
Bebon deschise ochii.
Se crăpa de ziuă.
— Nu s-a întors...
— A pățit ceva!
— Stai puțin, nu te aprinde aşa de tare!
— A pățit ceva, repetă Kel, descurajat.
— Nu te pripi cu judecățile!
— Să mergem numaidecât în port.
Bebon se ridică.
— Gărzile şi armata te caută.
— Vreau să-l iau la întrebări pe căpitanul de pe *Ibis* şi s-o găsesc pe Nitis.
— Bine. Facem cum spui tu.
„Degeaba l-ai îndemna pe un îndrăgostit nebuneşte să gândească limpede”, cugetă Bebon.

*

— Lasă-mă pe mine, îl sfătui Bebon. Cu cât te arăți mai puțin, cu atât mai bine.
Kel rămase în urmă, iar prietenul său urcă scara ce ducea pe puntea *Ibisului.*
Un marinar îi tăie calea.
— Încotro, băiete?
— Doresc să-l văd pe căpitan.
— Nu poți da buzna aşa peste căpitan. Cine

eşti?

— Spune-i că e vorba de un colier de preoteasă.

Cu ochi bănuitori, marinarul se îndreptă agale spre cabină şi bătu de mai multe ori în uşă.

Uşa se deschise.

După o discuție îndelungată, marinarul reveni.

— Căpitanul se învoieşte să te primească.

Ticăloşi de soiul ăsta Bebon întâlnise cu sutele. Saşiu, beat, gata să-şi vândă şi tatăl, şi mama, căpetenia echipajului de pe *Ibis* era o lepădătură fără pereche.

— Ai colierul?

— Stăpâna mea vi l-a adus.

— Aia a fost prima parte din ce mi se cuvine. Am cerut-o şi pe cealaltă, înainte de a isprăvi de încărcat mărfurile.

— Se obişnuieşte să se plătească la sosire.

— Am schimbat regulile jocului. Primejdiile sunt mari în clipa de față.

— Şi stăpâna a consimțit?

— Bineînțeles! Haide, unde-i colierul?

— Nu mi s-a dat nicio poruncă în privința asta, răspunse Bebon.

Chipul puhav al căpitanului se întunecă.

— Ce vrea să zică asta?

— N-am mai văzut-o pe stăpână.

— Ah!... E problema ta. Dacă nu primesc comoara făgăduită, nu iau nimic la bord.

— Nu cumva ai ucis-o din întâmplare?

Căpitanul se înroşi la față.

— Baţi câmpii, băiete! Eu fac negoţ. Şi ţinând seama de pericolele ce mă pândesc, vreau să fiu plătit corect. Dacă-mi omor muşteriii sărăcesc.

— Eu unul nu cred că ea ar fi încuviinţat ca înţelegerea dintâi să se schimbe.

— Ei bine, te înşeli! Având în vedere împrejurările, a mai lăsat de la ea. Prin urmare a hotărât să meargă la templul lui Ptah ca să caute ce-am cerut şi să-mi aducă chiar astă-seară comoara. Făgăduiala ei mi-a dat încredere, recunosc. Oamenii serioşi se înţeleg întotdeauna.

— Ai dreptate, căpitane.

Saşiul zâmbi.

— Plata diseară, plecarea mâine. Batem palma?

— Batem palma, îi răspunse Bebon.

Kel nu putea sta locului. Umblând cu paşi mari încoace şi-n colo pe chei, se pregătea să urce la bordul *Ibisului.* Însă tocmai atunci prietenul său coborî.

Scribul îl înhăţă de umeri.

— Unde-i Nitis?

— După spusele prinţului beţivilor, s-ar fi dus la templul lui Ptah.

84

— Aduci într-adevăr a scrib, observă Bebon. Iar dacă vorbeşti îngrijit, o să-ţi arăţi rangul şi toate uşile ţi se vor deschide.

Kel era gata să răstoarne şi cel mai zdravăn pilon ca s-o găsească pe Nitis. Iar dacă

netrebnicul de căpitan nu minţise, nu va întârzia să ajungă la ea.

Tânărul se prezentă la intrarea în vastul domeniu sacru al lui Ptah.

— Am venit ca în fiecare lună, să-mi îndeplinesc datoria la templu, îi spuse el controlorului.

— Ce rang ai?

— Preot pur însărcinat cu ofranda de vin.

— Trece-ţi numele în registru.

Kel scrise *bak,* „slujitor”, cu hieroglife frumoase, desenate cu o mână sigură.

Impresionat, controlorul îl lăsă să-şi continue drumul.

Kel intră în vorbă cu un scrib.

— Am un mesaj pentru Nitis, Mai-marea cântăreţelor şi ţesătoarelor din templul de la Sais.

— Întreabă-l pe Mai-marele ritualiştilor, el o să te lămurească.

Scribul îi arătă unde se găsea locuinţa demnitarului.

Aici, mai mulţi preoţi aşteptau să fie primiţi. Stăpânindu-şi nerăbdarea, Kel se aşeză la rând.

În sfârşit, fu poftit înăuntru!

Mai-marele ritualiştilor din templul lui Ptah, un bărbat în vârstă şi aspru, îl cercetă cu ochi bănuitori pe Kel.

— Nu te cunosc. Cine eşti şi ce vrei?

— Am venit de la Sais ca să-i înmânez un mesaj lui Nitis, Mai…

— O ştiu pe această preoteasă. A poposit o vreme aici, însă a părăsit templul acum trei zile.

— Unde aş putea să dau de ea?

— Pesemne s-a întors la Sais. Să intre următorul.

Aşadar căpitanul de pe *Ibis* minţise! Trebuia să meargă degrabă în port şi să-l facă să mărturisească. Fără îndoială o ţinea pe tânăra femeie prizonieră pe corabia lui.

Kel îi povesti lui Bebon ce aflase şi plecară împreună. Păşind înaintea lor, Vânt-de-Miazănoapte apucă pe drumul cel mai scurt.

Pe chei era un adevărat furnicar. Se încărcau şi se descărcau mărfuri şi o sumedenie de muşterii se târguiau cu negustorii, discutând aprins.

În locul *Ibisului* se găsea altă corabie.

— Te înşeli, cu siguranţă te înşeli, socoti Kel.

— Din păcate nu.

Actorul opri un muncitor şi-i puse câteva întrebări.

Ibisul părăsise oraşul Memphis dis-de-dimineaţă, îndreptându-se spre sud.

— Ai zărit la bord o tânără femeie?

— Nu i-am văzut decât pe corăbierii obişnuiţi, răspunse muncitorul.

Kel simţi că se prăbuşeşte, dar Bebon îl trase după el.

— Hai să ne întoarcem la adăpostul nostru. Vânt-de-Miazănoapte porni degrabă în direcţia cea bună, ocolind gărzile care, în grupuri de trei

sau patru, băteau oraşul în lung şi-n lat.

— Dacă Nitis a murit, şopti scribul, n-am să pot trăi fără ea.

— N-am ajuns încă acolo, îl încurajă Bebon. Precis că Nitis a fost răpită. Iar căpitanul de pe *Ibis* pare vinovatul cel mai nimerit.

— Atunci să plecăm spre sud şi să-l căutăm!

— Şi dacă-i vorba de-o momeală? Poate că le-a dat-o pe Nitis adevăraților răpitori, care au dus-o la Sais. Judecătorul Gem, gărzile şi iscoadele ar putea avea un amestec. Şi-mi încolțesc şi alte bănuieli!

— O să luăm la întrebări o mie de oameni dacă trebuie, şi tot o să descoperim calea potrivită!

— Uiți că eşti căutat pentru omor. N-ar fi mai bine să mergem la Theba şi să cerem ajutorul Divinei Adoratoare?

— Puțin îmi pasă de papirusul criptat şi de complot! Doar Nitis contează.

— Însă toate se leagă, prietene.

Cu mintea înfierbântată, nebun de îngrijorare, Kel refuză totuşi să se lase pradă deznădejdii.

Simțea parcă aievea prezența soției sale, căldura trupului ei, dulceața dragostei ei… Nu, nu era moartă!

— Nitis a căzut într-o capcană întinsă de mai mulți, îşi dădu el cu părerea. Negreşit există martori, poate chiar şi complici, aici în Memphis. Numai că aceştia îşi închipuie că nu sunt în stare să fac ceva. Însă se înşală amarnic.

„Nu chiar atât de tare”, îşi spuse Bebon, care se temea de o înfrângere usturătoare care i-ar azvârli în prăpastie.

Dar nu avea să-şi părăsească prietenul, aflat în mare necaz şi victimă a nedreptății. Fireşte, planul lor devenea de-a dreptul nesăbuit, iar şanse de izbândă aproape că nu aveau. Iar zeii vor continua să-i ocrotească? Poate că furia lor îi va lovi, în sfârşit, pe vrăjmaşi!

Şi apoi, lui Bebon îi plăcea să-şi încerce norocul. Nimic nu era mai îngrozitor decât o viață plictisitoare şi bine chibzuită, însă grație lui Kel se găsea la adăpost de o asemenea năpastă!

Vânt-de-Miazănoapte se lipi de scrib, cerşind mângâiere. Judecând după privirea lui gravă, măgarul nu părea să-şi fi pierdut încrederea. Ba chiar îi transmitea tânărului energie şi o hotărâre de neclintit.

Da, Kel o va găsi pe Nitis şi-şi va dovedi nevinovăția. Da, împreună vor gusta clipe intense de pace şi de bucurie, aşezați sub un umbrar şi privind apusul soarelui învăluiți în lumina sa.

Egipt, anul 318, î.Hr.

Deși muncea de puțin timp în Casa tălmacilor, tânărul Kel, socotit peste măsură de înzestrat și hărăzit unei frumoase cariere, fusese însărcinat să se ocupe de documentele mai dificile. Așa își vedea viitorul asigurat. Dar într-o zi, săvârșește o greșeală teribilă, întârzie la slujbă, iar în momentul când ajunge îi găsește pe colegii săi și pe bătrânul învățat uciși. Își dă seama că asta s-a întâmplat din cauza papirusului cifrat pe care s-a chinuit să-l tălmăcească. Papirus ce conținea numele celor care puseseră la cale un complot împotriva Faraonului – voiau să-l ucidă. Probabil că ucigașii erau pe aproape și stăteau la pândă, drept urmare Kel a luat papirusul și a fugit. Dar se înșelase.

Cei care pătrunseseră în Casa tălmacilor nu erau nici ucigași, nici hoți, ci soldați pe care îi nedumerise că tovarășul lor lipsea de la locul de strajă din capătul străduței. Iar după toate indiciile, vinovatul pentru acest măcel era Kel. Așa începe fuga.

ISBN 978-606-93182-5-6

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com